

**SENTEZ****12-13**

Emperyalizm Varolduğu Sürece Savaşlar Kaçınılmazdır!

Ukrayna sahasında vuku bulan ama gerçekte ABD-İngiltere-AB emperyalistleriyle Rusya emperyalizmi arasında yaşanmakta olan savaşa karşı genel bir “Savaşa

hayır” sloganıyla karşı koymak yeterli değildir. Nitekim bu sloganı şiar edinenlerin sözde “insancıl” duygularının, söz konusu Kürt ulusu olduğunda nasıl bombalara adını kazılamakla ifade bulunduğunu gördük. Gerçek ve emperyalist savaşların doğrudan ve her şekilde kaybedeni olan dünya halklarının çıkarlarını temsil eden slogan “Emperyalist savaşlara karşı haklı savaşları büyütelim”dir.



özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 2 - 15 Mart 2022

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 256

www.ozgurgelecek31.net

Fiyatı: 4 TL

Krize, Yoksulluğa ve Savaşa Karşı Direnen Halklar Kazanacak!

EMEK**5**

“Migros Bütün İşçi Sınıfının Kazanımıdır!”



Migros'un İstanbul Esenyurt'ta bulunan deposunda çalışan yüzlerce işçi, çalışma koşulları ve sefalet ücretine karşı başlattığı direnişi kazanımla sonuçlandırdı.

Konuyla ilgili DGD-Sen Örgütlenme Uzmanı Murat Bostancı ile konuştuk.

EMEK**6**

PASS South İşçileri: “Hakkımızı İstiyoruz!”



Tekirdağ Çerkezköy'de, fabrika malzemeleri tedarikçisi PASS South Fabrikası'nda işçiler ağır çalışma koşullarına karşı Petrol-İş Sendikası'na üye oldu. Ardından 19 işçi “daralma” bahanesiyle işten çıkardı. İşçilerden Nalan Arslan, Nurgül Keskin ve Arzu Köten ile görüştük.

BERLİN

Çevre ve İklim Sorunu, Halkların Ortak Mücadelesiyle Çözülür



Emperyalistler 2022 yılı içerisinde, birçok toplantı, konferans ve zirve kararları almış bulunuyorlar. Yapılacak olan bu buluşmaların birinci gündemi “çevre-iklim”, “demokrasi” vb. gibi başlıklar. Bu anlamda doğada yarattıkları tahribatı, yeniden gündeme alarak ikiye bölme, utanmadan kitlelerin karşısında tartışmaya çalışacaklar.

Kapitalist-emperyalist sistem; her şeyi metaya dönüştürdüğü çağımızda, aşırı kâr hırsı uğruna, yer kürenin altını, üstünü, yerleşim alanlarını, ormanlarını, dağlarını, sularını ve bütün zenginlikleri vahşi biçimde, tahrip ve talan etti-etmeye devam ediyor. Çalışan işçiden gasp ettiği emek sömürüsüyle yetinmeyen barbar sistem; aç gözlülüğüyle bütün canlıların yaşam hakkını kısıtlıyor. İnsan yaşamı için zorunlu olan tüm değerler, sermayenin özgürlüğüne feda edilmiş bulunuyor. Bu gerçekler ışığında, dünyamızı yaşanmaz hale getiren sömürücüler şimdi **“timsah gözyaşları”** dökerek kitlelerin bilinciyle alay etmeye çalışıyorlar.

Peki neden?

Öncelikle yaşanan iklim krizi karşısında çevre hareketleri gelişip güçlendikçe, ik-

tidarını kaybetme korkusu yaşıyorlar. Bu korkudan dolayı, ortaya çıkan sorunları gündemlerine almış bulunuyorlar.

2018’den itibaren “Gelecek İçin Cuma” (Fridays for Future) ve benzeri sivil toplum hareketlerinin dünya çapında çevre ve iklim için yaptığı eylemler, çevre ve iklim sorununun gündeme gelmesini ve tartışılmasını daha da alevlendirdi. Bu süreç hem dünyada hem de Avrupa ülkelerinde, Yeşiller hareketlerini ve partilerini güçlendirdi. Bu nedenle, birçok ülkenin parlamentolarında sayılarını çoğalttılar. Bazı ülkelerde de hükümet ortağı oldular. Almanya’da olduğu gibi. Yine Almanya siyasetinde bu değişim çok daha belirgin bir şekilde kendini gösterdi. Son seçimlerle birlikte, Yeşiller tarihin en büyük başarısını kazandı.

Yeşiller bilindiği üzere, 1998 ve 2005 yılları arasında iki kez federal hükümet koalisyonunda yer aldı. İlk kez 1998’de Gerhard Schröder liderliğinde SPD-Yeşiller koalisyonu ile hükümete giren Yeşiller’den (gençlik yıllarında anti-faşist mücadelede yer alan) Joscha Fischer dışişleri bakanıydı. Yeşiller’in şimdiki hükümette temel hedeflerinin başında küresel ısın-

maya karşı çevre politikalarını hayata geçirmek geliyor. Bu bakımdan, Almanya Dışişleri Bakanı Baerbock, uluslararası iklim politikası özel elçisi olarak Greenpeace International’ın başkanı Jennifer Morgan’ı görevlendirdi ve dış siyasetini daha çok iklim politikalarına dikkat çekerek yürütecek. Bu atamaya karşı, CDU ve FDP’den itiraz gelse de görevlendirme yapıldı.

Diğer yandan bu sorunlar üzerine, AB Komisyonu’nun aldığı kararlar Almanya’nın yeni çevre ve iklim politikasıyla çelişki arz etmektedir. Bu sorunlarda kendini çok duyarlı ilan eden AB iki yüzlü kararlar almaya devam ediyor. Yakın zamanda, AB Komisyonu doğalgaz ve nükleer enerjiye yapılan yatırımları geçici olarak iklim dostu olarak sınıflandırma kararı aldı. Bunun anlamı şudur; 2045 yılına kadar nükleer santrallerin inşasına izin verilebilecek ve mevcut olanlarda devam edecek. Yani bir yandan çevre dostu görünümü altında kitlelere şirin gözükmeye çalışacaklar, diğer yandan da doğayı katletmeye devam edeceklerdir.

Bu bakımdan, içerisinde geçtiğimiz dönemde iklim değişikliği ile birlikte ortaya çıkan kriz, dünyanın en önemli sorunları arasında yer almaktadır. Yükselen sıcaklık, kuraklık, beraberinde doğal felaketleri, kıtlığı, açlığı, işsizliği getirerek kitlesel göçlere de neden oluyor.

Oxfam’ın son raporuna göre, artan açlık ve yoksulluğun mevcut küresel iklim değişikliğiyle olan ilişkisini şöyle açıklıyor; Geçen yıl içinde küresel iklim sorunları nedeniyle, yaşanan aşırı sıcaklık, kuraklık ve yağışlardan kaynaklı 50 milyar dolarlık bir ekonomik kayba neden olmuş.

Çoğunluğu Afrika’da olmak üzere 15 ülkede 16 milyon insan açlık krizi ile karşı karşıya kalmış bulunuyor. Bu verilere baktığımızda bile iklim krizinin insanlık için büyük felaketler getireceği görülüyor. Bu gerçekler ışığında, iklim ve çevre krizini yaratan, büyüten bu sistem, aynı zamanda yaşanan krizleri çözemez. Çünkü sorun yaratıcılar sorunları çözemezler.

Gerçek çözüm yolu; kapitalist-emperyalist sisteme karşı, halkların ortak, enternasyonal mücadelesiyle başarılabacaktır.

“Haksız Savaşlara Karşı Haklı Savaş Yükseltelim!”

Türkiye Komünist Partisi-Marksist Leninist Merkez Komite Siyasi Büro tarafından yapılan yazılı açıklamada “Emperyalistler arasında Ukrayna üzerinden yaratılan gerginlik, karşılıklı çatışmaya ve Rusya’nın Ukrayna’da ayırım yapmadan kendince belirlediği hedeflere yönelik saldırılarına neden oldu. İşçi sınıfı ve ezilen halklar bir kez daha bombalarla, ölümle, göçle, açlık ve sefaletle karşı karşıya bırakıldı” denildi. “ABD-AB emperyalistleri ve Rusya emperyalistleri arasında Ukrayna üzerinden yaşanan bu çatışmanın bölge hakimiyetini ve pazarları kontrol etmek amacı güttüğü açıktır. Yaşanan gerici ve haksız bir savaştır. Her iki emperyalist kamp arasında yaşanan bu çatışmanın asıl mağduru başta Ukrayna halkı olmak üzere, bölge ve dünyanın ezilen halkları olacaktır” denilen açıklama şöyle devam ediyor; “Emperyalistler arasında çelişki ve dalaşın, Ukrayna üzerinde yaşandığı bu sürecin önümüzdeki dönemde çok ciddi etkilerinin olacağı açıktır. Hem Ukrayna hem de başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın çeşitli bölgelerinde yeni çatışma ve çelişkilerin ortaya çıkmasına vesile olacaktır. TC faşizmi de, emperyalistler arasında bu çatışmayı özellikle Rojava ve Irak Kürdistanı’nda işgal ve ilhak savaşlarında koza çevirmek isteyecek, yeni pazarlıklar içerisinde olacaktır. Ancak bu, hem içinde bulunduğu ekonomik-siyasi kriz hem de böylesi sıcak savaşın eşliğindeki iki emperyalist bloku aynı anda ‘idare etmenin’ imkansızlığıyla mümkün olmayacaktır! Dünya hakimiyeti dalaşı içindeki tüm emperyalist bloklara karşı da, hareket alanı giderek daralan ve daha da daralacak olan TC devletine karşı da komünistlerin tavrı açık ve nettir! Emperyalistler arasındaki bu türden çıkar dalaşlarının ürünü olan savaşlara karşı tek doğru çözüm enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının örgütlenmesi ve emperyalizme ve kendi ülkelerinin egemen sınıflarına karşı mücadele etmesidir. Haksız savaşlara karşı haklı savaşların bayrağının yükseltilmesidir.”

Krize ve Yoksulluğa Karşı 8 Mart'ta Sloganlarımızı Haykıralım!

Emperyalist kamplar arasında giderek derinleşen çelişki ve çatışma, Ukrayna'da kendisini bir işgal savaşı olarak gösterdi. Rusya emperyalizmi, Ukrayna'yı işgal operasyonu başlattı. Yaşanan kriz ve çatışma sadece Rusya-Ukrayna çatışması değildir. Bir tarafında ABD, AB emperyalizmi ve bu kampın askeri örgütlenmesi olan NATO'nun ve NATO'nun doğuya doğru genişleme stratejisini kabul etmeyeceğini ilan eden Rusya emperyalizminin ve arka planında da Çin emperyalizminin yer aldığı bir çatışmadır. Kısacası karşımızda emperyalist kamplar arası yaşanan çıkar dalaşının Ukrayna üzerinde somut bir işgal savaşına dönüşme gerçekliği vardır.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgal savaşı yeni başlamış gibi görünse de gerçekte emperyalist kamplar arasında Ukrayna üzerinde yaşanan dalaşın evveli 2000'li yıllara kadar uzanmaktadır. Bu nokta önemlidir. Ukrayna'da yaşanan bütün gelişmelerin arka planında ya ABD-AB emperyalizmi ya da Rusya emperyalizminin çıkar dalaşı bulunmaktadır. Örneğin 21 Kasım 2004'te Ukrayna'da Cumhurbaşkanlığı seçimleri döneminde, Kasım 2004'ten Ocak 2005'e kadar yaşanan olaylar, ABD ve AB emperyalistleri tarafından "Turuncu Devrim" olarak adlandırıldı ve desteklendi.

Yine 2013 yılı sonunda Ukrayna'da Rusya yanlısı Viktor Yanukoviç yönetiminin Avrupa Birliği (AB) Ortaklık Anlaşması'nı 21 Kasım 2013'te askıya almasıyla başlayan ve Bağımsızlık Meydanı'nda yüzlerce kişinin toplanarak protesto etmesiyle yaşanan gelişmeye "Meydan Olayları" adı verildi. Cumhurbaşkanı Viktor Yanukoviç'e yönelik gösteri ve eylemler 18 Şubat 2014-23 Şubat 2014 arasında devam etti. Burjuva hükümet düşürüldü. Bu gelişmelere ABD ve AB emperyalistleri "Onur Devrimi" adı verdiler. ABD ve AB emperyalistleri, doğrudan bu gösteri ve eylemleri kışkırtmanın yanında gösteriler içerisinde yer alan neo-faşist unsurlara da açıktan destek verdiler. Rusya emperyalistleri ise bu gelişmeleri kendi çıkarları için tehlikeli buldu ve yaşananları "darbe" olarak tanımladı.

Bu gelişmeler içerisinde Ukrayna'nın Kırım bölgesi "yeni yönetimi" tanımadı ve "halk oylaması"yla Rusya'ya katılma kararı aldı. Bir başka ifade ile Rusya emperyalizmi Kırım'ı ilhak etti. Yine Ukrayna'nın



Haksız Savaşlara Karşı Haklı Savaşları Büyütelim!

güneydoğusunda Rusların çoğunlukta olduğu Donbas bölgesinde, Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Luhansk Halk Cumhuriyeti kuruluşunu ilan etti. Bu tarihten günümüze bu bölgede Ukrayna devleti ile özerk cumhuriyetler arasında çatışmalar yaşanıyor. Kısacası bölgede savaş yeni başlamamıştı. Yeni olan gelişme, Rusya emperyalistlerinin bu özerk cumhuriyetleri bahane ederek sadece Donbas bölgesini değil bir bütün olarak Ukrayna'ya savaş açması ve işgal hareketine girişmesidir. Tereddütsüz bir biçimde bu işgal hareketi emperyalist bir işgaldır ve karşı durulmalıdır.

Öte yandan Ukrayna'nın faşist iktidarına karşı savaşan ve kendi özerk bölgelerini kurup savunan Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Luhansk Halk Cumhuriyeti'nin özgürce ayrılma hakkına saygı duyulmalıdır. Bu özerk cumhuriyetlerin Rusya yanlısı olmalarıyla, Rusya'ya katılmak istemesiyle özgürce ayrılma hakkı ilkesinin savunulması başka şeylerdir. Bu cumhuriyetlerin Rusya emperyalizminin çıkarları doğrultusunda "kullanılması" ile kendi kaderlerini tayin

ilkesi hakkının tavizsizce savunulması birbirine karıştırılmamalıdır. Bu bağlamda Rusya emperyalizminin yayılmacı politikalarına da yedeklenilmemelidir.

Bu özerk cumhuriyetlerin kendi kaderlerini tayin etmesi savunulmalı, Rusya emperyalistlerinin işgalci ve ilhakçı girişimleri ve eylemleri açıktan kınanmalıdır. Birinci duruma hayırhah ve eleştirel tutum takınmalı, ikinci duruma karşı kesin olarak karşı tavır konmalı ve mahkum edilmelidir.

TC tam bir ikiyüzlülük içerisindedir!

Öncelikle şu gerçeğin altını çizmemiz gerekir. Rusya emperyalizminin Ukrayna'yı işgal saldırısına karşı olanlar ve hep bir ağızdan "savaşa hayır" diyenler müthiş bir ikiyüzlülük içerisindedirler.

İşgal ve ilhak savaşları emperyalist ve gerici savaşlardır. Bu savaşlara karşı durulmalıdır. Ancak bütün savaşlara hayır demek örneğin bu işgal ve ilhak saldırılarına karşı savaşlara da hayır demektir. Dolayısıyla bir bütün olarak savaşlara hayır

demek anlamsız olduğu kadar tehlikelidir. Doğru tutum, haksız savaşlara karşı haklı savaşları desteklemek, bizzat örgütleyicisi ve yürütücüsü olmaktır.

Haksız savaşları önlemenin tek yolu haklı savaşların zaferidir. Savaş kavramında yaşanan bu kafa karışıklığı örneğin TC faşizminin Kıbrıs'ı işgal hareketini desteklemeye ve hatta "Barış Harekatı" olarak savunmaya götürür. Tıpkı Rusya emperyalizminin özerk cumhuriyetleri bahane ederek Ukrayna'ya yönelik işgal hareketini desteklemek ve savunmak gibi bir durum ortaya çıkar. Benzer biçimde TC'nin yakın tarihte Afrin'e yönelik Rusya emperyalizminin yol vermesiyle gerçekleştirdiği saldırı da bir işgal ve ilhak saldırısıdır. TC devletinin ABD ve Rusya emperyalistlerinin yol vermesiyle Kuzeydoğu Suriye topraklarına yönelik gerçekleştirdiği işgal ve ilhak saldırılarını kınamayan ve karşı durmayanların, Rusya emperyalistlerinin Ukrayna'ya yönelik işgal saldırısını kınamaları ikiyüzlü bir tutumdur. Tutarsızdır ve kendi içinde sorunludur.



Öte yandan TC'nin Rusya'nın Ukrayna'yı işgal saldırısı karşısındaki tutumu ise ibretliktir. Bir yandan NATO üyesi olan TC, Rusya'nın Ukrayna saldırısını kınarken, diğer yandan ise Rusya ile dirsek temasını sürdürmektedir. Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan, Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısı yönelttikten sonra NATO'nun tavrı konusunda; *"Bizim bugüne kadar NATO'nun tavrıyla alakalı tavrımız net ve açıktı. Sıradan bir kınama cümbüşüne dönmemeli, daha kararlı bir adım atması gerekir"* açıklamasında bulunurken Rusya'nın Avrupa Konseyi'nden ihracı için çekimser oy kullanılmasını emretmektedir. Bu ikiyüzlü tutum elbette TC'nin emperyalist kamplar arasındaki denge, çıkar ve çelişkileri kendi lehine kullanma politikasının ürünüdür.

TC faşizmi bir yandan NATO'nun daha aktif görev alması gerektiği konusunda açıklamalarda bulunurken ABD emperyalizminin yanında durmakta diğer yandan ise Rusya'ya karşı alınan kararlarda çekimser kalarak Rusya emperyalizmiyle arasını iyi tutmaya çalışmaktadır.

TC'nin NATO'nun tavrı konusunda üst perdeden çıkışının ardında, ABD-AB emperyalistlerinin NATO aracılığıyla Ukrayna saldırısı karşısında askeri bir girişimde bulunmayacağını açığa çıkmış olması varken, Rusya emperyalizmi karşısındaki çekinceli tutumunda ise bu emperyalist güçle geliştirdiği ilişkilerin boyutu belirleyicidir. TC devletinin iç dengelerinden Suriye savaşına kadar bir dizi konuda Rusya'yla yaşanan ilişki ve çelişkiler ortadayken, R.T.Erdoğan'ın Putin'e "van minut" demesi beklenmemelidir.

Kriz halka fatura edilmektedir!

TC'nin emperyalist kamplar karşısında yalpalama ve dengeleme politikası, yaşamış olduğu ekonomik krizden bağımsız değildir. Dahası Ukrayna'ya saldırı sonrasında Türk lirasının Rus rublesinden daha fazla değer kaybettiği düşünülürse savaşın kaybedenleri arasında TC'nin olacağı ve dahası bunun Türkiye halkına fatura edileceği görülmelidir.

Nitekim R.T.Erdoğan, Ukrayna saldırısı öncesinde Genişletilmiş İl Başkanları Toplantısı'nda yaptığı konuşmada *"Ülkenin kazancından hep birlikte faydalandığımıza göre, külfeti de beraberce omuzlayacağız"* demektedir. (17 Şubat)

Bu "külfet" in ne olduğu son açıklanan verilerle daha iyi anlaşılmaktadır. Türk-

İş'in açıklamasına göre açlık sınırı asgari ücreti geçmiş durumdadır. Dört kişilik bir ailenin açlık sınırı Şubat ayında 4.522 TL olurken, yoksulluk sınırı 15.139 TL olarak gerçekleşmiş durumdadır. (25 Şubat) Doğalgaz faturasını ödeyemeyen hane sayısı 3 milyonun üzerindedir. İşsiz sayısı 10 milyonu aşmış durumdadır. Her 5 haneden 4'ü yoksulluk, her 2 haneden 1'i açlık sınırı altında yaşamaktadır. Yani aslında külfeti çeken emekçi yoksul halk, sefasını yaşayan ise Saray iktidarındır! Sürdükleri sefanın faturasını halka ödettirme amacındadırlar.

Bu gelişmelerle birlikte şu son derece önemli ayrıntıyı kaydetmekte yarar vardır. R.T.Erdoğan'ın son konuşmalarında, Türkiye'nin bir ekonomik kriz içinde olduğunu alenen kabullenen işaretler de bulunmaktadır. Bu R.T.Erdoğan'ın iktidarında ilk kez yaşanmaktadır. R.T.Erdoğan yukarıda değindiğimiz Genişletilmiş İl Başkanları Toplantısı'nda *"Milletin 2018'den beri devam eden ekonomik dalgalanmalar; özellikle de hayat pahalılığı sebebiyle sıkıntılar yaşadığını bildiklerini"* demekte ve eklemektedir; *"Alım gücündeki düşüş bir süre sonra telafi edilebilirken, kaybedilen işin, kaybedilen huzurun, kaybedilen vaktin geri kazanımı çok daha zordur. Böyle dönemlerden asıl olan, çalışacak iş, hayatını sürdürecektir gelir sahibi olmaktır. Asıl olan, kendine ve ailesine karşı mahcubiyet yaşamamaktır."* (17 Şubat)

R.T.Erdoğan'ın bu açıklamalarının önemi, bir yandan işçi direnişlerinin gelişmesi başta olmak üzere halkın iktidara yönelik öfkesinin giderek artması ve iktidarın kitle desteğinin azalmasından kaynaklıdır. Faşizm bir yandan TÜSİAD kurmaylarından birinin evi önünde eylem yapan Migros işçilerine saldırıp ters kelepçeyle gözaltına aldırarak diğer yandan ise işçi sınıfına ve emekçi halka *"hayat pahalı ama bak işiniz var; bahara-yaza kadar sabredin"* diye "umut vadetmek" zorunda kalmaktadır. Hemen ardından da direnişçi işçilerin taleplerini kabul ederek "yangın"ın daha da büyümesini engellemeye çalışmaktadır.

Sadece iktidardaki hakim sınıf kliği değil, muhalefette olan burjuva klik temsilcileri de tetiktir. Bu kesimler bir yandan işçi sınıfı ve halka *"sokağa çıkmayın, seçimleri bekleyin"* çağrısı yaparken diğer yandan ise gelişen işçi direnişleri ve halk tepkisi karşısında *"özel mülkiyetin kutsallığından"* dem vurmaktadırlar. Burjuva muhalefet örneğin inşaat işçileri kendilerine reva görülen yemek için yemekhaneyi



dağıttığında yahut Migros işçileri patronun kapısına dayandığında "itidal çağrısı" yapmaktadırlar.

Böylelikle her renkten burjuva muhalefet, iktidardaki hakim sınıf kliğini "göndermenin" çözümü olarak önerdiği "seçim" oyununa zarar gelmesinden korkmaktadır. Bu siyaset yapış tarzıyla gerçekte hakim sınıf iktidarını devirmeyi değil kendi iktidalarına zarar gelmesini önlemeye çalışıyorlar. Diğer bir ifadeyle ekonomik kriz nedeniyle iktidara yönelik artan kitle öfke ve tepkisi karşısında kendi klik çıkarlarını güçlendirmeyi amaçlarken, bu öfke ve tepkinin devrimcilerle buluşmasından korkuyorlar.

8 Mart'ın kızılığında geleceği kazanmaya...

Emperyalist saldırganlığın ve dalaşın etkileri önümüzdeki süreçte daha da belirginleşecektir.

Başta petrol fiyatları olmak üzere, enerjide yaşanacak her artış ile birlikte ıgınen ipliğe her şeye zam gelecektir. Halihazırda zaten katlanılmaz olan yüksek faturalardan, temel ihtiyaç maddelerinin temin edilememesine, alım gücünün daha da düşmesine kadar bir dizi gelişme işçi sınıfı ve emekçi halkın gündeminde olacaktır. Bu koşullar altında özellikle ekonomik krizin daha da etkisini göstereceği, işçi sınıfı ve emekçi halkın iktidara yönelik öfke ve tepkisinin daha da artacağı da bir gerçektir.

Bu koşullar altında Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yaklaşıyoruz. 8 Mart başta emekçi kadınların talepleri olmak üzere,

halli hazırda emperyalist saldırganlığa, haksız ve gayri meşru işgal savaşlarına karşı da mücadelenin gerekçesi kılınmalıdır. Kadınların mücadele ederek kazandığı tüm hakların hedefe konulduğu, şiddetin vahşileştiği, İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edildiği, nafaka hakkının tartışıldığı, yoksulluğun kadınlaştığı ancak tüm bunların karşısında kadınların sokakları terk etmediği, işçi direnişlerinde en önde mücadeleyi yürüttüğü bir dönemdeyiz.

Pandemi ile artan yoksulluğun, sefaletin, şiddetin, esnekleşen çalışma koşulları ile derinleşen güvencesizliğin, işyerinde mobbingin ilk hedefinde kadınlar var. Ancak aynı zamanda bu ağır şiddet, yoksulluk ve yoksunluk mücadele ateşini fitilleyen öfkenin de birikmesini ve açığa vurmasını sağladı-sağlıyor. Ocak ayından bu yana yaşanan Mersin Tarsus Sebze Meyve Hali, Oppo, Alpin Çorap, Darında Çorap, Farp-las, Migros Depo, PASS South direnişlerinde kadınlar öne çıkıyor.

Kadın hareketinin krize ve yoksulluğa karşı yürütmüş olduğu çalışma aynı zamanda bu kriz ve yoksulluğun nedenlerinden biri olan emperyalist yayılmacı savaşlara, gerici işgal ve ilhak savaşlarına karşı mücadeleyi de içermelidir.

Unutmamak gerekir ki haksız savaşların hedeflerinden biri de ataerkil sistemin hedef aldığı kadın ve LGBTİ+'lardır. Öyleyse 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne günler kala her alanda emperyalizme, kapitalizme, faşizme, feodalizme ve ataerkiye karşı gür sloganlarımızı haykıracağız.



SÖYLEŞİ DGD-Sen | Murat Bostancı

Migros'un İstanbul Esenyurt'ta bulunan deposunda çalışan yüzlerce işçi, çalışma koşulları ve sefalet ücretine karşı başlattığı direnişi kazanımla sonuçlandırdı. Şubat ayının başında saatlik ücrete 4 TL zam istediği için işten atılan 257 işçi işe geri alındı ve talepleri karşılandı.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak, direnişin örgütleyicisi olan Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası (DGD-Sen) Örgütlenme Uzmanı **Murat Bostancı** ile Migros Depo direnişini ve birçok alanda devam eden işçi direnişlerini konuştuk.

- Migros Esenyurt Depo da dahil, birçok zincir marketin deposunda çalışan işçilerin sorunlarıyla başlamak istiyoruz. Güvencesiz bir şekilde çalıştırılan işçilerin bu süreçte örgütlenmesi de Esenyurt direnişini öne çıkardı. Depolardaki mevcut duruma ve işçilerin örgütlenme inisiyatiflerine ilişkin neler söylemek istersiniz?

- Buralarda öncelikle taşeron firmalar var. Bu sadece Migros depo değil; Şok'ta A-101'de, BİM'de, Hakmar'da, var olan market zincirlerinin hemen hemen hepsinin depolarında taşeron uygulama var.

Zaten Migros'ta yıllardan beri, Koç'un zamanından itibaren taşeronlarla çalışıyor. Sistematik olarak Migros yönetiminin de taşeron patronlarıyla birçok çıkar ilişkisi var. Bu taşeronlara karşı fiili meşru mücadeleyle de kazanmanın olabileceğinin işaretleri geçen yıl Kod-29 ve ücretsiz izine karşı direnişle birlikte ortaya çıkmıştı.

Bu sene bir taraftan işçi hareketleri, Trendyol'da, çorap fabrikalarında, Sivas

Divriği'deki maden işçilerinin kazanımıyla sonuçlanan eylemlerle birlikte birçok yerde ete kemiğe büründü. Esenyurt'ta da bizim bir yıla yakındır sendikal örgütlenme vardı, Şubat başında arkadaşların işten atılması akabinde bir günlük iş durdurma oldu. Tekrar işe geri alındı arkadaşlar. Sonra 2 gün daha iş durduruldu ve iş durdurduktan sonra söz verildi işçilere.

Dediler ki "bu talepler kabul edilecek" ama maaş bordroları alınınca verilen sözlerin yerine getirilmediği görüldü ve tekrar iş bırakıldı. Depolardaki genel sorun esnek, taşeron, güvencesiz çalışma. Market zincirleri pandemiyle birlikte gerçekten çok büyük kârlar elde ederken işçilere de kırıntıyla idare edin tarzında bir yöntem izliyorlar.

Biz pandeminin başında örgütlenme yaptığımız tüm depolarda, Migros'ta bunların içinde olmak üzere Migros'ta, Şok depoda üyelerimizin olduğu bütün depolarda yazı göndermiştik. "Pandemi kurallarına uyun" şeklinde ama gel gör ki hem kurallara uyulmadı hem de internet satışının da eklenmesiyle olağanüstü çalışma şartları oluştu.

Pandemiyle birlikte pirim adı altında göstermelik bir şeyler verdiler ama sabit değildi. Sonuçta işçi arkadaşlarımız sendikal örgütlenmeyle birlikte kendi haklarını alabilmek için, kaybedecek başka bir şeyleri olmadığı için doğrudan fiili olarak anayasal haklarını kullandılar ve iş durdurdular.

Sendikanın kurulması ile birlikte her yıl üstüne bir şeyler daha ekleyerek Migros depo direnişine kadar geldik, arkadaşlarımız cesaret gösterdi ve bir kazanım oldu.

“Migros Bütün İşçi Sınıfının Kazanımıdır!”

İşçiler fiili meşru direnişe geçtikten sonra...

- Direnişe birçok devrimci, demokrat kurum destek oldu. Bu sahiplenmeye, dayanışmaya ilişkin ne söylemek istersiniz?

- Bu sadece Migros Depo'da direnen işçiler ve DGD-Sen'in değil bütün bir işçi sınıfının kazanımıdır.

Dolayısıyla burada dayanışma gösteren siyasi partiler, dernekler, emek dostları özellikle kasa kilitleme eylemlerinde destek veren halkımız, her anlamda emekçiler, gençler, kadınlar, herkesin kazanımıdır.

Dediğim gibi sol, sosyalist partiler, dernekler ve sendikaların, sınıf dostlarımızın dayanışması bu kazanımı sağladı. Yani bu sadece Migros işçilerinin değil işçi sınıfının bir kazanımıdır. İşçiler de bu kazanımlar sırasında elbette görüyorlar, bakıyorlar kimlerin direnişlerine geldiğini, destek verdiğini. Özellikle Tuncay Özilhan'ın evinin önünde, TÜSİAD'ın önünde, Ataşehir'de Anadolu Grup'un önünde yaptığımız eylemlerde herkesin gelmesi önemliydi.

Bizim söylediğimiz şey şu; işçi sınıfına dair bir kelimeden, buna dair teorisi olan bütün herkesin mevcut işçi direnişlerini görünür kılması gerekiyor. Arkadaşlarımızın ihtiyaçlarına dair, direnişe dair orada, onlarla birlikte olmak gerekiyor. Çünkü şöyle bir şey var; bir siyasetten bir milletvekili veya herhangi bir kişi geliyor, resmini çekiyor, orada belki yarım saat bile durmuyor ama süslü sözlerle sosyal medyada paylaşıyor. Sonra da "işçilerle dayanıştım" diyor. Ama dayanışma bu değil, dayanışma oradaki işçilerle birarada olmaktır.

Onun dışında konfederasyonlar; Hak- İş, Türk-İş, DİSK şunu yapmalı; Hangi işçi işten atılırsa atılsın, atıldıktan sonra sendikasının bir önemi yok, dayanışma lazım. Örnek olarak Petrol-İş'e bağlı arkadaşlar işten atılmışlar ve haklı bir talep olarak eylem yapıyorlar. Buradaki direnişi diğer tüm sendikaların da görmesi gerekiyor. Zaten var olan konfederasyonlar içerisindeki sarı sendikaların sayısı giderek artıyor. Kendilerini "rakip" olarak görüyorlar. Bu yüzden konfederasyonlar ve başkanları çok bencil davranıyor. Konfederasyon başkanı olmak veya sendika yöneticisi olmak, çok yüksek maaş alıp sendikayı bir basamak olarak kullanmak yanlış.

İşçiler de bu sendikalara da mahkûm değiller. Bu toplu sözleşme yapan bir sendika olabilir ama bu sendikalar istediği kadar birbirleriyle anlaşma yapsınlar, işçiler fiili meşru direnişe geçtikten sonra bu sendikaların hepsini reddederler, gerekirse kendi bağımsız sendikalarını kurarlar.

“Taşeronun tamamen kaldırılması için mücadelemiz devam edecek!”

- Dediğiniz gibi fiili meşru direnişi işçi sınıfı sürdürüyor, bunun bir odak haline getirilmesi adına Migros iyi bir örnek oldu. Bu kazanıma ve devam eden direnişlere dair ne söylemek istersiniz?

- Migros'taki bu kazanım ve uzlaşma bize göre yeterli değildir ama başlangıç açısından ve işçi arkadaşlarımızın taleplerine dair iyi bir anlaşmadır. Bu uzlaşmada taşeronların tamamen kaldırılmasına dair fiili meşru mücadelemiz de devam edecek.

Bizim yönetimle avukatımız ve sendikamız aracılığıyla bir görüşmeler oldu. Sonradan arabulucu olması anlamında Haluk Levent'e sendika olarak bir teklif götürüldü. Ama şöyle bir algı var; sorunu Haluk Levent çözdü sanki gibi. Bu oradaki direnişe, sınıf dostlarımızın direnişine, sendikanın mücadelesine yönelik yok sayma tavrı gibidir. Haluk Levent'inde ilk attığı o paylaşımın ardından peşpeşe attığı paylaşımlarla birlikte "aslolan işçilerin ve sendikanın iradesidir" demiştir.

O dönemde Çalışma Bakanı'nın tweeti de vardı ama tabii ki o tweet samimi değildi. İşçi sınıfının kazanımını isteyen, işçilerin yanında durur, mücadelenin bir parçası olur. Bunun dışında Migros'ta bizim yine bir görüşme heyetimiz olacak, yine benzeri süreçlerde doğrudan sendikanın kendi görüşmesi olacak. Öğrene öğrene gidiyoruz çünkü biz bağımsız bir sendikayız. Şu an toplu sözleşme yapma yetkimiz yok ancak anayasanın 90. maddesine göre protokol yapma yetkimiz var.

Yine fiili meşru mücadeleyle başka bir madde olan anti-demokratik bir madde olan % 1 işkolu barajını aşacağımız bir yola gireceğiz. Bu barajın kaldırılması için emek dostlarımızla bir mücadele içine gireceğiz.

PASS South İşçileri: “Hakkımızı İstiyoruz!”

Tekirdağ Çerkezköy’de, fabrika malzemele-ri tedarikçisi PASS South Fabrikası’nda iş-çiler ağır çalışma koşullarına karşı Petrol-İş Sendikası’na üye oldu. 200 civarında işçinin çalıştığı fabrikada işçilerin yüzde 90’ı kadın. İşten atılan 19 işçinin 18’i Petrol-İş üyesi, bu işçilerin de 15’i kadın. Daralma bahanesiyle işten çıkarılan ancak gerçekte sendikalaştıkları için işten atıldıklarını ifade eden işçilerden **Nalan Arslan**, **Nurgül Keskin** ve **Arzu Köten** ile görüştük.

-Merhaba. Kaç yıldır burada çalışıyorsunuz? Çalışma şartları nasıldı?

Nalan Arslan: 23 yaşındayım, üç buçuk yıldır burada çalışıyorum. Evliyim ve eşim çalışmıyor. 17 Şubat günü işten çıkarıldım. Yetki başvurusu yapıldıktan yarım saat sonra çıkarıldım. Normalde boardlarda hat lide-ri olarak çalışıyordum. Yedi kişilik bir ma-kinede herkes farklı bir iş yapıyor. En son kontrolü ben yapıyordum, bir sürü kabloyu kontrol edip bütün hale getirip paketçiye tes-lim ediyordum, o da kontrol ettikten sonra paketleniyordu.

Panel bölümüne usta olarak geçmiştim. Bir aydır eğitim alıyordum erkek bir ustanın yanında. Ücretim değişmedi ve bu konular konuşulmadı. Sadece eğitim verildi. “Henüz öğrenme aşamasında olduğunuz için size hiçbir şey veremeyiz” dediler.

Mesela boardlarda döndüğümüz zaman-larda, o kadar hızlı çeviriyoruz ki arkadaki insanların su içmeye bile vakti olmuyor. Biri tuvalete gittiğinde birbirimizi idare etmek zorunda kalıyoruz. Birbirimizi idare ederken de sayı bir tık düşmüş oluyor. 450 olacağına 440 oluyor. Tuvalete gitmememiz için bize imza attırıyorlar. Mesela korona döneminde “bol bol su için” dediler bize. Bol bol su içtiğimizde tuvalete daha fazla gitmemiz gerektiğini söyledik. “Yapacak bir şeyimiz yok” dediler. “Sana bir sınır koymuyorum ama çok gitme, sadece özel günlerinde git tuvalete” diyorlar. Tuvalete giderken gözle-rinin içine bakıyorlar, nereye gidiyorsun, ne yapıyorsun diye. Uyardıklarında “Ne yapayım, altına mı yapayım” dediğinde de gülüp geçiyorlar.

Nurgül Keskin: Biri küfür ettiğinde mesela, kadınlar çalışmak zorunda olduğu için göz yumuyorlar. Çünkü işe ihtiyaç var. Eğer ben ona cevap veririm, gidip müdü-re filan şikayet edersem, tutanak tutulacak, öyle olacak böyle olacak derken işten çıkışım olacak. Mesela mesaiye kalıp 12 saat çalışıyoruz, çok yoruluyoruz. Bir gün kalma-yınca hemen kızıyorlar; “Bugün de yemek yapmayiver, bugün evinde ekmek arası yiye-ver” diyorlar. Orucunu yolda açanlar oluyor.



Nalan Arslan: Biz kadınız diye maaşımızı fazla vermiyorlardı. Ağzımızı da çok fazla açamıyorduk ihtiyacımız var diye. Birimizin eşi çalışmıyor, bizim tek başına ev geçindiriyor ama kadınız diye hepimize 4 bin 500 lira veriyor, susturuyor. Biz ücret için, elektrik-doğalgaz için sinirleniyorduk. Çünkü soğukta çalışmak zorunda kalıyorduk. Bir yeri açabilirlermiş sadece, öyle dediler bize. O kadar bölüm var sadece birini açıyorlardı. Sürekli üşüyorduk yani.

Bir hafta iş olmadığında bizi eve gönderiyorlardı “iş yok” diye. Beni yolluyor ama diğer arkadaşım, benim yokluğumda 12 saat çalışıyor. Üç buçuk saat fazla mesaide çalışıyor, içeriye borcu varsa ödüyor, borcu yoksa parasını alıyor. Ama ben bir hafta boyunca borçlanıyorum. Yani 45 saat. Haftaya işba-şı yaptığımda her gün üç buçuk-üç buçuk ödemek zorunda kalıyorum. Şu an içeride çalışanlardan 250 saat borcu olanlar var. İş varsa pazar günleri bile gelmek zorunda kalıyorduk. Önceden pazar mesaisi de tela-fiden düşüyordu, yasal değildi. Yanımdaki arkadaşım şikayet ettikten sonra kesmemeye başladılar. 6 ay boyunca her gün mesaiye kalırsa o borcu ödeyebilir insanlar.

“Her gün mesaiye kalsam da borcum bitmiyor!”

- Pandemi döneminde ne tür zorluklarla karşılaştınız?

Arzu Köten: Pandemi döneminde ücretsiz izin uygulaması vardı. Ama biz talep

ediyormuşuz gibi kağıtlar yazıldı. Örneğin, “Samsun’a gideceğim 3 gün ücretsiz izin talep ediyorum” gibi kağıtlar imzalattılar bize. Yarın öbür gün bir şey olduğunda kağıtları çıkarıp, “hiçbir şey talep edemezsin çünkü sen kendin istedin ücretsiz izni” diyecekler. Bir hafta kullanan oldu, bir ay-iki ay. Kısa Çalışma Ödeneği’nden faydalandırmadı bizi yani. Başvuru bile yapmamışlar KÇÖ için. Şu an içerideki evraklar bir çıkarılsa; bir haftalığına bütün kağıtlarda biri Samsun’a, biri Edirne’ye, biri Kayseri’ye gitmiş görünecek. Bölüm bölüm çıkardılar.

Arçelik kapandı mesela, herkese izin yazdırdılar o dönem. “Bu yasal değil, kul-lanmıyorum” dedim istemedim. “O zaman git doktordan rapor al” dediler. “Abi senin işin yok, sen niye almıyon da ben alıyorum ki”. Yıllık iznimiz de kalmadı. Hepsini kul-landırdılar bize. Kabul etmeyenlere “burada bir sürü kapı var, bırak işi çek git işine gel-miyorsa” diyorlar. Üç gün doğalgaz kesinti-si oldu, izin kullandırttı devlet. Onu da bize telafi olarak yazdırdılar. Benim borcum 150 saat. Her gün mesaiye kalsam yine borcum bitmiyor.

Elektrikten tasarruf ediyorlar ya hani. İnsanlar tuvalete gidecek her yer karanlık. Dışarı mola alanına gidecek karanlık, gece 12-8 vardiyasında da aynı. Çarpışanlar oluyor, ellerinde çaylar oluyor, tuvaletin orası karanlık. İnsanlar birbirlerine çarpa çarpa gidiyor. 7/24 kamerayla izleniyoruz. Yedi kişi birbirimize yaslanarak, destek alarak gittik hep.

- Fabrikada büyük oranda kadın işçiler çalışıyor. Direnişin öncülüğünü de kadınlar yapıyor... Kadın işçiler ne tür zorluklar yaşıyordu?

Nalan Arslan: Biz kadınlar olarak daha öndeyiz. Bizimle birlikte depodan kovulan 3 erkek arkadaşımız var. Kadınlar kovuldu diye konuşulunca, bizi niye katmıyorsunuz diyorlar. Büyük ihtimal yanımızda koruma olarak dursunlar diye kovuldular.

Arzu Köten: Gece vardiyası ve 4-12 vardiyasında servisler durakta bırakıyorlardı. İstersen yarım saat yürü. Duraklar değişmezdi. Biz 10 dakika yürüyorduk her-halde. Tek başına yarım saat yürüten kadın-lar vardı. Bunu söylediğimizde “duraklara yakınsınız zaten, yapacak bir şeyimiz yok” diyorlardı.

“Derdimiz para değil, kadınlar olarak biz yaptık demek istiyoruz!”

- Direnişin başlamasıyla birlikte içeride ne tür değişiklikler oldu? Talebiniz nedir?

Nurgül Keskin: Arzu’ya taktı kafayı, hakkını savunuyor diye. Çünkü ötekiler de duyacak, izin yazdırmayacaklar. Biliyorlar bunu. Arzu bir ay boyunca işe gelmedi bu yüzden. Şu an mesaiye kalıyorlar, mesai ücreti bile alıyorlar, prim veriyorlar, maaşlarını yükseltiyorlar. Ama laf taşımayanların bir sürü borcu var. **Arzu Köten:** Şu an herkes içeride mesai yapıyor, biz dışardayız diye daha çok mesai yapıyorlar. Borcunu kapatıyor insanlar. Sendikadan sonra da insanların tüm borçlarını sildi. Sendikaya üye olma-sınlar diye 130 liralık erzak yardımını 260 liraya çıkardılar. Biz atıldıktan sonra 300 yaptılar. Bize hiç prim vermediler, şimdi “3 aydan 3 aya ikramiye vereceğiz” demişler. Çay dağıtmaya başlamışlar. Biz direnişe başladıktan sonra kapılardaki yapay çimen-leri yükselttiler. Yangın kapısı bir de orası, projede yok böyle bir şey. Kapiya demir kaynak yaptılar hiçbir şekilde açılmıyor. Bir yangın çıksa hepsi içeride ölecek. İtfaiyenin bile girebileceği yer yok. Şikayet de ettik, “işverenin inisiyatifine kalmış” deyip önem-semediler. Oysa biz fazlasını değil hakkımız olanı istiyoruz.

Nalan Keskin: Kadınlar olarak el ele verip haklarımızın tamamını almak, bunu başarmak istiyoruz. Tek derdimiz para değil. Biz yaptık demek istiyoruz. İsteddiğimiz zaman izne çıkmak, yasal ve maddi tüm hakla-rımızı almak istiyoruz. İşimizi bırakmak istemiyoruz, herkes bildiği işe devam etsin. 23 yaşındayım bileğimde fitik çıkıyor. Hakkını alırken başka kimsenin bunu yaşamamasını istiyorum.

Uğur Tekstil İşçileri Patron ve Sendikal Bürokrasiye Karşı Kazandı!

Urfa'da Uğur Tekstil işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı. Sendikal oldukları için işten çıkarılan 97 işçi, koşulsuz olarak işe geri alınacak, boşa geçen süreçteki kayıplar ödenecek ve işçiler sendika üyesi olarak işbaşı yapacaklar.

Biz de Uğur Tekstil işçilerinin direnişi ve kazanımını Birleşik Tekstil Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası (BİR-TEK-SEN) Genel Başkanı **Mehmet Türkmen** ile hem direniş sürecini hem de bölgedeki durumu konuştuk.

- Uğur Tekstil direnişini ve kazanımını anlatır mısınız?

- Uğur Tekstil'de uzun bir süredir örgütlenme çalışması sürüyordu. Bu sendikalaşmayı ve yetkiyi alacak bir örgütlülüğe ulaşmamızı engelleyemeyen patron, 3 Ekim 2021'de fabrikayı komple kapattığını duyurmuştu.

Üç yüzden fazla işçi işten atılmıştı. Ama biz bu kapatmanın hileli bir kapatma olduğunu ve sendikadan kurtulmak için başvurulmuş bir yöntem olduğunu bildiğimiz için bunu kabul etmedik ve bütün işçi arkadaşlarımızla birlikte fabrikada direniş başlattık.

Direnişin dördüncü günü patron geri adım attı, tabi bizim direnişimizle birlikte ülke genelinde, kamuoyunda yaratılan etki ve başka kurumların da desteği ciddi bir etki yarattı. O dönem patron geri adım atıp sendikayla görüşmeyi kabul ettiğini ve fabrikayı tekrar açacağını söylemişti. Bunun sonucunda 1 Kasım'da işten atılan 300'den fazla işçi işe geri alındı ve fabrika tekrar açıldı. Bu, Türkiye'deki işçi sınıfı ve sendikal mücadele tarihinde örnek bir başarıdır.

Bu süreçte sendika genel merkezi ile işveren arasında başlayan görüşmelerde sendikal bürokrasinin ve DİSK/Tekstil Genel Başkanı'nın işverenle işçilerden habersiz yaptığı görüşmeler oldu. Sonradan benim görevden alınmamı da kapsayacak şekilde patronla anlaşma yaptığını öğrendik.

İşçilerin mücadelesi sadece patrona karşı iken, bu süreçte birlikte işçiler hem patrona hem de sendikal bürokrasiye karşı da mücadele etmeye başladılar.

O günden sonra üç ay boyunca eylemler yaptı işçiler, bu süreç boyunca



yapılan herhangi bir basın açıklamasında ve eylemde hiçbir sendika yöneticisi yanlarında olmadı. Fabrikanın üretim yaptığı Zara markasının hem Türkiye'deki temsilciliği hem İspanya'daki genel merkezine hem de küresel sendikaya düzenli olarak bu işçilerin mağduriyetlerinin giderilmesi, işçilerin işe geri alınması ve hak ihlallerini sonu bulması için düzenli rapor ve şikayetler yazdık.

Bütün bu çabamızın sonucunda, küresel sendikanın önemli büyük çabasıyla markanın da harekete geçmesi ile işveren işçileri geri almak zorunda kaldı. 18 Kasım günü "işten atılan bütün işçiler işe geri alınacak ve bu süreçte dışarıda geçen günler içinde ödemeler yapılacaktır" dendi. Tam bu yaşandığında sendika açıklama yaptı ve bu açıklama aslında çok trajikomik bir durumdu. İşçileri haksız gösterecek bir şekilde, işçilerin kendi isteğiyle işten çıktığı ve bu iş yerinde haksız yere işten atma ve sendikal hak ihlali olmadığına dair markaya bu şekilde bilgi verdi.

Bununla da yetinmediler, işçilerin iş yerine karşı açtığı işe iade ve sendikal tazminat davası için mahkemenin sen-

dikadan istediği bilgiler vardı. Önce bu bilgileri göndermediler, mahkeme pul parası vermediği gerekçesiyle mahkemenin istediği bilgileri göndermediler. Sonra Genel Başkanı Mehmet Ali Başak'ın patronun mahkemeye şahit olarak yazdırdığı listede adının olduğunu gördük. Bunun üstüne mahkemeye sendika başkanı ve Genel Sekreteri imzasıyla mahkemenin bu iş yerindeki üye kayıtları ile ilgili sorduğu yazıya bir cevap göndererek işçilerin sendikal tazminat davasını ve işe iade davasını kaybetmesi için sahte ve yalan bilgiler vererek patronun lehine, işçilerin aleyhine bilgiler verdiler mahkemeye. Yani bu işyerinde Eylül ayında 130 işçi ile yetki almışken, sonrasında üye sayısı 160'a çıkmışken, bütün bunlar Bakanlık kayıtlarıyla sabit bilgilerken, mahkemeye; burada 18 Kasım'dan itibaren, yani işçiler işten atılmadan önce sadece 53 üyeleri olduğunu, 97 kişinin işten atıldığını ve hepsi sendika üyesi olan işçilerin işten atıldığı günden sonra üye sayısının 73'e çıktığını söylüyorlar.

Yani mahkemeye diyorlar ki; burada bir sendikal hak ihlali yok, bu işçiler de

bizim üyemiz değil, burada sendikal işçilere yönelik bir baskı ve ayrımcılık yok, tam tersine bu işçilerin atılmasından sonra bizim üye sayımız artmıştır.

Bu yüzden Uğur Tekstil işçilerinin kazandığı bu dava ve işe geri dönüşü aslında ikinci bir zafer oldu bence.

Birincisi bu şekilde fabrikanın kapatılıp, 310 işçinin işten atılarak sendikal örgütlenmenin tasfiye edilmesine karşı; üstelik hepsi tazminatların olduğu halde, fabrika önünden ayrılmadan direnişle bu fabrikayı açtırmasıdır.

Bu nasıl tarihe geçecek bir kazanımsa, yine sendikanın ihanetine, patronla işbirliği yapmasına rağmen işçilerin işe geri dönmüş olmayı başarması da sendikal bürokrasiye karşı elde edilmiş bir başka kazanımdır.

Uğur Tekstil işçilerinin 3 Ekim'de kapatılan fabrikayı açıtırıp 300 işçinin işe geri alınmasını sağlayan mücadelesi, nasıl ki sendikalaşma ve örgütlenme bakımından bütün işçileri cesaret veren örnek bir mücadeleydi. Sonrasında sendikanın ihanetine rağmen işe geri dönmeyi başarmış olması da aynı zamanda işçilerin sendikal bürokrasiye ve sarı sendikacılığa rağmen kararlılıkla mücadele edilebileceğini ve kazanılacağını göstermiştir.

- Peki kazanımın ardından Uğur Tekstil işçileri ve bölgedeki diğer tekstil işçileri için moral, motivasyon anlamında bir değişim oldu mu?

- Bu çok yeni bir şey ancak en azından işe geri dönen işler bakımından böyle bir etkiden, böyle bir motivasyondan söz etmemiz mümkün. Bu işe geri döndüğü zaman elbette buna tanık olan işçiler bakımından da, onları da etkileyecek, onlara da cesaret verecek örnek bir durum olacaktır diye düşünüyorum.

Bir de şunu söylemek istiyorum; kurduğumuz sendika da sendikal bürokrasiye, bu sendikal anlayışa bir tepki olarak çıktı. O yüzden Uğur Tekstil'de işe geri alınan işçiler DİSK/Tekstil yetkili, muhtemelen bu süreçte bir sözleşme imzalanacak. Eğer orada Uğur Tekstil işçileri bir haksızlığa uğrarsa DİSK/Tekstil sahip çıkmazsa biz yine orada olup işçilerin sesi olmaya devam edeceğiz!



KADINLARIN BİRLİĞİ

8 Mart Yaklaşırken....

AKP-MHP iktidarının yaşadığı krizin en önemli başlıklardan biri giderek derinleşen ekonomik ve sosyal koşullardır. İktidar, uzun süredir uyguladığı OHAL rejimi ile temel hak ve özgürlüklerimizi hedefe koymuş ancak bununla yetinmeyerek kitleleri Cumhuriyet tarihinin en derin krizine mahkum etmiştir. Devamında gelişen pandemi ile birlikte de emekçiler büyük bir yoksullukla karşı karşıya kalmıştır ve bu krizin artık “idare edilebilecek” bir yanı yoktur. Böylesi dönemlerde yoksulluk, işsizlik, güvencesizlik vb.lerinden payına en fazla yük düşenin kadınlar olduğu bir gerçektir. İktidar, rakamlar üzerinde oynamakta ya da kadın istihdamındaki artıştan dem vurmaktadır. Ancak bilmekteyiz ki, kriz dönemlerinde bahsi geçen istihdam artışı, işten çıkarmalar ve işsizliğin salgın gibi büyümesinin ardından kadınların ne iş olursa, hangi koşullarda olursa olsun çalışmaya başlamalarından kaynaklanmaktadır. Patronlar erkek işçilerin bir kısmını işten çıkarmakta, onların yerine kadınları güvencesiz, sigortasız ve alabildiğine düşük ücretlerle çalışmaya zorlamaktadır.

Gerçek ise ortadadır; Pandemi sürecinde kadın istihdam oranı yüzde 25'lere kadar düşmüştür. Her iki genç kadından biri işsizdir ve özellikle üniversite mezunu genç kadınlardaki işsizlik verileri çarpıcıdır. İşsiz kalan ve iş bulamayan kadınların karşıya kaldığı tablo, diğer toplumsal cinsiyet eşitsizlikleriyle birleşince hiç de iç açıcı değildir.

“Covid-19 döneminde Kadın İşgücünün Durumu” başlıklı DİSK-AR raporuna göre Covid-19 etkisiyle iş kaybı ve geniş tanımlı kadın işsizliği yüzde 43; her dört kadından sadece biri çalışıyor; genç kadınlarda bu oran her iki genç kadından biri ve kadın işgücü son bir yılda yüzde 8.2 azalmış durumda.

Kadınların halen en yüksek düzeyde istihdam edildiği sektörlerden biri tarımdır. Kadınların yüzde 50'sinden fazlası hizmet sektöründe, yüzde 25'i tarım sektöründe ve yüzde 15'e yakını da sanayi sektöründe çalışmaktadır. Tarımdaki kadınların yüzde 75'i ise ücretsiz aile işçisi olarak istihdam edilirken ekonomik krizin kadınlara yansımalarının en yakıcı olarak görüldüğü alanların başında da tarım sektörü gelmektedir. Sektördeki kadın istihdamı ciddi oranlara varan bir düşüş içindedir.

Pandemi döneminde kadın işsizliğindeki artışın diğer bir nedeniyse, işgücü talebinin azaldığı sektörlerin (eğitim, perakende, eğlence ve konaklama gibi) kadın yoğun alanlar olmasıdır. Küresel ölçekte kadın istihdamı açısından önemli olan sanat, eğlence vb. hizmetlerde; konaklama ve gıda hizmetlerinde vb. COVID-19 krizinin etkisi yüksektir.

Türkiye açısından bakarsak; faaliyetleri sınırlan-dırılan ya da durdurulan turizm, eğlence, konaklama, ev ve bakım hizmetleri, tekstil, imalat, eğitim, sosyal hizmetler vb.deki daralma ya da durma yalnızca kadın istihdamının yüzde 56.6'sını oluşturan hizmet sektörünü ele aldığımızda dahi 3.5 milyon kadının doğrudan etkilendiğini göstermektedir. Ayrıca salgın sürecinde okul, kreş, bakım evleri vb.nin kapatılması ile bakım emeğinin büyük oranda kadınların üzerine kalması, hijyen ihtiyacının artması kadın işsizliğindeki artışın önemli nedenleri arasındadır. Diğer yandan, iktidarın “istihdam koruyucu tedbirler” çerçevesinde uyguladığı politikaların yalnızca kayıtlı istihdama dönük olması, başta kadın istihdamının ana gövdesini oluşturan kayıt dışı çalışan kadınlar olmak üzere mevsimlik, geçici sürelerle çalışanlar gibi güvencesiz koşullarda çalışan kadınların bu tedbirlerin dışında kalmasına, işsizlik ödeneği ya da ücretsiz izin gibi sınırlı desteklerden dahi yararlanamadığı için tamamen gelirsiz kalmasına neden olmuştur.

Kadın emekçiler açısından işyerlerinde karşı karşıya kalınan taciz ve mobbing de önemli bir başlıktır. İşyerlerinde özellikle psikolojik taciz ya da diğer adıyla mobbing, her yaştan kadının karşılaştığı saldırılardan biridir ve kimi zaman kadınların çalışma yaşamının dışında atılması ile sonuçlanmaktadır. İşyerinde psikolojik taciz, zorbalık, yıldırma vb. kadın çalışanlara dönük ciddi bir saldırdır. Ataerkil çalışma ilişkileri, kadınların pandemi sürecini çok daha ağır yaşamasının sebeplerinden birisiyken, bu süreçte işyerlerindeki tablonun daha da derinleştiğini söyleyebiliriz. Kural dışılaşan çalışma ilişkileri kadınlar bakımından şiddet ve eşitsizliğin artması anlamına geldi.

Nitekim, 2022 yılı başından itibaren gelişen ve kadın işçilerin öne çıktığı tüm direnişlerde bu talepler ön plandaydı. Kadınlar yoksulluğa, düşük ücrete, işten atmalara, patron başta olmak üzere amiri, yöneticisi, şirket avukatları ve muhasebecilerinin kuşatması altında mobbinge ve sendika düşmanlığına karşı ayakta. Farplas, Migros, Corazon, Alpin Çorap, Beyaz Grev, Pass South vb. eylemlerde kadınlar en önde. Direnmek için daha fazla nedeni olan kadınlar baskının da daha ağır olması nedeniyle eyleme geçene kadar birçok engeli aşmak zorunda kalıyorlar. Bu nedenle daha güçlü bir meydan okuma halindeler ve yine bu nedenle kadın direnişine bakmak daha umut verici. 8 Mart'a sayılı günler kala kadınların işsizliğe, düşük ücrete, yoksulluğa, mobbinge karşı mücadelesinden ilham alarak emeğimiz için mücadeleyi büyütelim.

“Kadın Dayanışmasının Gücünü Bir Kez Daha Gördüm!”

İzmir'de “Krize ve yoksulluğa karşı emeğimiz için mücadeledeyiz” şiarıyla 8 Mart çalışması yaparken gözaltına alınan YDK aktivisti Ceren Ağa ile kısa bir söyleşi gerçekleştirdik. Ceren yaşadıklarını anlatırken aynı zamanda genç kadınların İzmir'de yürüttükleri mücadeleden duyulan rahatsızlığa vurgu yaparak “Kadın dayanışmasının gücünü bir kez daha gördüm” diyerek dayanışmanın önemine vurgu yaptı.

- 8 Mart çalışmaları sırasında polis işkencesiyle gözaltına alındınız. Ardından çok boyutlu şiddete maruz bırakıldınız. Bize bu süreçten kısaca bahsedermisiniz?

Ceren: Konak'ta ajitasyon ile pankartımızı asma eylemi yapacaktık. Ancak daha gider gitmez pankart açılırken iki kadın arkadaşım gözaltına alındı. O sırada vali aracı önümüzden geçti ve aracın önündeki özel hareket polisleri tarafından arkadaşlarımız işkence ile gözaltına alındı. Gözaltına alınırken 8 Mart'a ilişkin ajitasyon yapıyor ve sloganlarla direniyorlardı. Ben de arkadaşlarıma yapılan gözaltı ve işkencenin fotoğraf ve video çekimini yapıyordum. Daha sonra bana yönelip beni de gözaltına aldılar.

Bina içerisine girdiğimizde anlam veremediğimiz kadar hızlı bir şekilde 30'a yakın “güvenlik şube” polisi bizi ablukaya aldı. Sanırım 7-8 kişi de “valinin adamları” geldi. Bizi kastederek “ters kelepçe yapın şunlara” diye bir ses yankılandı. Bina girişinde kollarımız sıkılarak ters kelepçeye maruz bırakıldık. Zemin katta bir kapıdan geçirip, kamerası olmayan dar bir koridorda beklettiler. Polisler kolumuzdan çıkmıyor ve canımız yansın diye uğraşıp, kollarımızı sıkmaya devam ediyordu. Benim yaşımdan 17 olduğunu öğrendikten sonra kelepçeyi çıkardılar.

Arkadaşlarımız da kelepçelerinin çıkarılmasını istedi. Bir arkadaşımızın durumu çok daha ciddiydi, elleri morarmıştı. Alsancak'taki hastaneye götürdüler, karakolda uygulanan psikolojik şiddet burada da ayrıca devam etti. Doktor gördüğümüz fiziksel şiddeti rapora yazmadı. Daha sonra ben “Çocuk Şube'ye” götürüldüm. Çocuk Şube'de de bana kötü davranıldı. Ardından sonra ailem arandı, gelmeleri için ama ailem gelmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine Çocuk Yurdu'na götürüldüm, içeriye alındım. Çıplak aramaya maruz bırakıldım ve zorla banyo yaptırıldım. Burada ciddi bir cinsel şiddet yaşadım. Bunlar sürekli “prosedür böyle” sözleri ile yapıldı. Tek odaya alındım. Ben de burada hiçbir şey yiyip içmedim. İki gece, üç gündüz su ve sigara dahil hiçbir şey yiyip içmedim, direndim ve “o çıplak aramanın hesabını vereceksiniz” dedim.

Yurtta normalde her yemekten sonra sigara içilmesine izin verilirken, artık hiç izin verilmiyormuş. Genç kadınlar bundan bahsetti. Ben de bu durumu oradaki genç kadınlarla birlikte protesto ettim. Kadınlarla birlikte “küçük bir isyan” çıkarttık. Kadınlar orada o kadar kötü muamele görüyorlar ki!

Üst katta bir kadın vardı, babasından hamile kalmış ve doğurmuş. Süt sağma makinesinde süt sağıyordu. Sütünü sağdığı yer o kadar pisti ki anlatamam! Gerçekten orada gördüklerim vicdanıma sığmıyor.

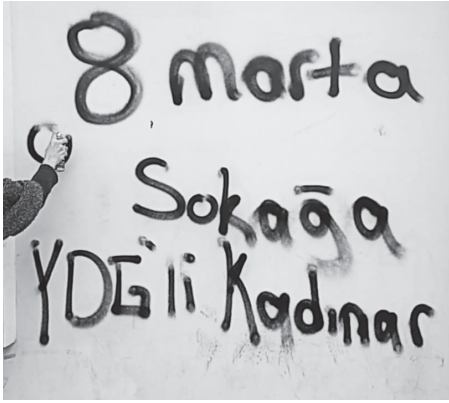
Sonra beni çıkartmaya annem ve dayım geldi, çıkartmak istemediler ilk başta ama bana atadıkları danışman zorla anneme teslim etti beni. Annem yine almak istemedi, ben de arabadan atlardım ve kaçtım. Ayrıca kaçtığım için de annemden dayak yedim ve beni tekrar yurda götürdüler ama yurttakiler de almadı ve bırakıldım.

Çıktığımda yaşadıklarımı anlatmaya kelimeler yetmiyor. Ama direncimi ve isyanımı sürdürdüm ve bıkmadan da sürdüreceğim. Yaşasın kadın dayanışmamız, hiçbir zaman ümidimi asla kaybetmiyorum, bir gün bu erk devlet yaşıttıklarının hesabını verecek.

YDK: “Emeğimiz İçin Mücadeledeyiz!”

YDK, 8 Mart çalışmalarını bu yıl “**Krize ve yoksulluğa karşı emeğimiz için mücadeledeyiz**” şarıyla yürütmekte. Birçok şehirde birebir temas şeklinde çalışma yapacağını duyuran YDK, ev ziyaretlerinin yanısıra bildiri dağıtımları, yazılama, pankart asma şeklinde sokak çağrılıyla da kadınları 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününe çağırıyor.

İzmir



İzmir YDK çalışmalarına sokak çağrılı ile başladı. Yazılama çalışması yapan İzmir YDK, “**Krize ve yoksulluğa karşı emeğimiz için mücadeledeyiz**” yazılı pankartın hazırlanması ve Konak’ta ajitasyon eşliğinde asılmasıyla faaliyete devam etti. Ancak 21 Şubat günü 3 YDK’nın pankart asma eylemine polis saldırısı yaşandı ve YDK’lılar ters kelepçe ile gözaltına alındı. 2 YDK aynı akşam serbest bırakıldı ancak 17 yaşında olan Ceren Ağaç Çocuk Şube’ye götürüldü ve ailesinin de almaması üzerine Çocuk Yurdu’na yerleştirildi. Bu bilginin polis-aile işbirliğinde saklanması, kamuoyuna yayılan bilgi kirliliği nedeniyle Ceren’in nerede olduğuna dair belirsizlik yaşandı. Ceren’e ulaşılmaması üzerine YDK merkezi olarak “#CerenAğaçNerede” tagi ile sosyal medyada 22 Şubat günü eylem yaptı.

İzmir YDK, 23 Şubat günü Ceren’den hala haber alınamaması üzerine

#CerenAğaçNerede demeye devam edeceğini dile getirerek, İzmir İHD Şube’de açıklama yaptı. Açıklamada Ceren Ağaç’tan haber alana kadar nerede diye sormaya ve mücadele etmeye devam edileceği dile getirildi.

Önemli bir kadın dayanışma örneği ve yapılan açıklamanın ardından Ceren

Ağaç bulundu.

“Psikolojik şiddete ve çıplak aramaya maruz kaldım”

Ceren Ağaç’a ulaşan YDK twitter hesabından paylaştığı videoda süreci özetledi. Ceren de yaşadıklarını anlattı. Psikolojik şiddete ve çıplak aramaya maruz kaldığını söyleyen Ceren yaşadıklarını şöyle aktardı:

“3 gün önce çocuk şubeye götürüldüm. Orada psikolojik şiddete maruz kaldım. Sonra çocuk korumaya gönderdiler ve orada çıplak aramaya maruz kaldım, zorla banyo yaptırıldım. Şimdi serbest bırakıldım” dedi.

YDK, Ceren’in sürecine dair bir açıklama yayınladı. Açıklamada şunlar söylendi: “*Erkek egemen aklın bir ürünü olan polis-aile işbirliği Ceren’i kadın mücadelesinden uzaklaştırmayı hedefledi. 18 yaşından küçük olması bahanesi ile zorla devlet yurduna yerleştirildi. Gözaltı sonrası yerleştirildiği devlet yurdunda çıplak arama işkencesine maruz kaldı. ... Yoldaşımızın yaşadığı bu çok boyutlu şiddete karşı yan yana durmaktan, dayanışma ile mücadele etmekten asla geri durmayacağız.*”

Açıklama şöyle sona erdi: “*Birbirimizi polis aile baskısının kuskacına terk etmeyeceğiz. Ceren’i kadın dayanışması ile geri aldık. Krize ve yoksulluğa karşı 8 Mart’ta sloganlarımızı birlikte haykıracağız. Mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz. Yaşasın Kadın Dayanışması!*”

İstanbul



YDK İstanbul’da yoğun ev ziyaretleri ile 8 Mart çalışması yürütürken aynı zamanda Esenyurt’ta “**Krize ve yoksulluğa karşı 8 Mart’ta alanlara**” ve “**Emeğimiz için mücadeledeyiz**” yazılı iki pankart astı.

YDK bu dönem gerçekleşen kadın et-

kinliklerine katılarak 8 Mart’ta açığa çıkan enerjinin bir parçası olmanın önemli olduğunu açıkladı. Ayrıca Esenyurt Dama Dernekleri Kadın Komisyonu ile 8 Mart vesilesiyle kahvaltıda biraraya geldi. Kadınlar biraraya gelmenin güç verdiğini ve kadın gücünün dünyayı değiştireceğini inandıklarını vurguladı.

İstanbul’da yoğun ev ziyaretleri ile 8 Mart çalışmaları sürdüren YDK, 27 Şubat’ta Esenyurt’ta kadınlarla kahvaltıda biraraya geldi. Kahvaltının ardından kadınlar, kadın yazarlardan şiirler okuyarak başladı etkinliğe. YDK adına yapılan 8 Mart’ın kısa tarihine dair kısa aktarım ile birlikte kadınların birarada olmasının önemine, dayanışma içinde mücadele etmesinin gerekliliğine dikkat çekildi.

Ardından farklı fabrikalarda çalışan işçi kadınların ilgiyle dinlenen deneyimler paylaşıldı. Kadın direnişleri üzerine verimli bir sohbet gerçekleşti. Çeşitli direnişlerde yer alan kadınlar, kadınların hayatta olduğu gibi mücadelede ve direnişte de daha direngen ve kararlı bir tavır sergilediklerine dikkat çekti.

Sohbette, işçi kadınların sendika içinde örgütlenmesinin önemi üzerinde de duruldu. Tartışma bölümü ise 6 Mart günü Kadıköy’deki Büyük Buluşma çağrısı ile sonlandı.

8 Mart etkinliği kadınların coşku ile halay çekmesiyle sona erdi.

Ankara



Ankara Kadın Platformunun çağrısı ile 8 Mart’a çağrı yapmak için toplanan kadınlara polis saldırısı gerçekleşti. Aralarında YDK aktivisti Deniz Akbiyuk’un da olduğu kadınlar gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar daha sonra serbest bırakıldı.

YDK 8 Mart çalışmalarına Kızılay ve Mamak’ta yaptığı ozalit çalışmalarıyla devam etti. Ankaralı kadınları “**Kriz ve Yoksulluğa Karşı Emeğimiz İçin Mücadeleye**” yazılı pankartlarla alanlara çağırıldı!

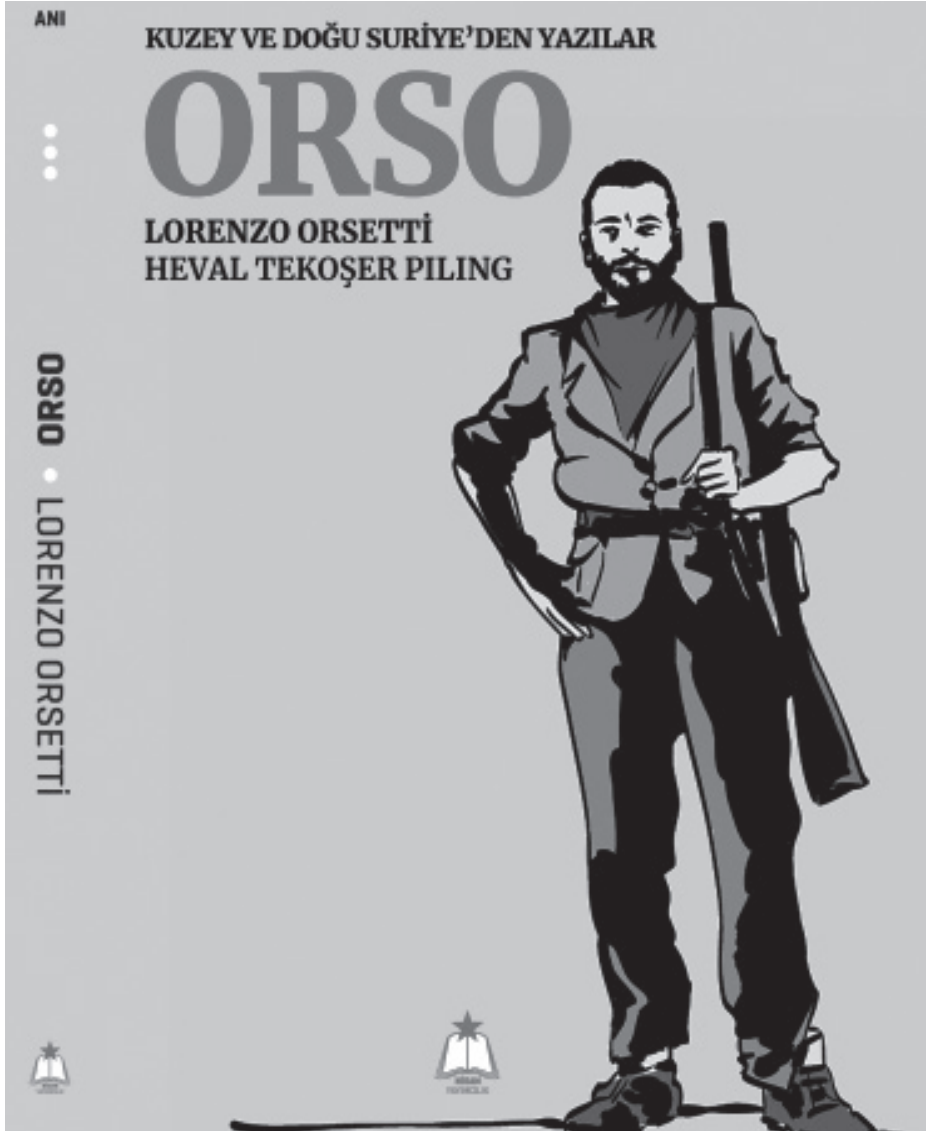
YDK ayrıca İzmir’de 8 Mart çalışması yürütürken, 21 Şubat’ta polisler tarafından gözaltına alınan ardından kendisinden yaklaşık 2 gün boyunca haber alınamayan, bulunmasının ardından şiddete maruz kaldığı öğrenilen YDK üyesi Ceren Ağaç için basın açıklaması gerçekleştirdi. İHD Ankara Şubesi’nde yapılan açıklamaya İHD yöneticileri ile kadın örgütlerinden temsilciler katıldı. Salona “Kadın mücadelesi engellenemez!” yazılı pankart asıldı.

Açıklama metnini YDK’lı **Yelda Öztürk** okurken, açıklamaya Anarşist Kadınlar ve İHD Ankara Şubesi de destek verdi.

Ankara’da yapılan açıklamada, gözaltı sürecinde kadınlara psikolojik ve fiziksel şiddet uygulandığının da altını çizen Yelda, muayene sırasında ise darp raporu verilmeyişini belirtti.

Ceren Ağaç’la ilgili de bilgi kirliliği karşısında kadın dayanışması sonucunda Ceren’e ulaştıklarını kaydetti ve “*Ulaştığımızda ailenin yönlendirmesiyle arkadaşımızın esirgeme yurduna yerleştirildiğini, burada Ceren’e çıplak arama işkencesi ve zorla banyo yaptırmak gibi insanlık onuruna aykırı suçlar işlendiğini, aile ve polis işbirliği ile aktivistimize 3 gün boyunca fiziki ve psikolojik çok boyutlu şiddet uygulandığını öğrendik! Arkadaşımıza uygulanan bu şiddet ataerkil sistemin tüm kadınlara uyguladığı baskının bir parçasıdır. Yaşamak isteyen kadınların, LGBTİ+’ların mücadelesini engelleme çabalarının en somut örneğidir! Fakat bizler kadın ve LGBTİ+ mücadelesiyle tüm bu baskı ve yıldırma politikalarının karşısında ‘Yaşasın kadın mücadelemiz! Yaşasın örgütlü mücadelemiz’ demeye ve sokakları meydanları öfkemizle doldurmaya devam ediyoruz! Tüm baskı ve engelleme çabalarına karşı kadın mücadelesini yükselterek arkadaşımız Ceren’i bulduğumuz gibi kaybettikler, katlettikleri tüm kadın ve LGBTİ+’ların hesabını sormaya devam edeceğiz*” dedi.

Lorenzo Orsetti-Heval Tekoşer Piling



Ocak ayında ilk baskısı yapılan kitap; Tekoşer'in dünyayı değiştirme idealleriyle bireyciliği ve bencilliği yenerek hayatını başkaları uğruna feda etmek için Rojava Devrimi'ni savunma ve devrime katkı sunmak üzere başladığı yolculuğu ve savaş sürecini anlatmaktadır.

Altı bölüme ayrılmış olan kitabın Önsöz'ünde yer alan Floransa Üniversitesi, Siyaset Bilimi Bölümü, Uluslararası İlişkiler Tarihi üzerine Doçent olan Alberto Tonini'nin "Kürt Halkının Özgürlük Mücadelesi" başlıklı yazıda; I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası imzalanan Sevr Antlaşması'yla, Kürdistan'da özerk bir bölge oluşturulmasının öngörülmesi ancak yeni Türk hükümeti tarafından Sevr'in tanınmaması ve Lozan Antlaşması'yla Kürdistan coğrafyasının dört devlet arasında paylaşılmasıyla beraber Kürtlerin katliamlarla, asimilasyon ve inkâr politikalarıyla, dilleri ve kültürleri yok sayılarak yaşamaya mahkûm edildiği aktarılıyor.

Bu yaşananların sonucu olarak Kürtlerin örgütlü mücadele yürüterek karşılık verdiği en uzun ömürlü hareketin de PKK olduğu, lideri Abdullah Öcalan'ın tutuk-

lanma ve tecride giden sürecini de ele alan Tonini daha sonra Kürtlerin ve bölge halklarının, Öcalan'ın kuramlaştırdığı Demokratik Konfederalizm'in ilkeleriyle Rojava'da yeni bir eşitlikçi toplumsal örgütlenme biçimi olarak yerel yönetime hayat verdiğini ancak bu ilkelere tamamen aykırı olan cihatçı çetelerin özellikle de IŞİD'in Rojava deneyimini yok etmek için 2014'te Kobanê'ye saldırı başlatması üzerine Kürt milislerin de savaşarak çeteleri bozguna uğrattığını ve birçok şehri de özgürlüğüne kavuşturduğunu ifade etmiştir.

İşte Lorenzo'da enternasyonal bilinçle kendi yolunu anarşist bir militan olarak "devletsiz bir demokrasi" olarak tanımlanan projeye dâhil olmak üzere çizdi.

"Lorenzo, hayatını umut dolu bir manifesto haline getirdi."

"Kitabın amacı" başlığını taşıyan kısımda ise Tekoşer'in ailesinin aktardıklarına yer verilmiştir. Aile, öldüğü günden beri çoğu kişinin "Lorenzo'nun kim olduğu, ne yaptığı" gibi sorularına cevap olması için sıradan bir biyografi yerine onun tuttuğu gün-lüklerden, düşünce ve deneyim yazılarının aktarılmasını tercih ettiğini belirtmekte.

Ailesi, "Mücadele bizi başarıya götürmüyebilir ancak mücadele içinde olası-lık olarak umut vardır: Farklı bir gelecek mümkündür. Pek çok insan basiretsiz bir şekilde, bunun kapitalizmi iyileştirme meselesi olduğunu düşünüyor; çünkü kapitalizm, onun yerini alabilecek başka bir alternatif olmadığına bizi inandırabildi. Sistem bu gerçeği reddedenleri olgunlaşmamış ergenler, idealizmle malul ve daha da kötüsü, gerçeklikle teması olmayan hasta olarak damgalamaktadır; oysa pek çok kişinin uyum sağlamasına yol açan tam da bu olasılığın eksikliğidir" diyerek Lorenzo'nun ayrımcılıklara ve eşitsizliklere karşı mücadelesinin bu sistemde var olabilen kişilerden ayrıldığı yönü işaret ediyor. Ayrıca "Lorenzo'nun memnuniyetsizliğini ve umudunu kişisel hayatına indirgememesi, her ikisini de politik yönler olarak okumasıydı" diyerek bizlere onun "birey"e ve "ben"e indirgenmiş hayatlar karşısındaki bilincini göstermektedir.

Kitap bundan sonra altı bölüm halinde ilerlemektedir. Çeşitli haritalarla, bölgenin ve Tekoşer'in de fotoğraflarını içeren bölümler sırasıyla; Ağustos 2017 Ayrıl-madan Önce, Eylül-Aralık 2017 Yolculuk ve Eğitim, Ocak-Mart 2018 Afrin Savaşı, Nisan-Temmuz 2018 Üsse Dönüş, Temmuz-Kasım 2018 Kuzeydoğu Cephesi Boyunca, Kasım 2018-Mart 2019 Güney Cephe Hattı başlıklarından oluşmaktadır.

Bölümlerden genel olarak Tekoşer'in deneyimlerine dair birkaç noktayı aktarmak istiyoruz:

"Benim için sorun bu hapishaneden çıkmanın mümkün olup olmadığı değil, bu hapishanede olmanın ne kadar rahat olduğudur" ifadesinde "hapishane" olarak sembolleştirdiği zihinlerimize yerleşmiş olan -sistemin tüm dayattıklarıyla- konfor alanlarımızdır. Tekoşer, bu hapishaneyi parçalayarak yolculuğunu başlatmıştır. Yolculuk ve eğitim aşamasında ise notlarında yer alan "Ben bir deli, pervasız bir insan, tesadüfen buraya gelen biri, şöhret arayışında olan biri ya da askeri bir manyak değilim... Karşılaşacağım riskleri çok iyi biliyordum ve hâlâ bunların farkındayım. Umursamıyorsam bunun nedeni, kişinin kendi risklerini üstlenmeden özgürlüğün olamayacağına kesinlikle inanmamdır. İnsanları sürekli tehdit altında tutmak için kullanılan güvenlik öcüsü, benim üzerimde hiçbir zaman bir etki yaratmadı" ifadeleriyle son derece kararlı bir istekle hareket edip Kürt devrimine katıldığını ve kapitalist sistemin bizleri güvenli ve rahat bir hayatın içerisindeymişiz gibi sahteliklerle kuşattığı zincirleri parçalayarak özgürlüğünü inşa etmiştir.

Yayınevi: Nisan Yayıncılık

Sayfa: 120

Yazar: Lorenzo Orsetti

Baskı: Ocak 2022

Ankara'da elektrik zamları protesto edildi

Tüketici Hakları Derneği'nin (THD) çağrısıyla biraraya gelen, aralarında Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik'in (YDG) de bulunduğu kurumlar, "Zamlar geri alınsın" diyerek Sakarya Caddesi'nde basın açıklaması gerçekleştirmek istedi. Eylem öncesi alana gelen polis, açıklamaya engel olmaya çalıştı. Bunun üzerine kitle, Adakale Sokak'a doğru ilerledi. Burada açıklama yapan kitle, "Zamlara çözüm kamulaştırma" vb. dövizler taşıırken "Zamlar geri alınsın enerji üretim ve dağıtımı kamulaştırılsın" pankartı açtı.

Eylemde basın açıklamasını THD Başkanı **Turhan Çakar** okudu. Elektrikğin en temel kamusal hizmetlerden olduğunu ifade eden Turhan, "Bu nedenle, ucuz ya da ücretsiz elektrik tüketimi temel bir tüketici hakkıdır. Elektrikçiye yapılan yüksek zam tüketicileri karanlıkta ve soğukta yaşamaya mahkûm etmiştir. Esnaf ve küçük üreticileri çok zor durumda bırakmıştır. Yüksek elektrik zammından dolayı, özellikle de dar gelirli, yoksul ve geliri olmayan tüketiciler evlerindeki cihazları çalıştıramıyor. Pahalı elektrik, yoksul, işsiz ve çaresiz vatandaşların çocuklarının akşamları evde ders çalışmalarında ve bilgisayar kullanmalarında kısıtlayıcı etki yapmaktadır. Solunum cihazına bağlı olarak yaşamak zorunda olan yüzbinlerce dar gelirli, yoksul ve çaresiz vatandaş çok zor durumda bırakılmıştır" dedi.

"Devlet yetkilileri seyirci!"

Özel elektrik üretim ve dağıtım firmalarının elektrikteki kayıp ve kaçakları giderme taahhütlerini yerine getirmediğine dikkat çeken Turhan, "Bu nedenle, toplumun tüm kesimlerini yüksek elektrik zamlarına ve fiyatına mahkûm etmiştir. İlgili devlet yetkilileri ve kurumları bu duruma seyirci kalmış, müdahale etmemiştir. Elektrikteki kayıp kaçak oranı kurumları bu duruma seyirci kalmış ve müdahale etmemiştir. Kayıp kaçak bedeli ise tüketicilerin sırtına yüklenmiştir" ifadelerini kullandı.

Eylem, kitle adına taleplerin açıklanmasıyla sona erdi.

DBP, 6. Olağan Kongresini Gerçekleştirdi!



DBP'nin **"Örgütlü toplumla özgür yaşama doğru"** şiarıyla Ankara Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdiği 6'ncı Olağan Kongresi'nde salon hınca hınç doldu. Kongreye, DTK, HDK, TJA, HDP, Partizan, SODAP, SYKP, EMEP, TİP, Kürdistanî İttifak içerisinde yer alan partilerin temsilcileri ile Asrın Hukuk Bürosu avukatları, çok sayıda sendika ve DKÖ temsilcisi katıldı. Kongreye, hapisshaneden tahliye olan Kürt siyasetçiler Çağlar Demirel ve Abdullah Zeydan da katıldı.

Özyönetim direnişleri sürecinde ilan edilen sokağa çıkma yasaklarında yaşamını yitiren DBP eski PM üyesi Sêvê Demir'in annesi Sakine Demir, Silopi Halk Meclisi Eşbaşkanı Pakize Nayır'ın annesi Behiye Nayır, Cizre Halk Meclisi Eşbaşkanı Mehmet Tunç'un eşi Zeynep Tunç da katıldı.

Kadınların yoğun katılım gösterdiği ve yöresel kıyafetleri ve halaylarıyla coşku-yu yükselttiği kongrede sık sık "Jin jiyan azadî" sloganları atıldı. Kongreye Adalet Nöbetini sürdüren aileler de katıldı.

Genç katılımının yoğun olduğu Kongrede coşku oldukça yüksekti. Kongreye TJA, HDP önceki dönem Eş Genel Baş-

kanı Selahattin Demirtaş ve DBP eski Eş Genel Başkanı Sebahat Tuncel ile tutsak siyasetçiler Gültan Kışanak, Leyla Güven, İdris Baluken ve Aysel Tuğluk kongreye mesaj gönderdi. Siyasetçilerin mesajında "ulusal birlik" ve Kürt sorunun çözümünde PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın rolüne vurgu yapıldı.

Divan oluşumuyla başlayan kongrede saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu sırasında "Çerxa şoreşê" marşı okundu.

Kongrede ilk olarak HDP Eş Genel Başkanı Mithat Sancar konuştu ve ulusal birliğe vurgu yaptı. Sancar, *"Kürt halkının varlığı, özgürlüğü, siyasi iradesi tehdit altındaysa, buna karşı ulusal birlik kaçınılmazdır"* dedi. Sancar ayrıca DBP'nin de HDP'nin birleşeni olduğunu söyleyerek *"Diğer bileşenleri gibi demokrasi, özgürlük, eşit ve ortak yaşam mücadelesini büyük bir fedakarlık ve kararlılık ile omuzlayan çok özel bu mücadele gelişiminin taşıyıcısıdır. HDP'nin Türkiye'ye demokrasi, barış, özgürlük vaat etmesi boş bir slogan değildir. Varlık, kuruluş ilkelerimiz ve yürüyüşümüz çoğulculuk farklılık ve renkliler ile bir araya gelmeye dayanıyor"* dedi.

Covid-19 salgınına yakalanan DTK Eş

Başkanı Berdan Öztürk, mesaj gönderdi. Öztürk, İmralı'da uygulanan tecride dikkat çekerek, *"Bize 'takatı kalmadı' diyen AKP-MHP iktidarı, mücadelemiz karşısında takatsiz kaldı ve yıkılmak üzere"* dedi. HDK Eş Sözcüsü Esengül Demir, savaşa karşı Türkiye halklarının birleşmesi gerektiğini belirterek, Öcalan'ın rolüne işaret etti.

Ardından konuşan Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Eşsözcüsü Esengül Demir ise savaşa işaret etti. Savaşın karşısında barışın ısrarını vurgulayan Esengül, *"HDP bileşenleri, siyaset yapan ve Türkiye'de bütün yapıların üzerinde bir baskı var. Ama bunun Türkiye'nin yürüttüğü 40 yıllık savaş süreci olduğunu biliyoruz. Çalışanlar, emekçiler, o büyük krizin altında ezilmekteler. Bunun karşısında sokaklarda, iş alanlarında direniş sergileniyor."* ifadelerini kullandı.

Esengül, şöyle devam etti: *"Rusya'da binlerce insan sokağa çıktı. Türkiye halkları da savaş karşıtlığı için yan yana gelip güçlerini birleştirmeli. Ukrayna halkı bir savaş ile karşı karşıya. Onlar neyi örnek alıyorlar. Kürt halkının direnişini örnek alıyorlar. Direnişimiz büyüyerek devam edecektir. Dem dema azadiyê ye, dem dema serkeftinê ye."*

Ardından ise DBP Eş Genel Başkanları kürsüye çıktı. İlk olarak konuşan Keskin Bayındır, *"Partimiz, ağır bedeller üzerinden yüz yıllık kökleri üzerinden bu günlere kadar geldi ve bu yürüyüş özgür günlere kadar devam edecek. Kürtler dünyanın neresinde olursa olsun yıllardır temel hakları için ağır bedeller ve mücadele veriyor. Her ne kadar güç ve iktidarlar değişse de temel özellikleri değişmedi ve bu özellikleri Kürtlere karşı düşmanlıklarıdır. Bu güçler sadece Kürtlerin dil ve kültürünü yok etmiyor, toprak, su ve yaşam alanlarını işgal altına almak ve Kürtlerin varlığını ortadan kaldırmak istiyorlar. Biz DBP olarak dört parça Kürdistan'ın birlik ve ulusal mücadelesini savunuyoruz. Biz bu uğurda sorumluluk almaya hazırız ve üzerimize düşen görevleri yapacağız"* ifadelerini kullandı.

Emine Şenyaşar'a Bir Soruşturma Daha Açıldı

Urfa Adliyesi önünde 400 güne yakın adalet mücadelesini sürdüren Emine Şenyaşar hakkında, 14'üncü kez "hakaret" gerekçe-siyle soruşturma açıldı.

Urfa'nın Suruç ilçesinde 14 Haziran 2018'de AKP Milletvekili İbrahim Halil Yıldız'ın koruma ve yakınlarının saldırısı sonucu eşi ve iki oğlunu yitiren Emine Şenyaşar ile saldırılardan yaralı kurtulan oğlu Ferit Şenyaşar'ın, Urfa Adliyesi önünde 9 Mart'ta başlattığı Adalet Nöbeti 354'üncü gününde devam ediyor.

Bir yılı aşkın bir süredir adalet talep eden anne Şenyaşar'a, 14'üncü kez soruşturma açıldığı öğrenildi.

Adalet mücadelesine dair konuşan Ferit Şenyaşar, nöbetin "zulüm" altında devam ettiğini söyledi. Adalet Nöbeti'nin bir yıla yaklaştığını belirten Şenyaşar, 14 Haziran 2018'de yaralı olarak taşındıkları ambulansın saldırıya uğradığı bir fotoğrafı göstererek *"Hastanede bir insanlık suçu işlenmiştir. Bu insanlık suçunu işleyenler hala toplum içinde, Meclis'te milletvekili olarak bulunuyor. Şu an Ukrayna-Rusya savaş halindedir. Eğer Rus ordusu Ukrayna'da bir hastaneye saldırıp, ambulansları bu şekilde parçalasa, dünya kamuoyu buna net tepki gösterir. Savaşlarda dahi ambulanslara, hastanelere dokunulmaz denen bir evrensel yasa var. Yıldız, ailesi milletvekili olarak hastanede bir katliam yapmıştır"* diye konuştu.

Şenyaşar, annesine AKP'li Milletvekili İbrahim Halil Yıldız'a hakaret ettiği iddiasıyla 14'üncü kez soruşturma açıldığını ve dün annesinin ifade verdiği bilgisini paylaştı. Şenyaşar, *"Dün anne yine emniyete ifadeye çağrıldı. Anneye açılan soruşturma sayısı 14'ü buldu. Anne burada emniyet önünde bir 'suç örgütü' olarak gözüküyor. 9 Mart'tan beri haklarında 14 soruşturma açılan annenin tek isteği katledilen çocuklarının failleri ve siyasi kararlar tutuklanan oğlunun serbest bırakılması. Başka da hiçbir şey istemiyor. Günümüzde bu koşullarda adalet istemek de suç olduğu için anneye rutin olarak her hafta bir soruşturma açılıyor"* dedi.



Ukrayna'ya Saldırı: Emperyalizm Varolduğu Sürece Savaşlar Kaçınılmazdır!

Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik işgal saldırısı başlatması dünya çapında bir tartışma yarattı. Bu tartışma ülkemizde de yaşanmaktadır. Ancak bu tartışmaya geçmeden önce başta Rusya'da olmak üzere Rusya'nın işgal saldırısına karşı sokaklara çıkan ve "bizim savaşımız değil" diye haykıran binlerin eylemselliği son derece önemlidir. Kitleler emperyalist çıkar çatışması ve bunun somut ürünü olarak Ukrayna'nın işgaline karşı sokaklara çıkmışlar ve kendilerinin olmayan savaşa tepki göstermişlerdir. Bu son derece önemlidir ve altı çizilmelidir.

Ukrayna'da olan bitenleri başından itibaren emperyalist-kapitalist sistemin "hukuku" açısından değerlendirenlerin, yanlış girdikleri patikadan doğru yolu bulmaları mümkün olmaz. Rusya ve NATO (ABD-AB emperyalistleri ya da Batı emperyalist blok) arasında yaşanan ve geçtiğimiz hafta Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik işgal saldırısıyla devam eden süreci "kimin haklı", "kimin haksız", "kimin provokatör" vb. olduğu üzerinden yürüten ve sözde "uluslararası hukuka" dayanan tartışmaların kaynağı elbette emperyalist-kapitalist sistemin "her şeyi bilen" ideologları, kaleşörleri, uluslararası ilişkiler uzmanları vs.dir. Yine Ukrayna'nın işgaline

yönelik saldırganlığın, -Rusya'nın bile değil- "Putin'in savaşı" olarak görülmesi eğilimi de aynı kaynaklardan beslenmektedir ve ezilen halkların bir kısmında da bu fikir yaygınlaşmaktadır.

Diğer yandan emperyalistlerin kendi çıkarları söz konusu olduğunda paçavra çevrilip bir kenara atılan "uluslararası hukuk" a dayanarak kalem oynatanların azımsanmayacak bir kısmı da NATO'nun yayılcı ve Rusya'yı kuşatma amaçlı genişleme çabasının Rusya'yı bu hamleye "mecbur bıraktığı" argümanına sarılmaktalar. Oysa her iki emperyalist blokun arkasında ayrı ayrı saf tutan ideologların tüm bu tartışmalarının, bu iki bloku da yerle yeksan edecek olan işçi sınıfı ve ezilen halk kitlelerinin bilincini bulandırmaktan başka bir anlamı olmadığını söyleyelim.

Buna karşın nispeten az bir kesim de olsa tüm dünya üzerinde "sol"un da bu tartışmalara aynı mecrada, sonuna ekledikleri "Her türlü savaşa hayır!" şiarıyla biten yaklaşımlarıyla katkıda bulunması, özellikle Rus Sosyal Emperyalizminin yıkılışını takiben ortaya atılan "kapitalizmin sonsuz zaferi" fikrinin temelini oluşturduğu tasfiyeci rüzgarların etkisini görmek açısından önemlidir. Hatta bu tasfiyeci kesimler, ABD emperyalizminin Rusya'ya karşı karar altına

aldığı yaptırımlarla dalga geçerek, doğrudan askeri müdahalenin gerekliliğini tartışıyor/ tartıştırıyor. Bu ise, ABD emperyalizminin Rusya'yı Eurovision yarışmalarından çıkarma gibi "komik" söylemlerinin altında yatan amacının tam da bu olduğunu akıllara getiriyor: Ukrayna'yı çılgın Putin'in işgalinden "kurtarmak" için elverişli koşulları bekleyen Süperman olarak ortaya çıkmak ve dünya halklarının "gönlünü almak"...

Ki bu elverişli koşullar, Rusya'nın elindeki tüm kartları ortaya sermesi, savaş alanında yorulması-yıpranması, ekonomik yaptırımlarla Rusya içinde kendi halkının tepkisiyle uğraştırılması ve kamuoyunda daha fazla teşhir ve karşı koyuşla oluşacak şekilde yorumlanabilir.

Ancak Rusya'nın karşısında, her ne kadar askeri olarak yıllardır silah deposuna dönüştürülmüş olsa da Ukrayna bulunmaktadır ve ekonomik yaptırımlara hiç de yabancı bir ülke değildir. Ki bu yaptırımların başta Avrupa ve Amerika olmak üzere tüm dünyayı etkileyeceği de açıktır.

Sonuç olarak Rus emperyalizmi bu saldırganlığının sonucunda elbette kayıplar verecek olsa da beklendiği gibi büyük bir yıpranma yaşanmayacaktır. Ya da bir başka senaryo olarak, Rusya'ya yönelik geçmiş yaptırım kararlarını delerek ticari ilişkilerini

geliştirerek sürdüren, giderek ABD şemsiyesinin altından çıkarak bağımsız hareket etme gayretinde olan Almanya-Fransa eksenli AB emperyalistlerini Rusya tehdidi ile tekrar şemsiyesi altında toplamak, yani Ukrayna'yı bir nevi yem olarak kullanmak amacıyla olduğu da düşünülebilir. Tüm bu ve benzeri "niyet okumaların" çok uzun olmayan bir süreç içinde ortaya çıkacağını söyleyebiliriz. Kaldı ki, emperyalistlerin tek bir senaryoyla yetinmeyen, kaybettiği durumda dahi yenilgisinden de kendine bir çıkar sağlamak üzere ana senaryoya ek bölümler ekleyerek durumu kotarmaya çalışan "kabiliyetini" biliyoruz.

Devrimciler ve komünistler ise, meselelenin adını sağa-sola bükmeden, doğrudan koymakta; emperyalistler arası dünya pazarları üzerinde hegemonya dalasına dayanan ve giderek derinleşen krizin artık kolay kolay sürdürülemez duruma gelmesi ve bunun yansıması olarak okumaktadır. Taşı ilk kimin attığı meselesi, 1914'te Avusturya-Macaristan veliht prensi Ferdinand'ın bir Sırp milliyetçisi tarafından öldürülmesini I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı başlattığını iddia etmek gibi çocukça bir tartışmadır.

Emperyalistlerin gözünün Ukrayna üzerinde olması yeni değil

Dünya üzerinde paylaşılmadık bir karış toprak parçası bırakmayan emperyalistler, bir yandan nüfuz alanlarını genişletmek üzere hamle üzerine hamle yaparken, diğer yandan rakip emperyalist güçleri çevreleme, onların nüfuz alanlarını daraltma üzerinden oyun kurmaya devam ediyorlar. Avrupa'nın en geniş ülkesi Ukrayna üzerindeki çatışma da bu doğasından farklı bir durum oluşturmuyor.

Putin'in Güneydoğu Ukrayna-Donbas'ta Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Luhansk Halk Cumhuriyeti adı altında bağımsızlığını ilan eden bölgeleri tanıma kararında söylediği gibi, Ukrayna'nın bağımsız bir devlet olarak varlığı, Ekim Devriminin önderi Lenin'in, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'nı kayıtsız-şartsız savunan tutumuyla birlikte ortaya çıkmıştır. Yani evet, bahsedilen tam da Putin'in dediği gibi "Lenin'in Ukraynası"dır, Bolşevizmin Ukraynası'dır.

Putin bu konuda haklıdır: Pravda'nın Haziran 1917 tarihli 82. sayısında "Ukrayna" başlığıyla yazdığı makalede Lenin, çok açık ve net bir şekilde Ukrayna'nın Rusya'dan özgürce ayrılma hakkını savunmuş, bunu "Bir sosyalist şöyle dursun, herhangi bir demokrat bile Ukrayna'nın taleplerinin tam meşruiyetini inkar etmeye cesaret edemez" sözleriyle de pekiştirmiştir. "Ve hiçbir demokrat, Ukrayna'nın Rusya'dan özgürce ayrılma hakkını inkar edemez. Ukraynalılar ile Büyük Rusların özgür birliğini, iki halkın tek bir devlette gönüllü birlikteliğini savunmayı mümkün kulan yegane şey bu hakkın koşul-

suz olarak tanınmasıdır” diyen Lenin, “Lanetli Çarlık” rejiminden tam bir kopuşun da ancak bu hakkın koşulsuz olarak tanınmasından geçtiğini ifade etmiştir. Nitekim Ukrayna Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti, SSCB’nin eşit bir üyesi olarak Lenin’i doğrulamıştır.

Stalin sonrası SSCB’nin sosyal emperyalizme evrilmesi ve dağılmasının ardından Ukrayna da diğer Sovyet cumhuriyetleri gibi “bağımsızlığını” kazanmış, 2000’lerin ilk yıllarındaki ABD-AB projesi “renkli devrimler” döneminde “turuncu devrim” ABD ve AB emperyalizmi yanlıları belli bir güç kazanmıştır. Ancak Ukrayna üzerinden ABD liderliğindeki Batılı emperyalistlerle Rus emperyalizmi arasındaki gerilimin level atlama-sı 2014’te gerçekleştirilen darbeyle olmuştur. Kasım 2013’te AB ile ortaklık ve serbest ticaret anlaşmalarını askıya aldığı açıklayan, açık ve net bir şekilde Rusya yanlısı olan Ukrayna Cumhurbaşkanı Viktor Yanukoviç’i deviren Maidan (Meydan) Ayaklanması’nın arkasında ABD ve AB’nin olduğunu söylemeye gerek yoktur sanırız. Zaten kendileri de hiçbir zaman bunu reddetmediler. Batı’nın bu hamlesinin hemen ardından Rusya, Kırım’ı işgal-ilhak ederken diğer yandan, bugün Ukrayna’ya yönelik işgal saldırısının gerekçesi olarak iş gören Lugansk ve Donetsk cumhuriyetleri kuruldu. Bu iki cumhuriyetin yer aldığı Donbas bölgesinde, darbeyle kurulan ABD kuklası hükümete karşı gelişen hareket, büyük katliamlarla bastırıldı.

Bu cumhuriyetlerin başta Ukrayna içinde kalmasına ses çıkarmayan Rusya açısından süreç, NATO’nun Ukrayna’yı da üyeliğe alarak Rusya sınırına genişlemesiyle birlikte farklı bir yöne evrildi. RSE’nin dağılmasından itibaren yayılcı politikalarla NATO’nun üye ülke sınırını sürekli Rusya’ya doğru genişletme çabasının olduğu gayet açık ve net. Uzun süredir bunu diplomasiyle durdurmaya çalışan, Avrupa Birliği’ni Minsk Anlaşmasının uygulanması için sıkıştıran ve fakat gerçekte diğer seçenekler için “en doğru zamanı” kollayan Rusya, önce Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Luhansk Halk Cumhuriyeti’nin bağımsızlığını ilan etmesini sağladı, ardından da bu cumhuriyetleri resmi olarak tanıma kararı alarak, hemen peşinden de Ukrayna’ya saldırıya başladı.

Rus emperyalizminin, meselesinin bağımsızlığını ilan eden bu cumhuriyetlerin güvenliği olmadığı açıktır. Nitekim, Rusya’nın askeri saldırısının başkent Kiev’den başlaması dahi amaçlarının daha büyük olduğunu göstermektedir. Rusya’nın saldırısının hemen ardından yüzbinlerce insan komşu ülkelere ya da Ukrayna’nın batısına doğru yola çıkarken, şu ana kadar içinde sivillerin de olduğu yüzlerce insan da yaşamını yitirmiş bulunuyor. Ama dünya halkları biliyor ki, hep böyle olur emperyalistlerin “barış” operasyonları... Ve *en azından* kendine biat

eden bir yönetim oluşturuluncaya kadar da devam eder.

Elbette bu somut durumda ABD-AB emperyalistlerinin pozisyonu ne olacaktır. Rusya’nın “kolay zafer” kazanmasını elbette kabul etmeyeceklerdir. Zaten öyle olsaydı, ABD’nin Rusya’yı bu noktaya getiren onca kışkırtmasının, uzlaşmaz tutumunun bir anlamı olmazdı. Bizim için net olan bir şey varsa, o da emperyalizm var olduğu müddetçe emperyalist savaşların mümkün ve hatta bir noktada kaçınılmaz olduğudur. Bir tarafta giderek dünya jandarmalığı-hegemonyası görece yıpranan ABD ve yakın müttefiki İngiltere, bir tarafta 2. Paylaşım Savaşından bu yana giderek ABD’nin şemsiyesinden çıkma çabası ve pratiği içinde olan Almanya-Fransa’nın başını çektiği AB emperyalizmi, diğer tarafta giderek ekonomik ve askeri olarak “Batı emperyalist bloku”yla kafa kafaya bir yarışta olan Rusya ve Çin... Tüm dünyanın etkisi altından çıkamadığı ekonomik krizin gölgesinde, emperyalistlerin çelişkileri giderek derinleşiyor, artık sürdürülemez hale geliyor. Uzun süredir, kriz-çatışma bölgelerinde vekalet savaşlarıyla çelişkileri “bir şekilde”, örneğin vekalet savaşlarıyla sürdürebilen emperyalistler için bu formül giderek kullanılamaz duruma geliyor. Ancak bunun sonucu geçmişteki paylaşım savaşlarından çok daha karmaşık ve zor olacaktır. Zira emperyalistler arasındaki başta ekonomik ilişkiler olmak üzere çok daha grifit bir durum az etmekte.

Aynı durum, ABD ve Rusya emperyalistleri arasında, özellikle de Rojava’ya yönelik işgal saldırılarında bir denge kurma çabası içinde olan Türk hakim sınıfları ve devleti için de geçerli. Emperyalist bloklar giderek ayrışır ve çatışmaya dayalı bir hal alırken, iki tarafı aynı anda idare edebilecek durumdan hızla çıkmak zorunda kalacağını Ukrayna’ya yönelik emperyalist saldırının hemen başında gördük. “İki ülke de yakın dostumuz, ikisinden de vazgeçmeyiz” mealindeki açıklamalarının anlamsızlığı açık bir şekilde ortadadır. Nitekim, hemen ardından gelen “Rusya’nın Ukrayna’ya başlattığı askeri hareket kabul edilemezdir, reddediyoruz” açıklaması da bunu göstermektedir.

Ukrayna sahasında vuku bulan ama gerçekte ABD-İngiltere-AB emperyalistleriyle Rusya emperyalizmi arasında yaşanmakta olan savaşa karşı genel bir “Savaşa hayır” sloganıyla karşı koymak yeterli değildir. Nitekim bu sloganı şiar edinenlerin sözde “insancıl” duygularının, söz konusu Kürt ulusu olduğunda nasıl bombalara adını kazılamakla ifade bulduğunu gördük. Gerçek ve emperyalist savaşların doğrudan ve her şekilde kaybedeni olan dünya halklarının çıkarlarını temsil eden slogan “Emperyalist savaşlara karşı haklı savaşları büyütelim”dir.

Ukrayna

İlk kez Pravda’nın 82 numaralı ve 28 (15) Haziran 1917 tarihli sayısında yayımlandı.

Çeviri: Sena Aydın

Kaynak: <https://www.marxists.org/archiv/lenin/works/1917/jun/28.htm>

Yeni ve bir koalisyon olan Geçici Hükümet’in politik başarısızlığı giderek daha belirgin hale geliyor. Ukrayna Merkez Konseyi Rada tarafından yayınlanan ve 11 Haziran 1917’de Tüm-Ukrayna Ordu Kongresi tarafından kabul edilen Ukrayna’nın düzenlenmesine ilişkin Evrensel Kanun, bu politikayı açıkça ortaya koyuyor ve başarısızlığının belgesel kanıtını sunuyor.

“Rusya’dan ayrılmadan, Rus Devleti’nden kopmadan” diyor kanun, “Ukrayna halkının kendi yaşamını kendi topraklarında şekillendirme hakkına sahip olmasına izin verin... Ukrayna’da düzeni sağlayacak tüm yasalar yalnızca Ukrayna Meclisi tarafından onaylanabilir ve Rusya Devleti genelinde düzeni sağlayan yasalar Tüm Rusya Parlamentosu tarafından onaylanır.”

Bunlar son derece açık sözlerdir. Ukrayna halkının şu anda Rusya’dan ayrılmak istemediğini özellikle belirtiyorlar. “Tüm Rusya Parlamentosu’nun” en yüksek otoritesine olan ihtiyacı inkâr etmeden özerklik talep ediyorlar. Bir sosyalist şöyle dursun, herhangi bir demokrat bile Ukrayna’nın taleplerinin tam meşruiyetini inkâr etmeye cesaret edemez. Ve hiçbir demokrat, Ukrayna’nın Rusya’dan özgürce ayrılma hakkını inkâr edemez. Ukraynalılar ile Büyük Rusların özgür birliğini, iki halkın tek bir devlette gönüllü birlikteliğini savunmayı mümkün kılan yegâne şey bu hakkın koşulsuz olarak tanınmasıdır. Dil, toprak, karakter ve tarih bakımından birbirine bu kadar yakın olan iki halkın karşılıklı olarak yabancılaştırılmasına yol açmak için her şeyin yapıldığı lanetli

Çarlık

geçmişinden fiili olarak tam ve geri dönülmez bir kopuş ancak bu hakkın koşulsuz olarak tanınmasından geçmektedir. Lanetli Çarlık, Büyük Rusları Ukrayna halkının cellatları yaptı ve Ukraynalı çocukların kendi anadillerinde konuşmalarını ve okumalarını bile yasaklayan bir nefreti körtükledi.

Rusya’nın devrimci demokratları gerçekten devrimci ve gerçekten demokratik olmak istiyorlarsa, bu geçmişten kopmalı; kendileri için ve Rusya işçileri ve köylüleri için Ukraynalı işçi ve köylülerinin kardeşçe güvenini yeniden kazanmalıdırlar. Bu, Ukrayna’nın serbest ayrılma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları tam olarak tanınmadan yapılamaz.

Küçük devletlerin varlığından yana değiliz. Dünya işçilerinin “kendi” kapitalistlerine ve diğer tüm ülkelerin kapitalistlerine karşı en sıkı birliğinden yanayız. Ama bu birliğin gönüllü olması için, Rus ya da Ukrayna burjuvazisine bir an bile güvenmeyen Rus işçisi, şimdi Ukraynalıların ayrılma hakkını, dostluğunu onlara empoze etmeden, aksine sosyalizm mücadelesinde onlara eşit, müttefik ve kardeş gibi davranmak suretiyle dostluklarını kazanmaya çabalararak savunuyor.

Öfkeden yarı çılgına dönmüş küstah burjuva karşıdevrimcilerin gazetesi Rech, “gayri meşru” kararları nedeniyle Ukraynalılara vahşice saldırıyor. “Ukraynalıların bu eylemi,” diyor, “kanunlara göre düpedüz bir suçtur ve ciddi meşru cezai tedbirlerin derhal uygulanmasını gerektirir.” Vahşi burjuva karşıdevrimcilerin bu saldırısının üstüne eklenecek hiçbir şey yoktur. Kahrolsun karşıdevrimci burjuvazi! Yaşasın özgür Ukrayna’nın özgür köylü ve işçilerinin, devrimci Rusya’nın işçi ve köylüleriyle özgür birliği!



“Yol Göstericimiz, İlham ve Güç Kaynağımız Partimiz Önderliğinde Yaşasın TİKKO Konferansımız!” (2/2)

TKP-ML'nin 1. Kongre'de aldığı karar doğrultusunda “**Halk Savaşı'nda derinleş, gerillada uzmanlaş**” şiarıyla Konferans gerçekleştiren TİKKO'nun Genel Komutanlığı'ndan Ekin Vartinik ve Azad Axpanos kendilerine yöneltilen soruları yanıtladı. Geçen sayımızda bölümünü yayımladığımız söyleşinin devamına bu sayımızda yer veriyoruz. Söyleşinin tamamı www.tkpm.com sitesinde yer almaktadır.

– *Rojava'daki işgale karşı yürütülen savaşta ve Rojava Devrimi'nde yer almanızın size kattığı deneyimi nasıl özetlersiniz?*

Ekin Vartinik: Gücümüzün savaş deneyimini iki farklı şekilde ele alabiliriz. Gücümüz hem Türk ordusuna karşı gerilla savaşında hem de özellikle DAİŞ'e karşı verilen savaşta önemli tecrübeler kazanmıştır. Biz de özellikle bu dönemde, niteliği ön planda tutan ve ona yönelen bir tarz izledik.

Partimizin kimi zaman geriye düştüğü dönemler olsa da kesintisiz bir savaş deneyimi ve tarihi vardır.

Elbette ki 2015 sonrası yaşadığımız kayıplar, yaşanan darbeci tasfiyeci saldırı bizi belli oranda geriye çekti. Fakat partimiz bu süreçte silahlı mücadele çizgisinde ısrar ederek yoluna devam etti.

Bölgede yaşanan işgal-ilhak saldırıları karşısında güçlerimiz hep en önde oldular. Savaşı kendi gelişimi içerisinde takip etme olanağını bizzat savaşın içinde tecrübe ettiler. Tek bir biçime takılı kalmadan savaş farklı boyutları ile sürdürme ve bunda belli bir düzey yakalama durumu oldu.

Gücümüz DAİŞ'in Kobane'ye yönelik başlayan saldırılarına karşı direnişin içinde aktif yer almış, savaşın içinde ciddi bir deneyim kazanırken, aynı zamanda diğer devrimci örgütlerle birlikte direnişin önemli bir parçası ve de öznesi olmuştur. Şehir savaşını öğrenerek hem bu tecrübeyi yazılı hale getirerek partiye sunmuş hem de özellikle askeri eğitimlerde tecrübe ve kazanımları bir eğitime dönüştürerek, yeni savaşçı yoldaşların eğitim almalarını sağlamışlardır. Kobane savaşının dışında da gücümüz aynı zamanda DAİŞ'e karşı gerçekleştirilen hamlelerin çoğuna katılmıştır. Özellikle DAİŞ'e karşı sürdürülen savaş boyunca hem şehir hem köy hem de arazi savaşına yönelik ciddi tecrübe kazanmış, düşmanın teknik ve taktiklerine hakimiyet



ve de düşmandan da öğrenme konusunda belli adımlar atmışlardır.

Diğer yandan güçlerimiz, TC'nin Efrin ve devamında Serekaniye işgaline karşı cephenin en ön saflarında savaştı. Bulundukları mevzileri terk etmediler. Bu savaşların gücümüzün şekillenmesinde önemli katkıları oldu. Yani güçlerimiz, çöl veya ovalık alanlarda da gerilla tarzında savaşmayı öğrendiler. Bu önemli bir şey. Daha öncesinde ordumuzun askeri tecrübesi Dersim veya Karadeniz alanlarında şekillenmişti. Bu alanlar hem ormanlık hem de dağlık arazileridir. Bu açıdan gerillaya bir düzeye kadar avantaj da sağlıyordu. Ama bahsi geçen alanlar böyle değildir. Taktik zenginliğe daha fazla ihtiyaç duyulan yerlerdir. Efrin ve Serekaniye savaşlarında bir bütün askeri güçlerin adaptasyon ve hazırlık sürecinde ciddi eksiklikler yaşandı. DAİŞ'e karşı verilen savaşta taktikler TC'ye karşı verilecek savaşın tarz ve taktikleri belli boyutlarda aynılık taşısa da esasta “somut koşulların somut tahlili” yapılarak ciddi bir değişikliğe ihtiyaç vardı.

Bu anlamıyla TC'nin işgal saldırılarında yer alan güçlerimiz tüm bu olumlu ve olumsuz süreçlerin içinde deneyim ve dersler çıkarmış, ciddi bir nitelik kazanmışlardır. Kısacası bölgedeki en önemli kazanımlarımız güçlerimizin çeşitli tarzlardaki savaşların içinde aktif rol alarak yetkinleşmesi, eksiklik ve ihtiyaçların pratik içinde ortaya çıkması, bunlar üzerinden eğitimler alması ve yine pratiğe dönmesidir. Bu, bir savaşçı

güç için muazzam bir olanaktır. Yine çok çeşitli branşlarda uzmanlık eğitimi alın, teknik konuların araştırılıp incelenmesi, yine bu konularda derinleşme olanaklarının yaratılması anlamıyla bölgenin katkısı çok olumlu düzeydedir. Şimdiye kadar hiç ilgilenmediğimiz alanlarda, bazı branşlarda yoğunlaşma ve eylem pratiğine dönüştürme fırsatı yakaladık.

Bölgede, askeri gücümüz, artık kendi akademilerini kurmak, uzmanlık eğitimi vermek, teknik konularda yoğunlaşmak üzere belli özgün çalışmalar örgütlemek ve daha bir dizi askeri meselede belli bir düzeye gelmiş durumdadır. Keza bu alanlardaki gerilla tarzı savaşta Serekaniye direnişi sonrası kendini yenileyerek gelişme kaydetti.

Yani hem Medya Savunma Alanları'ndaki gelişmeler hem de Rojava alanındaki askeri gelişmeler gerilla mücadelesini besleyecek ve geliştirecek gelişmelerdir.

– *Bölgedeki diğer silahlı örgütlerle ilişkiniz nasıl?*

Ekin Vartinik: Bilindiği gibi partimiz ve KKB, çeşitli biçimlerde silahlı mücadele iddiasında olan yapıların ittifak temelinde kurduğu HBDH ve KBDH'nin bileşeni. Bu açıdan diğer silahlı örgütlerle kurduğumuz ilişki, bir ittifak temeline dayanıyor.

Ortadoğu coğrafyasında aynı zamanda onlarca silahlı örgütlenme bulunuyor. Bunların içerisinde ilerici olanlar olduğu gibi gerici, doğrudan karşı-devrime hizmet eden yapılar da bulunuyor. Özellikle silahlı mücadeleyi benimseyen ilerici yapılanmalarla

ilişkilenmeyi, birlikte hareket etmeyi önemsiyoruz.

Bu toprakların üzerinde yaşayan halklar, yerlerinden edilerek kendi topraklarında mülteci durumuna düşürüldüler. Kürtler, Araplar, Asuriler, Süryaniler, Ermeniler vd. TC devletinin işgal ve ilhak saldırılarına karşı kendi öz savunma güçlerini, silahlı güçlerini oluşturarak işgale karşı mücadele etmektedirler. Bu halklarla birlikte faşist TC'ye karşı savaşmayı önemsiyoruz. Devrimci dostluk ilişkileri bağlamında belli bir halkayı yakaladığımızı düşünüyoruz.

– *Rojava Devrimi'nde aktif olarak yer alan enternasyonal savaşçılarla ilişkinizden de bahsedermisiniz?*

Ekin Vartinik: Rojava'da DAİŞ'e karşı mücadelede saflarımızda şehit düşen Lorenzo Orsetti yoldaşı saygıyla anarak başlamak isterim.

Enternasyonal savaşçılarla kurduğumuz ilişkiye geçmeden önde şunu belirtmeyi bir gereklilik olarak görüyorum; TDH dışında özellikle Rojava Devrimi'ne katılımda uluslararası komünist hareketin ilgisi yok denecek kadar azdır. Sadece komünist harekette değil, kendini Marksist olarak tanımlayan hareketler de Rojava Devrimi'ne karşı ilgisiz-kayıtsız bir pozisyonlardır. Rojava Devrimi'nin oluşmasında, sürdürülmesinde ve savunulmasında birçok enternasyonal yoldaş şehit düştü, birçoğu yaralandı. Rojava Devrimi'ne katılan enternasyonal yoldaşların çoğu anarşist veya kendini ilerici-demokrat olarak tanımlayan bireylerden oluşuyor. Sadece savaş alanında değil; devrimin inşa edilmesinde de enternasyonal yoldaşlar ellerinden gelen çabayı sergiliyorlar.

Birçok enternasyonal yoldaş, bölgedeki gücümüzle hareket ederek askeri, ideolojik, politik eğitimler görmek, güçlerimizle hamle, operasyon, eylem pratiklerinde birlikte yer almaktadırlar. Birçoğunun partimizi tanıması, yakınlaşması ve örgütlenmesi konularında başarılı bir süreç geçirildiğini söylemek mümkün.

– *Şehit Nubar Ozanyan Taburu ile ilgili bilgi verebilir misiniz? Tabur ne zaman ve nasıl kuruldu, savaş deneyimi ve yaklaşımı nedir?*

Azad Axpanos: Rojava Devrimi ile birlikte yüz yıldır kendi kimlikleri üzerinde örgütlenmesi yasak olan kesimler hızlıca örgütlendiler. Asuriler, Süryaniler, Ezidiler vb.lerinin üzerlerindeki tüm siyasi yasaklar

kalktı. Bu açıdan Rojava Devrimi özellikle azınlıkta kalan halklar için belli oranda özgürlük ortamı yarattı.

Bu süreçte kendi örgütlülüğünü oluşturma noktasında atıl kalan tek halkın Ermeni halkı olduğu söylenebilir. Ermeni halkı 1915 Soykırımının izlerini üzerinde taşımaya devam ediyor. Suriye topraklarına sürülen ve hayatta kalan Ermeni halkının kendi devrimci partisi olmamış. Ermeni halkı içinde Taşnak ve Hınçak partileri esasta örgütlü durumda olmuşlar. Bu partiler de esasta rejim yanlısı, teslimiyetçi ve silahlı mücadele fikrinden dahi ürken bir yapıdalar.

Bundan dolayı DAİŞ'e karşı savaşa Ermeniler ya bireysel temelde katıldı ya da Süryanilerle birlikte dahil oldular. Bahsi geçen partiler halen de önemli oranda rejim yanlısı bir siyaset izliyorlar. Bu süreçte buzu kıran Nubar Ozanyan yoldaşın şehadeti oldu. Ermeni halkının bir kesimi bu süreçten sonra yüzünü daha fazla Rojava Devrimi'nden yana çevirmeye başladı. Şehit Nubar Ozanyan Ermeni Taburu'nun kurulma fikri bu süreçten sonra açığa çıktı. İlk başta dar bir çekirdek etrafında oluşturulan tabur, zamanla hem Hristiyan hem de Müslüman Ermenilerin biraraya gelerek öz savunmalarını oluşturdukları askeri bir güç haline geldi. Taburda aynı zamanda Ermeni genç kadınlar özgün bir şekilde örgütlenmiştir. Tabura katılım almak için de kitle faaliyeti örgütlenirken aynı zamanda taburdaki kadın savaşçılar, dönem dönem kadınlara özsavunma temelli silah eğitimi vermektedirler.

Şehit Nubar Ozanyan Taburu, TC'nin işgaline karşı cephede konumlanarak işgal karşısında yer aldığını göstermiştir. Serekaniye işgali döneminde gerçekleştirdiği kimi saldırılarla birlikte işgalcilere kayıplar verdiren bir tabur haline geldi. Tabur, özgünlükleri olmakla Rojava Devrimi'nin ve onun askeri yapılanmasının bir parçasıdır. Esas görevi Rojava Devrimi'ni savunmak ve kazanımlarını korumaktır.

– **TİKKO içerisinde, TKP-ML'nin 1. Kongresi'nde kuruluş kararı alınan Komünist Kadınlar Birliği de yer alıyor. KKB'ye ve Ordu içindeki çalışmasına dair neler söyleyebilirsiniz?**

Ekin Vartınik: KKB'nin kuruluşunun ilan edilmesinin ardından ordu içerisinde bir KKB Komitesi kuruldu. Bu durum bizler için yeni bir deneyim olmakla birlikte pratikte ortaya çıkan sorunlarla ve ihtiyaçlarla birlikte tartışmalarımızı ilerlettiğimiz bir süreç olarak ele almaya çalışıyoruz.

TİKKO içerisinde tüm savaşçı ve komutanlara KKB'nin politikaları çerçevesinde eğitimler veriliyor. Yine yapılan eleştiri-özeleştiri toplantılarında kadın ve LGBTİ+ gündemi sabit olarak yer almaktadır. Kadın ve



LGBTİ+'lara yönelik tüm özgün konularda KKB Komitesi ilgilenmekte, komutanlıklara perspektif sunmakta, karar alma süreçlerinde görüş alışverişi yapılmaktadır. Henüz ayrı özgün bir askeri örgütlenme olmadığı için tüm tartışmalar TİKKO disiplini altında yapılıyor. Ancak tekrar vurgulamak gerekirse, özgünlük söz konusu olduğunda, KKB komitesinin görüşleri olabildiğince sürece ve alınacak kararlara yansıtılmak zorundadır.

Askeri alanlar erkek egemenliğinin eril dil ve davranışlarının kendine çok rahat alan bulabildiği ve alan açabildiği bir alan olması itibarıyla, çok fazlasıyla iç mücadele gerektiren bir alandır. Bu açıdan KKB komitesi, dönem dönem TİKKO gücüne bu eksende eğitimler vererek, kolektif ve bireysel tartışmalar yürütmektedir. Yine toplumsal cinsiyetin kadın ve LGBTİ+'lar üzerinde etkileri, bunun savaşta, askerileşmede aldığı biçimler üzerinden kendi iç eğitimlerini yapmakta, komite dışında kalan kadınlarla da bu tartışmaları yürütmekte, daha inisiyatifli ve kendisini savaşın öznesi gören bir anlayış oluşturmak için hem ideolojik hem de askeri eğitimler vermektedir.

TİKKO Konferansı, hazırlık sürecinde de özgün eğitim ve toplantılar örgütleyerek, savaşta ortaya çıkan erillik, yine kadın ve LGBTİ+'ların rolü ve yönetmelik değişikliği gibi çeşitli tartışmalar yürüterek sonuçlarını Konferansımıza açmışlardır.

– **Gerçekleştirdiğiniz Konferans nasıl geçti, öncesi hazırlık sürecini nasıl örgütlediniz?**

Azad Axpanos: Partimiz, 1. Kongresinde TİKKO Konferansı yapma kararını aldıktan hemen sonra, hazırlık sürecine başladık desek abartmış olmayız.

Konferans gündemlerinin hemen hemen tamamı tüm TİKKO yapısının dahil olduğu, olabildiğince kolektif tartışmalar şeklinde örgütlendi. Bu açıdan her bir gerilla yoldaşın görüşlerinin konferansa yansıdığını söylemek gerekir. TİKKO Yönetmeliği genel güçle birlikte tartışılırken, bir de kadın ve LGBTİ+ yoldaşlarımız özgün toplantılar düzenlemiş, özgün tartışmalar yürütmüş ve sonuçlarını kolektifle paylaşmışlardır.

Konferans hazırlık sürecini iki parçaya ele aldık. Biri gündemler çerçevesinde ciddi yoğunlaşmalar, araştırma inceleme ve toplantılar şeklindeyken, diğeri de aynı zamanda güçlerimizin kendini askeri açıdan da yetkinleştirip geliştirecekleri uzmanlık eğitimleri almaları, eylem ve cephe pratikleriydi. Bu noktada da hazırlık sürecimizin başarılı geçtiğini ifade etmeliyim. Büyük oranda güçlerimizin uzmanlık eğitimleri bitmiş, aldıkları eğitimleri pratiğe geçirici düzenlemeler ve görevlendirmeler yapılarak ciddi tecrübeler elde etmişlerdir.

Bu süreçte aynı zamanda kısa bir zaman zarfı içinde güçlerimiz düşmana yönelik 4 eylemin içinde yer almış, yapılan 3 füze eyleminde düşman büyük kayıplar vermiş, diğer sabotaj eyleminde ise, beklenen düşman aracı gelmemiş, sonrasında da konulan bomba deşifre olmuştur.

– **Konferansta aldığınız kararlar ya da tartışma konuları hakkında kısaca bilgi verebilir misiniz?**

Azad Axpanos: Savaş, yenilenmeyi asla affetmiyor. Bunun için süreci, anı yakalayacak bir yenilenme askeri şekillenişimizin temeline oturmalıdır. Statükoculuk, alışkanlık, tarzda taktikte tekdüzelik bizi geriye çeken, ağır kayıplar

vermemize neden olan hastalıklarımızdan oldu. Tarzda-taktikte yaratıcı, kendini kalıplara hapsedmeyen, gerektiğinde hızlıca kendini yenileyebilen kadroların yetiştirilmesi tartışmalarımızın merkezine oturdu diyebiliriz.

Halk Savaşı stratejimizin yeni dönemde nasıl yürütüleceği, bunun örgütlenme biçimlerinden tutalım da dönemin askeri çizgisine kadar bir dizi kararlar aldık. Burada hem Dersim'de yürüttüğümüz gerilla savaşının deneyimleri hem de Rojava alanında DAİŞ ve işgalci TC ile yürütülen savaşın deneyimleri çıkış noktamız oldu diyebiliriz. Özellikle son on beş yılda yeni dönemin savaş tarzının bazı karakteristik özelliklerinin ortaya çıkmasından itibaren bu değişimleri doğrudan savaş pratiği içinde yaşayarak bugüne taşımak, önümüzü görmek açısından oldukça faydalı oldu.

Konferansımızda ayrıca düşmanın durumu, bizim ve dost güçlerin durumuna dair yaptığımız değerlendirmelerin yanı sıra mevcut HBDH içinde askeri olarak ordumuzun misyonu üzerinde durduk. Yine teknik ve tekniğin savaşta oynadığı rol ile buna karşı mücadele yöntemleri tartıştığımız önemli başlıklardan biriydi. Gerilla savaşımızın tekniği kullanma biçimleri vb. yine bir başlık olarak gündemlerimiz içerisinde yer aldı.

Psikolojik savaş, özel savaş gibi savaşın hasım güçler üzerindeki ve en genel haliyle kitlelerin üzerindeki etkisi ve buna karşı mücadele ve kendi ajitasyon-propaganda araçlarımızın zenginleştirilmesi için somut adımların atılması da kararlarımızın içerisinde yer almaktadır.

Yine önemli adımlarımızdan biri de Partimizin 1. Kongresi doğrultusunda TİKKO Yönetmeliği'ni, savaşın gelişen ihtiyaçları doğrultusunda güncellememiz oldu. Bu da ordumuzun örgütsel omurgasının oluşturulmasında önemli bir adım olarak değerlendirilmelidir.

Konferansımızda, Partimizin 1. Kongresinde aldığı yüzde otuz kadın-LGBTİ+ kotası kararı TİKKO'daki tüm yönetici komutanlıklarımız için de tartışıldı ve karar altına alındı. Yönetmeliğimiz, KKB'nin kurulmasıyla birlikte daha da netleşen kadın ve LGBTİ+ özgürlük çizgimize uygun yeniden gözden geçirildi ve buna uygun maddeler eklenerek düzenlemeler yapıldı.

Çıkış noktamız DHD'nin ve partimizin andaki ihtiyaçlarına yanıt olabilmektir. Silahlı mücadeledeki ısrarımızın somut karşılığı, yaptığımız konferanstır. Partimizin 50 yıllık tarihine baktığımızda devrimci ısrar ve inadını görürüz. Ancak bu konferansın başarısı, tüm partinin konferansı ve konferans kararlarını sahiplenmesiyle ve buna uygun pratik adımlarıyla ölçülecektir. **(Bitti)**

Bir Kampanya Deneyimi| Şengal ve Maxmurlu Çocuklar ile Dayanışma



Yeni Demokratik Gençlik'in aktif olarak desteklediği “**Kürdistan’da Özgürlük ve Umut İnisiyatifi**” (Initiative für Frieden und Hoffnung in Kurdistan) tarafından düzenlenen Şengal ve Maxmurlu çocuklarla dayanışma kampanyası, 1 Kasım-12 Aralık 2021 tarihleri arasında gerçekleşti. Kampanya doğrultusunda elde edilen deneyimi bu yazıda sizlerle paylaşmak istiyoruz. Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde faaliyet yürüten Yeni Demokratik Gençlik (YDG) anti-faşist, anti-emperyalist ve enternasyonalist bir göçmen gençlik örgütüdür. Avrupa coğrafyasında gerçekleşen baskı ve sömürte karşı çıkan YDG aynı zamanda dünyanın başka coğrafyalarında egemenlerin yaydığı saldırılara karşı da kitlelerin mücadelesini destekler.

Bu saldırıların en bariz şekli olan savaşlara tarih her zaman tanık olmuştur. Kapitalizmin sistemsel krizi ile bu savaşlar büyüyecek devam etmektedir. Savaşların büyüyecek devam etmesi genelde tüm canlıları özelde ise insanları ciddi bir şekilde etkilemektedir. Bugün açısından özellikle Suriye ve Kürdistan’da devam eden savaşta binlerce insan ölmüş milyonlarca insan ise yaşadığı yerleri terk etmek zorunda kalmıştır. Kuşkusuz ki bu savaşlarda en çok etkilenen kesimler çocuklardır. Emperyalistlerin daha fazla kaynağa sahip olma hırsı yüzünden milyonlarca çocuk savaş ortamında yaşamak zorunda kalıyor. Bu durumu görmezden gelmek savaşların asıl nedenlerini arka plana atmak

demektir. Emperyalistler bir yandan sözde çocuk hakları ile çocukları koruduklarını söylerken diğer yandan daha fazla kaynak ve sömürü yaratmak için binlerce çocuğu katletmekten geri durmuyor. Bu durum emperyalistlerin ikiye bölünmüş politikasını bir kez daha göstermektedir. Bu noktada çocukların daha özgür, adil ve eşit yaşadığı bir dünya yaratma mücadelesi yürütenlere çok ciddi görevler ve sorumluluklar düşmektedir.

Bu doğrultuda düzenlenen Şengal ve Maxmurlu çocuklarla dayanışma kampanyasına YDG aktif bir şekilde katılım sağladı. Kampanyayı düzenleyen İnisiyatifin temel amacı, Şengal ve Maxmur bölgelerinde okula giden çocuklara ihtiyaçları doğrultusunda çanta, kitap ve benzeri eşyalar göndermektir. Yine bu ihtiyaçların dışında maddi yardım da toplanmaya çalışıldı. YDG’nin ise bu kampanyaya bakış açısı İnisiyatiften biraz daha farklı bir noktada durmaktaydı. Yardım toplamanın yanında haksız savaşların çocuklar üzerindeki etkisini de kitlelere anlatmaktı YDG’nin amacı.

Kampanya başlangıcında YDG bu yaklaşım üzerinden bir açıklama yayımlayarak kamuoyunu kampanyaya destek vermeye çağırdı. Bu doğrultuda Almanya’nın birçok şehrinde YDG tarafından yardım toplanmasının yanı sıra etkinlikler düzenlenerek kampanyaya dair bilgilendirmeler yapıldı.

Kampanya’nın ilk pratik adımı Frankfurt’ta atıldı. YDG aktivistleri tarafından hazırlanan kahvaltı etkinliğinde kampanya-

ya dair bilgilendirme yapıldı. Bu bilgilendirme ile kampanyanın daha geniş kitlelere yayılması sağlandı. Bu noktada kitlelerin kampanyaya yoğun desteği oldu. Kahvaltı etkinliğinin geliri ile ihtiyaç listesindeki birçok eşya alındı. Yine Frankfurt, sosyal medya üzerinden iyi bir çalışma yürüterek birçok yeni insana ulaştı. Kampanya süreci boyunca dernek lokali bağışların toplanma yeri olarak açık kaldı.

Ulm’de MLPD’ye (Marksist Leninist Partisi Almanya) bağlı gençlik örgütü Rebell ve Çocuk Grubu Kızıl Tilkiler ile birlikte bir dayanışma gecesi düzenleyerek kampanyayı kendi alanında başlatıldı. Ulm alanı yapmış olduğu bu etkinlik ile bu kampanyanın farklı kurumlar tarafından sahiplenmesini sağladı. Aynı zamanda başka kurumlarla birlikte iş yapabilme deneyimi kazanıldı. Ayrıca yapılan etkinliğin Çocuk Grubu Kızıl Tilkiler ile örgütlenmesi önemli bir yerde durmaktadır. Ulm Tohum Kültür Merkezi aracılığı ile de kitlelere ulaşarak bu kampanyanın sahiplenmesini sağladı.

Stuttgart, Köln ve Duisburg’da ise ihtiyaç listesine göre aktif bir yardım kampanyası yürütüldü. Sosyal medya da kullanılarak kampanya geniş kitlelere tanıtıldı ve olumlu geri dönüşler alınarak yardımlar toplandı. Kampanyanın son gününde ise YDG’liler kolektif bir şekilde gelen yardımları toparlayarak eşyaların toplanma merkezine gönderilmesini sağladı. Yardımların Şengal ve Maxmur’daki çocuklara ulaşmasıyla birlikte bu bölgelerden gelen video ve fotoğraflar kampanyaya destek verenlere gönderildi. Ayrıca Ulm alanı kampanyaya dair bir video yaparak destek verenlere teşekkür etti.

Genel anlamı ile bu kampanyanın YDG’ye deneyim açısından olumlu birçok yansımaları oldu. Sadece yardım noktasıyla değil politik bir hedef olarak kitlede daha büyük bir karşılık buldu. Yine kampanya ile birlikte alanlarda yaşanan hareketliliğin de örgütlülüğe önemli bir katkısı oldu. Yardımların toplanma sürecinden Şengal ve Maxmur’a gönderilme sürecine kadar çalışmaların kolektif bir şekilde örülmesi önemli bir yerde durmaktadır. Propaganda kısmı ile YDG’nin daha çok kitleye ulaşması sağlandı. Yapılan çalışmalarda olumsuz birçok noktanın da açığa çıkması daha sonraki kampanyalar açısından önemli bir deneyim olmuştur. Bu doğrultuda elde edilen deneyim sonraki kampanyaları ileriye taşıyacaktır.

ICOR, Proletarya Partisi’nin 50. Yılına Selamladı

“TKP-ML Merkez Komitesi’ne: Sevgili yoldaşlar” başlığı ile ICOR Genel Koordinatörleri adına **Monika Gärtner-Engel** tarafından bir selamlama mesajı gönderildi.

tkpml.com sitesinde yayınlanan selamlama mesajında, “Partinizin 50. yıl dönümünde ICOR’un en sıcak selamlarını ve tebriklerini, Türkiye’de işçi sınıfının ve geniş kitlelerin kurtuluş mücadelesinde can veren şehitlerin anısına derin dayanışmamızı iletiyorum” denildi.

Mesajın devamında, “50 yıl önce partinizin temeli, Mao Zedong liderliğindeki Çin işçi sınıfının, revizyonist yozlaşmış yetkililerin kapitalizmi restore etme girişimlerine karşı Çin devrimini başarıyla savunduğu Büyük Proleter Kültür Devrimi’nden ilham aldı. Büyük Proleter Kültür Devrimi, Marksizm-Leninizm’i her zaman daha da geliştirmenin ve onu zamanımızın sorunlarına yaratıcı bir şekilde uygulamanın biz devrimcilerin görevi olduğu gerçeğinin mükemmel bir örneğiydi. ICOR’da bu konuda sizinle çalışmaktan memnuniyet duyuyorum” denildi.

Son olarak “Yöneticilerin kanlı terörüne cesaretle direndiniz, askeri diktatörlük ve faşizm koşullarında bile Marksist-Leninist sınıf mücadelesine ve parti inşasına devam ettiniz. İnsanlığı Dünya Birleşik Sosyalist Devletleri’ndeki sömürü ve baskıdan kurtarma hayalimizin bir gün gerçekleşmesini sağlamak için ICOR’da sizinle birlikte çalışmayı ve savaşmayı dört gözle bekliyorum. Pek çok yoldaşımız bu mücadeleye bütün hayatlarını adanmış ya da canlarını verdi. Onlar öldüler ama hayatları örgütlerimizin faaliyetlerinde çalışmaya devam ediyor” denildi.

“Zamlar özelleştirmenin sonucudur!”

Ekonomik krizin bütün yükü emekçilerin üzerine yüklenirken, 2022 yılına da zam yağmuruyla girilmiş oldu. Ekonomide dışa bağımlı bir ülke olarak döviz kurundaki yükselişle, iğneden ipliğe her şey zamlandı. Bununla birlikte başta elektrik olmak üzere emekçilerin en tabii ihtiyaçları da özel şirketlerin zam yağmuruna tutuldu.

Ezilenler, 2022 yılına artarda gelen zam haberleriyle girdi. 150 kilowatt’a (KW) kadar olan elektrik tüketimleri yüzde 50 zamlanarak 1.37 TL, 150 KW’ın üzerindeki kısım için ise elektrik tüketiminin birim fiyatı **yüzde 125** zamlanarak 2.06 TL oldu.

Özgür Gelecek gazetesi olarak elektrik fiyatına gelen fahiş zamları Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul **Şube Başkanı Cemil Kocatepe** ile konuştuk.

- Elektrik başta olmak üzere enerji fiyatlarına gelen fahiş zamların en büyük nedeni olarak neyi görüyorsunuz? Özelleştirmenin buna etkisi nasıl oldu, özelleştirme süreçleri nasıl başladı?

- Aslında özelleştirme süreçleri 2002’den sonra hızlansa da, geçmiş 1984’lü yıllara dayanır. Türkiye Elektrik Kurumu’nun (TEK) Genel Müdürlüğü’ne Et ve Balık Kurumu’nun Genel Müdürü’nün atanmasıyla başladı. Kurumların içini boşalttılar ve çökertilerek bir süreç hazırlandı yani bu kurumlar kötüleştirildi, işlemez hale getirildi ve özelleştirme propagandasını yaparak önünü açtılar.

TEK’in dağılması ise 1994’te yaşandı. Burada bir takım dağıtım firmaları da özelleştirmeye çıkarıldı. Hatta bunun en meşhuru AYEDAŞ’ın bulunduğu Aktaş elektrik. Doksanlı yıllarda orası satıldı.

Üretimdeki santrallerin satışı ve 2008’den sonra da bilhassa dağıtım şirketlerinin satışı ile 2013’e kadar 20 dağıtım alanı özelleştirildi. Bu alanların tamamı 14 tane şirketin üretiminde. Özel santraller teşvik edildi, üretim devletin elinde iken şimdiyse devletin üretim kapasitesi yüzde 20 civarında. Bir de üretim çoğaldıkça yeni üretimlerin tamamı özel sektör tarafından yapıldı ancak bu teslim edilirken hiçbir plan dahilinde yapılmadı.

Yani özel şirketlerin insafına terk edilmiş bir ülke konumuna geldik. Bu özelleştirmelerin sonuçları da tabii ki ağır oldu. Bunların hepsi döviz bazında kredilerle hem üretim santralleri kuruldu hem dağıtım firmalarına satıldı, dağıtım firmalarına satılırken de bir kısmı kasasında parayla gitti. TEDAŞ’ın bu alacakları tahsil edip etmediğini de hala bilmiyoruz. Bu şirketler döviz bazlı çalışıyor. Özelleştirmenin

ardından ilk zamanlar döviz kurunun düşük olmasıyla kimseyi rahatsız da etmedi. Ancak döviz kurunun yükselmesiyle zamlar da artırdı geldi. 2018’de 2022’ye kadar enerji fiyatlarındaki artış yüzde 700 civarına dayanmıştır. Yine o yıllar arasında sanayi ve ticarethanelere yüzde 500 oranında zam yapıldığını görüyoruz. Konutlarda ise bu oran birinci kademe için yüzde 198, yüksek kademe için yüzde 384 artış var.

Bu rakamları, açıkladıkları enflasyonla oranlayınca farkı ve büyüklüğünü anlıyorsunuz. Geçen yaz Ağustos ayında faturalar geldiğinde toplumda çok büyük bir tepki oluştu, bu tepkiler Eylül ayına kadar sürdü. EPDK senede dört defa elektrik tarifesini yayınlar; Ocak, Nisan, Temmuz ve Ekim ayında. Ekim ayındaki tarifiyi yayınlamadılar. Ocak ayındaki zammı görünce neden yayınlamadığı anlaşıldı. Çünkü yayınlarsa bu artış enflasyona yansıtılacak.

- Peki bu fahiş orandaki zamların önünü alacak bir mekanizma var mı?

- Şunu bilmek gerekiyor ki; enerji ve inşaat firmaları ortaklıklar. Herkesin gördüğü 5 müteahhit var ama aşağı yukarı 10 firma hem enerji alanında hem inşaat alanında, hem madende, ülkenin talan ve yağma edilecek ne varsa bu firmaları görüyorsunuz.

Döviz kurunun artışıyla firmaların “biz zarar ediyoruz” açıklamalarının ardından Ocak ayında yapılan büyük zamlar, firmaların bu zararlarını toplumun üzerine yıktılar. Hatırlarsanız, dağıtım firmalarıyla Enerji Bakanı’nın toplantısından sonra Bakan bir açıklama yaptı ve enerji sektörünün 397 milyar TL borcu olduğunu söyledi. O günkü döviz kuruyla baktığımızda aşağı yukarı 30 milyar dolarlık bir borçtan bahsediyoruz. Ama ben bunun da eksik söylenmiş bir rakam olduğunu düşünüyorum. Çünkü biz daha önce enerji sektörünün 2019 yılındaki BDDK rakamlarından 48-50 milyar dolar borcu olduğunu biliyoruz. Yani bu aradaki farkı borcu ödediler mi yoksa bir kısmını kamu bankaları aracılığıyla mı toplumun üstüne yıktılar tam olarak bilemiyoruz. Bu yüzden bu rakamların eksik olduğunu düşünüyorum.

Bu son zam da tekrar gösterdi ki, bu zamlar özelleştirmenin bir sonucudur, şirketlerin borçlarının topluma ödetilmesidir. Bugün Elektrik Üretim A.Ş. dağıtım firmalarına 31.86 kuruşa elektrik satıyor. Ama % 80’i özel firmalarda olan EPIAŞ’ın fiyatı 1.50 liralara civarında. Bu iki fiyat arasındaki farka baktığınız zaman aslında toplumun bu özelleştirmelerden ne kadar zarar gördüğünü gayet net görebilirsiniz. Bunun çaresi



ise elektriğin üzerindeki özelleştirmenin atılması ve kamulaştırılması lazım.

Halkı şirketlerin insafına terk ettiler!

- Geçtiğimiz günlerde sanayi üretim alanlarının elektriği kesilmişti ve iktidar bunu İran’dan gelen doğalgazın azalmasına bağlamıştı. Sizce bu doğru mu?

- Bizim elektrik üretimimizin % 33’ü doğalgazdan oluşuyor. 20 Ocak’ta Türkiye’de elektrik kesildi, bu sadece İran’daki doğalgazın kesilmesi ile olacak bir iş değil.

Biz o günlerde 280-290 milyon metre-küp doğalgaz kullanıyorduk. Ama “28 milyon metre-küp kesildi” diyor, Türkiye’nin sanayisinin elektriği kesildi. Şimdi bu olacak iş mi? Türkiye’nin üretiminde milyonlarca dolar kayıp oldu. Bu herhangi bir fabrikanın veya işverenin kaybı değil, ülke üretiminin kaybıdır. Ki o günlerde de Türkiye’nin elektrik üretimi 900 bin, 950 bin MW saatlik tüketimi vardı. Oysa ki Türkiye’nin günlük üretim kapasitesi 1.450.000 MW’dır. Orada bu kadar bir fark olmasına rağmen bunların kurdukları sistemin ne kadar dağınık olduğu, ne kadar bu işi yönetemediklerini ve üretim santrallerinin dağılımı arasında alakasız olduğunu buradan görüyoruz. Yani sizin fazlanız var ama elektriğim yok diye elektriği kesiyorsunuz.

Bu yaşananlar ile birlikte anlıyorsunuz ki özelleştirmeci elektrik anlayışı çökmüştür.

Rusya ile bağlantılarımız nedeniyle yapılmaması gereken nükleer santral de hala sürüyor ama bu savaşta doğalgazda bir kesilme olursa ülke karanlığa gömülebilir. Enerjide dışarıya bağımlı olduğundan dolayı dışarıda herhangi bir şey olduğunda veya döviz kurundaki herhangi bir artış bu firmaların girdi maliyetlerini artırıyor.

Şu andaki en büyük kaygılarımızdan biri işte Ukrayna’daki savaşın ülkemizdeki yansımalarıdır. Eğer özelleştirmeler olmasaydı biz bunları da döviz kurundaki artışın fiyat yansımalarını da daha rahat atlatabilirdik. Kamu kaynaklarında kullanılabacağı için bu tür şeylerden çok daha küçük etkilerle altından kalkabilirdik ancak çoğunlukla özel sektörün elinde olduğu için, bunların maliyetleri bize her seferinde daha yüksek geliyor. Yani bizi bu şirketlerin insafına terk etmişlerdir.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Elektrik temel bir girdidir, temel bir insan hakkıdır. O yüzden elektriğe yapılan zam tek başına yapılan zam değildir. Her şey iğneden ipliğe zam yapmış oluyorsunuz aslında. Onun için elektriğin en ucuz, çevreci, kaliteli olan olabildiğinin yolu elektrik üretim, iletim ve dağıtımının tek elden ve kamu eliyle kamusal bir anlayışla yapılmasını sağlamaktır.

Plansız, projersiz bir şekilde ülkemizi enerji üzerinden yağmalamışlardır. Bunun önüne geçmenin yolu elektriğin planlamasını ülkenin bütün planlaması ile birlikte yapmaktır.

PUSULA

Halka “Cennet” Vaadedenlere “Cehennem” Yolu Göründü!

AKP koalisyon iktidarı yığınların açlık, yoksulluk ve sefaletini, zam ve zulüm fırtınası karşısında biriken öfkesini ırkçılık, hâkim ulus milliyetçiliği politikasıyla unutturmaya, dikkatleri dağıtmaya çalışıyor. Kürt halkına bombalar yağıyor, provokasyon yapıyor; denetimindeki yargı gece gündüz R.T.Erdoğan ve çetesinin “itibarını” korumak için çalışıyor; artık çocuklara da hakaret davaları açılıyor; hırsız hırsız demek suç sayılıyor. Bu hainlerin emeği, onuru ve özgürlüğü için mücadele edenlere karşı yaptığı tüm saldırılar ise “vatanseverlik” ve “düşünce özgürlüğü” kapsamına giriyor.

Milyonlar bu koşullarda yaşamlarını nasıl idame edecekleri sorusuna yanıt ararken, sokaklarda “açız” çığlıkları atarken AKP-MHP iktidarı Kürt halkını, devrimcileri, sosyalistleri ve toplumsal muhalefeti nasıl susturacağını hesaplarını yapıyor. Bunun için Rojova, Maxmur ve Sengal’e bombalar yağıyor. Aynı bataklıkta ve ideolojik çöplükte üredikleri DAİŞ’le eş zamanlı eylemlerle Ortadoğu halklarına saldırıyor. Hasta tutsaklar başta olmak üzere tüm devrimci tutsakların kazanılmış haklarını gasp ediyor. Giderek yaygınlaşan işçi ve emekçilerin grev ve protesto yürüyüşlerine saldırıyor.

Hiç kuşkusuz tüm bunlar gerçek ama gerçekler yalnız bunlarla sınırlı değil. Artık AKP-MHP iktidarının yıllardan beri anlattığı masallar uyutmuyor yığınları. Egemenleri asıl korkutan da farklı iş kollarında gelişen işçi direnişleri, elektrik faturalarını yakan işyeri ve ev sakinleri. Keza tüm bu öfkenin arkasında gelir dağılımındaki adaletsizlik, yoksulluk, anti-demokratik uygulamalar olduğu gerçeğini yadsıyarak “dış güçlerin ya da teröristlerin kışkırtmasıdır” söyleminin artık eskisi kadar karşılığı yok. Gerçekler, egemen sınıfların kullanmış olduğu bu kirli silahları deşifre ettikçe hem korkularının hem de saldırılarının artmasına yol açıyor.

Tüm bu faşist saldırı dalgasına karşı ortak bir mücadele ve direniş hattını oluşturmak dünden daha acil ve önemlidir. Bu yönlü atılan olumlu adımları hızlandırmak için nesnel koşullar bugün daha da uygundur. Birleşik

mücadele fikrini işçi ve emekçilere, ezilen ulus ve azınlık milliyetlere, baskı altında olan inanç gruplarına kadınlara, LGBTİ+’lara ve gençliğe taşımak başta sınıf bilinçli devrimciler olmak üzere tüm ilerici ve devrimcilerin görevidir. “Birleşirsek kazanırız” şiarı ancak kararlı ve ısrarlı bir çabayla somut sonuçlar üretebilir. Bu yönlü çalışmalara sistem kazandırdığımız oranda hem değiştiririz ve hem de yeni kuvvetlerle bağ kurmada gelişim sağlayabiliriz.

TC devletinin Ortadoğu’da yaratmış olduğu işgal ve yıkımın, akıttığı kanın acı sonuçları gün geçtikçe daha fazla görülüyor. Hiç kuşkusuz bölgedeki tablo başta ABD ve Rusya olmak üzere emperyalist güçlerden bağımsız düşünülemez. Ancak aynı gerçeklik TC ile DAİŞ ortaklığı için de geçerlidir. Heseke Sinaa Hapishanesi’ne DAİŞ tarafından yapılan saldırıda görüldüğü gibi saldırıya katılanların önemli bir bölümü TC’nin işgali altında olan alanlarda yaşamaktadır. Dahası ABD saldırısıyla öldürülen DAİŞ lideri de İdlib’te TC’nin kolları arasında yaşamaktaydı. Bu çeteci güçler başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarına karşı emperyalistlerin bölgedeki gerici ve faşist devletlerin paramiliter gücü olarak karşı-devrimci faaliyetlerini sürdüreceklerdir. Bu gibi örgütleri kullanan aktörler değişebilir ama rolleri değişmez.

TC’nin bir bütün olarak Ortadoğu halklarına karşı yürütmüş olduğu saldırganlık politikasına dur demek en genel anlamıyla bu coğrafyada devrim ve sosyalizm mücadelesine ivme kazandırmakla mümkündür. Şu açık ki, görevlerimizi devrimci sorumlulukla yerine getirdiğimiz oranda başarılı oluruz. Çünkü sınıf düşmanlarımız ortak. Aynı militarist güçler tarafından kurşunlanıyoruz, tutuklanıyoruz, aynı düşman hukukuna göre hapsedilmeye kapatılıyor. Birleşik mücadele perspektifimiz de tüm bu gerçekler üzerinde yükseliyor. Son olarak zamlara, AKP-MHP ittifakının hırsızlığına, hukuk tanımazlığına karşı Hopa’dan Kızıltepe’ye, Silvan’dan İstanbul sokaklarına uzanan fiili direniş ve protestolar aynı istem ve ortak hakları içeriyor. Bu istem, birleşik emeği ve bedeli zorunlu kılıyor.

Kavgada Ölümsüzleşenler



Binali Yiğit; Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle çalışmak için gittiği Almanya’da tanıştı. Almanya’da ATİF’in kuruluşunda da etkin bir rol oynayarak birçok eyleme katıldı. Almanya’dan dönerken 12 Mart 1979’da Şereflikoçhisar yakınında geçirdiği trafik kazasında ölümsüzleşti.

Hasan Gazioğlu; Kasım 1980’de Necdet Oynargül’ün katledilmesinin ardından yapılan operasyonlarda gözaltına alınan Hasan Gazioğlu, 1981’in Mart ayında İstanbul Bakırköy Emniyeti’nde işkencede katledildi.

Niyazi Gündoğdu; 1956 yılında Sivas’ın Hafik ilçesinde dünyaya gelen Niyazi Gündoğdu, İstanbul’da Proletarya Partisi safalarında mücadele yürüttü. 1977 yılında faaliyet yürüttüğü Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği (OK-Der)’nin basılmasıyla tutuklandı. Serbest bırakıldıktan sonra zorunlu askerliğe götürülen Gündoğdu daha sonra memleketine döndü. Burada 16 Mart 1983 tarihinde tekrar gözaltına alınarak bir gün sonra işkencede katledildi.

Kenan Demir; 2 Mart 1970’de

Erzincan’da doğdu. İlköğrenimini köyünde tamamladıktan sonra 1984 yılında ailesiyle birlikte İsviçre’ye yerleşti. Buradaki kısa öğrenim hayatının ardından hemen çalışma yaşamına atıldı. 1989 yılında örgütlendi. İlk dönemler sadece taraftar düzeyinde sürdürdüğü faaliyetini 1994 yılında daha bilinçli bir mücadeleye dönüştürdü. İsviçre’nin Basel kentinde faaliyet yürüten Kenan Demir, çalışkanlığı, dürüstlüğü ve düzenin kendisine sunduğu imkanlara karşı verdiği amansız mücadelesi ile öne çıkıyordu. 5 Mart 1998 tarihinde İsviçre’de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci bir çetenin silahlı saldırısı sonucu ölümsüzleşti.

Bağderesi Şehitleri

Proletarya Partisi önderliğinde savaşan Halk Ordusu gerillaları, 8 Mart 1999 tarihinde Tokat merkeze bağlı Bağderesi (Çöreğibüyük) köyünde TC ordusunun attığı pusuya düştü.

Yaşanan çatışmada, Halk Ordusu komutanlarından Ayfer Celep (Emine), savaşçılar Münire Sağdıç (Meral) ve Kemal Tutuş (Polat) yaşamını yitirdi.

100 Yıl Sonra Uyanış Nubar Ozanyan Taburu ve Ermeni Sosyal Meclisi-1-

Anlatılan, imparatorlukların uluslar ve ulus-devletlere dönüştüğü bir tarihsel geçişin hikayesidir. Yeni dünyaya uyma ve uydurma kanlı soykırımlarla gerçekleşti.

Anlatılan hikaye, üç bin yıllık bir tarihe sahip silahsız-savunmasız-örgütsüz bir halkın nasıl acımasız bir şekilde üç bin yıllık tarihsel topraklarından zorla ve şiddetle kopararak sürgün ve ölüm tarlalarında yok edilenlerin hikayesidir. Geride sağ kalan yaklaşık iki yüz bin kadın ve çocuğun nasıl İslam'a geçmeleri için zorlanarak asimilasyona uğradıklarının tarihidir.

Ve bir asır sonra yeniden külleri içinden ayağa kalkarak en fazla kıyıma-kırığa uğradıkları topraklar üzerinde bir Anka kuşu misali kendini yeniden yaratma ve bulma mücadelesidir verilen. Yeniden uyanış ve ayağa kalkışın çok önemli bir yerinde komutan Nubar Ozanyan vardır. Onun davaya olan sonsuz bağlılığı, yorulmak bilmez emeği ve çabası, kışkırtan fedakarlığı ve sessiz kahramanlığı vardır. Tarihi kültürü ve iddiayı kendi kimliğinde bütünleştiren Martager (Nubar Ozanyan) yoldaşın saygın emeği ve yeri vardır. Anısına sonsuz saygıyla...

Ermeni Soykırımı'nın anlaşılması

Toplumsal sorunlar uzaktan ve dar bir pencereden bakılarak anlaşılamayacağı gibi Türk egemen sınıflarının resmi tarih tezleriyle doldurulmuş ideolojik etkisi altında kalınarak anlaşılabilir. Anlaşılmadığı gibi doğru bir tutum da takınılamaz. Dost ve mazlum bir halk, düşman ve hain olarak görülür. Tarihsel gerçekler ters yüz edilerek, çarpıtılarak üzerinde en fazla kasıtlı yalanlarla oynanan bir mesele haline getirilir. Soykırım kurbanları, hafıza katilleri tarafından bir kez daha suçlu ilan edilir.

Bütün tarihsel veriler ve elde edilen belge ve dokümanlar dönemin iktidar partisi olan İttihat Terakki'nin Anadolu'nun etnik ve dinsel olarak homojenleştirilmesini öngören Ermenilerin yok edilmesini amaçlayan bir politikayı bilinçli ve planlı bir şekilde uyguladığını doğrulamaktadır. Dönemin yöneticileri tarafından ortaya sürülen "cephe gerisinin güvenliğini sağlamak" iddia gerçek dışıdır.

Bir suç örgütü olan Türk devletine



ve gerçekleştirdiği soykırımı yarım asır önce komünist önder İbrahim Kaypakka-ya doğru bir bakış açısı getirerek devrimci bir değerlendirme yaparak sağlam bir tutum almıştır. Kısa ve özlü değerlendirmesi bile tarihin ve günün önemli bir toplumsal sorununa Türkiyeli devrimcilerin nasıl bakması ve nasıl yaklaşması gerektiğini öğretirken açıklık ve berraklık kazandırmıştır. O dönem konuşulmayan-tartışılmayan-gizlenen, bir sır gibi saklanan, yasak ilan edilen ciddi bir soruna büyük bir cesaret ve bilgelikle yaklaşmıştır.

Her fırsatta üstü örtülmeye çalışılan, anlaşılmasını için her türlü karartma ve çarpıtmaya maruz kalan, yasak ve tehditlerle dokunulması engellenen sorunların önemli bir yerinde Ermeni Soykırımı gelmektedir. İlk kurşun gibi "modern" Türkiye tarihinde ilk büyük karartma ve çarpıtma da Ermeni Soykırımı meselesiyle başladı. Türkiye Cumhuriyeti'nin en kabarık suç dosyasını oluşturan Ermeni Soykırımı meselesi en başta karartılmalı ve çarpıtılmalıydı ki sonra yaşanacak soykırımların çarpıtma ve karartmaların önü açılabilsin.

Sahte resmi tarih yazımında oldukça yetenekli ve usta olan Kemalistler, herkesin gözü önünde gerçekleşen kırım, ara-

dan neredeyse 106 yıl geçmesine karşın hafızalardan silmeye, konuşulmasına bile müsaade etmeyerek suç işlemeye devam etmektedir. Herkesin gözünün içine bakarak gerçeği çarpıtmakta, alt üst ederek yalan tarih yazımına devam etmektedirler.

Resmi tarih üzerinden eğitim alan, bunun üzerinden okuma yapan gençler ve çocuklar, tersyüz edilmiş bir gerçeklik karşısında tarih ve halklar huzurunda suçlu durumuna düşürülmektedir. Düşünsel dünyası karartılmakta ve duygusal dünyası zehirlenmektedir. Sadece Türkiye toplumu değil kendisine "aydın-sanatçı-yazar-gazeteci-solcu-demokrat ilerici" diyen herkes Türk egemenlerin gerici-faşist-baskın ideolojisiyle lekelenmekte ve birer suçlu pozisyonuna düşmektedirler.

Ermeni Soykırımı meselesi kendi içinde birçok başlık taşıyan temel toplumsal sorunları ve gerçekliği bağrında taşır. TC ulus-devlet gerçekliğini, tarihini, devlet aklı ve elini, parlamentonun niteliğini günümüzün temel toplumsal meselelerini daha kapsamlı ve bütünlüklü anlamak, açıklamak, doğru tutum almak için başvurulması gereken konudur, Ermeni Soykırımı.

Bir kavşak olan bu toplumsal mesele doğru yön bulunup yol alındığında bugün

yakıcı olan her birisi temel özgürlük sorunu olan Kürt, inanç, kadın ve ezilen cinsiyetler meselesinde doğru bir tutum alıp kararlılık gösterir.

Günümüzün Kürt-Alevi-Kadın-Özgürlük sorunlarını ve mücadelesini tarihsel arka planıyla daha gerçekçi şekilde anlamak için dönüp Ermeni Soykırım meselesine bakmak, doğru okuma yapıp doğru tutum almak gerekir. Resmi tarihten yana olan, sosyal şoven bir pencereden bakan anlayış sahipleri bu soruna neden bu kadar önem verildiğini, neden bu kadar büyük anlam yüklendiğini sorabilir. Oysa yakına yaklaşıldığında, daha derinlemesine okuma yapıldığında görülecek ve anlaşılacak ki yüzeysel ve üstünkörü bakış açısıyla ne tarih anlaşılabilir ne de günün temel sorunlarının doğru çözümlenmesi yapılır.

Soykırım gerçekliği

Alman emperyalizminin onay ve desteğiyle İttihat Terakki Cemiyeti tarafından gerçekleşen "modern tarih" in en utanç dolu soykırımı Ermeni Armenosidi (soykırım)'dır.

Osmanlı İmparatorluğu döneminde Anadolu'nun nüfusu 15-17 milyon iken

bunun yaklaşık 2 milyonunu Ermeniler oluştuyordu. Kimi yerlerde Ermeniler Müslüman komşularından fazlaydı. En nüfuzlu ve en zengin Ermeniler, İstanbul'da yaşıyordu. Görünürlükleri onları hem resmi hoşnutsuzluğun hem de Müslüman halkın memnuniyetsizliğinin hedefi haline getiriyordu.

Osmanlı devleti her yönüyle yıkımın eşğine doğru gidiyor, Balkanlar'da toprak kayıplarına uğruyordu. 1915 yılının başında Osmanlı, Kafkasya cephesinde Sarıkamış'ta büyük bir yenilgiye uğrar. Jön Türkler bu kaybı Ermenilerin ihanetine bağlar. Bir yandan Avrupa'nın dayattığı Ermeni vilayetlerinde reformları kabul ettirme çaba ve zorlamaları Jön Türkler'de ciddi bir şekilde Ermeni düşmanlığının zeminini güçlendirir. Osmanlı Devleti'nin gayrı-müslimlere karşı muamelesini değiştirmekle kalmaz. Ermeni Soykırımı'na giden yol arayışına, nihayetinde Ermeni "sorununa" "nihai çözüm" bulmaya iter. Ermenilerin büyük felaketle sonuçlanan kırımını yaşar.

Alman devleti başından itibaren Osmanlı'yla iyi ilişkiler içinde oldu. Ermenilere karşı ise tam bir kayıtsızlık sergiledi. Biriken toplumsal sorunların çözümsüzlüğü ve ağırlığı, Avrupa'da hızla kurulan ve yayılan ulus-devlet yapılanması ve artan ihtiyacı İttihat Terakki yönetiminde ve çevresinde yeni arayışlara götürdü. Avrupa'da gelişen milliyetçilik fikrinin gelişimi Türk milliyetçilerini de etkiledi. Osmanlıcılık, Pan-İslamcılık yerine Türklerin ırka dayalı bir Türk milliyetçiliğinin izlemesi gerektiği fikri yaygınlık kazandı. Türk ulusu fikri, pan-Türkçü ideale uzanıyordu.

Osmanlı Devleti'nin alacakaranlığında Türkçülüğün etkisi ne kadar az olursa olsun bu fikirler I. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi ve sonrasında gelişti. Türkiye Cumhuriyeti'nin temel ideolojisi haline geldi.

Mehmet Talat Paşa *"Ermeni sorununun çözümü konusunda Abdulhamit rejiminin 30 yılda başardığının fazlasını 3 ayda yaptım. Ermeni politikamız kesinlikle sabittir. Hiçbir şey bunu değiştirmez. Anadolu'nun hiçbir yerinde Ermeni kalmayacak. Ancak çölde yaşayabilirler"* diyordu. Ve yaptıklarından asla pişman olmadığını belirtiyordu.

Oysa aynı M. Talat kendi partisinin üyesi olan Ermeni Bedros Halacıyan'a



"Hükümet razı olmadığı için kırsal kesimde katliam olmayacağını" güvencesini vermiştir. Ermenilerle ilgili belli bir politikasının olmadığını da belirtir. İkiyüzlülükte ve utanmazlıkta sınır tanımayan soykırım planlayıcıları tek vatan, tek millet ve tek iman yaratmak için her türlü yola ve yönetime başvurmuşlardır.

Talat Paşa'nın üç kısa kelimelik emri vardı *"Yak-Vur-Öldür"*. Keza soykırımın planlayıcı ve uygulatıcılarından Diyarbakır Kasabı Dr. Mehmet Reşit *"Türklüğüm doktor kimliğimden üstün çıktı. Vücut millet için, kafa devlet için"* diyebiliyordu. Türk ulusunun savunulması ve yaratılması kitlesel katliamın mantığı haline getirildi.

Alman devletinin rolü

Soykırım sürecinde ve sonrasında elde edilen kanıtlar göstermektedir ki, dönemin Alman hükümeti sürgün ve kitlesel katliamlardan haberdardır ve hiçbir şey yapmadığı gibi İttihat Terakki'nin suç ortaklığı olmuştur. Soykırımın başlıca esin kaynağı, emperyalist Alman devletidir. Özellikle Alman misyonerler, subaylar, diplomatlar, sağlık personeli Ermenilere neler yapıldığını iyi biliyorlardı. M. Talat Alman Büyükelçisi'ne *"Ermeni meselesi hal olmuştur"* diyerek bu sorun karşısındaki soykırımcı tutumunu ortaya koymuştur.

Mustafa Kemal milliyetçiliği

Kemalizm ile Jön Türk hareketi arasındaki bağlantıyı resmi tarih titizlikle gizlemeye ve inkar etmeye çalışır. Mustafa Kemal,

Kasım 1918'de İstanbul'a döner dönmez M. Talat ve Enver'in yurtdışına gitmeden önce hareketi emanet ettiği Jön Türklerle yakınlaşır.

Hareketin ilk günlerinden itibaren İttihatçı olduğu bilinen ancak Talat ve Enver tarafından uygulanan soykırım politikasındaki rolünü ustalıkla gizler. Mustafa Kemal İttihatçıların yaptığı utanç verici zulmün sorumluluğunu üstlenmeden onların ülkeyi homojenleştirme, Türk ulusu yaratma projesini geliştirmek istediği Karadeniz'de Rumlara karşı işlenen soykırım suçuyla sabittir.

M. Kemal'in kurduğu ilk meclisin 164 vekilinin büyük çoğunluğu *"Ermeni milletini yok etme politikasını onayladığını"*, 24 vekilin ise uygulanan şiddete doğrudan katıldığını belirtebiliriz. Kemalist hükümet, 8 Kasım 1920'de Kazım Karabekir'e çektiği telgrafta *"Ermenistan siyasi ve fiziksel olarak yok edilmelidir"* diye emreder.

Ermenilerin daha sonra ağırlıklı olarak M. Kemal önderliğinde Rumların katliamı ve sürgünüyle yaşadıkları topraklardan zorla çıkarılmaları Kemalist devletin temelini hazırlamıştı. Hayatta kalan Jön Türklerin birçoğu, Cumhuriyetin kurucuları arasında yer aldı. Tıpkı İttihat Terakki mensupları gibi M. Kemal'in Türk ulusunun ülkenin yegane hakimi ve sahibi üzerine kurduğu milliyetçilik homojen bir Türk ulusu yaratma projesiydi.

Ülkenin homojenleştirme politikası önce Ermeniler-Rumlar, Süryani-Asuri ve Keldani-Ezidiler üzerinde uygulanır. Son-

ra Kürtler-Aleviler üzerinde uygulanmaya devam edilir. Bugün bu politika bitmiş, tamamlanmış değildir.

Asimilasyon

Soykırımın bir parçası da katliam sonrası geride sağ kalan kadın ve çocukların asimile edilerek zorla Müslümanlaştırılarak Türkleştirilmesidir. İttihatçı-Kemalist iktidarın asimilasyon politikası, Hristiyan halkları İslam'a zorlayarak Türkleştirmenin yolunu açmaktır. Gerek 1894-96 yıllarında, gerek 1901 Adana Katliamı'nda, gerekse 1914 Soykırımından sonra geride sağ kalan kadın ve çocuklar zorla İslam'a geçmeye zorlanmışlardır. Kürt, Türk, Arap aşiret ve ailelere verilen kadın ve çocuklar hayatta kalabilmişlerdir. Hayatta kalmanın başka hiçbir seçeneğinin bırakılmadığı Ermeni-Rum-Süryani halklar İslam'ı kabul ederek köklerinden koparılmış, ruhları ve bedenleri tutsak alınmıştır. Katlanamayacak zorluklara, kabul edilmez aşağılanmalara, çirkin ayrımcılık ve ötekileştirme uygulamalarına maruz kalarak sığıntı bir köle gibi yaşama tutunmaya çalışmışlardır. Kendisi olamayan başkası da olamaz. İki farklı uç kimlik ve inanç yaşamak zorunda bırakılan *"kılıç artıkları"* efendileri tarafından hep bir bedel ve diyet ödemek zorunda oldukları hatırlatılarak ezilmişlerdir.

Soykırım tarihçileri bu sayının yüzbinlerce olduğunu iddia etmektedir. On binlerce yetim çocuk yabancı misyonerlerin korumasına bırakılmış, bu çocuklar misyonerlerin asimilasyon politikasına maruz kalarak kendi gerçekliklerinden kopartılmışlardır.

Tam da bu kimsesiz yetim çocukların dördüncü nesil evlatları bugün Rojava Devrimi'yle birlikte uyanışa ve ayağa kalkmaktadır. Öz savunma örgütlülüklerini ve toplumsal meclislerini kurmaktadır. Bir yandan yaşamın zorluklarına ve yokluklarına karşı mücadele ederken diğer yandan AKP-MHP faşist diktatörlüğün bitmez tükenmez tehditlerine karşı direnmektedir.

Köklerini ve kimliğini arayan on binlerce Ermeni genç kadın ve erkek genç, toprağa dayanarak yüzlerini hakikate çevirerek başta utanç verici soykırıma karşı mücadele ederken diğer yanda kendilerini kimliksiz ve sahipsiz bırakan gericiliğe ve cehalete karşı savaşılmaktadır. **(Devam edecek)**

Üniversiteler Şirketleşirken İşsiz Yığınların Diploması Yara Oluyor!

AKP-MHP iktidarı her alanda “uçuşu” hedeflerken eğitim alanında da buna paralel bir politika geliştiriyor. Yaşamın her alanındaki olay ve olgular arasındaki diyalektik ilişki burada da kendisini gösteriyor. “Uçuş” adı altında, popülist neo-liberal politikalarla, ekonominin, eğitimin, dış politikanın aslında yere çakılışını saklamaya çalışıyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünyada krize giren neo-liberal politikaları bugün Türk devletinin dümenini elinde bulunduran AKP-MHP blokunun pratik adımlarıyla yaşanan kriz içinde çöküşe geçtiğini gösteriyor. Bu çökmüş enkazın içerisinde sistem kendini yeniden örgütlemeyi hedeflerken, bu hedef mevcut koşullara dokunmadan çarkı korumaya sömürüyü derinleştirmekten başka anlam ifade etmiyor. “Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek” deyimini değiştirerek ölümüne alıştıran çarkı korumaya dönük adımlarını büyütüyor.

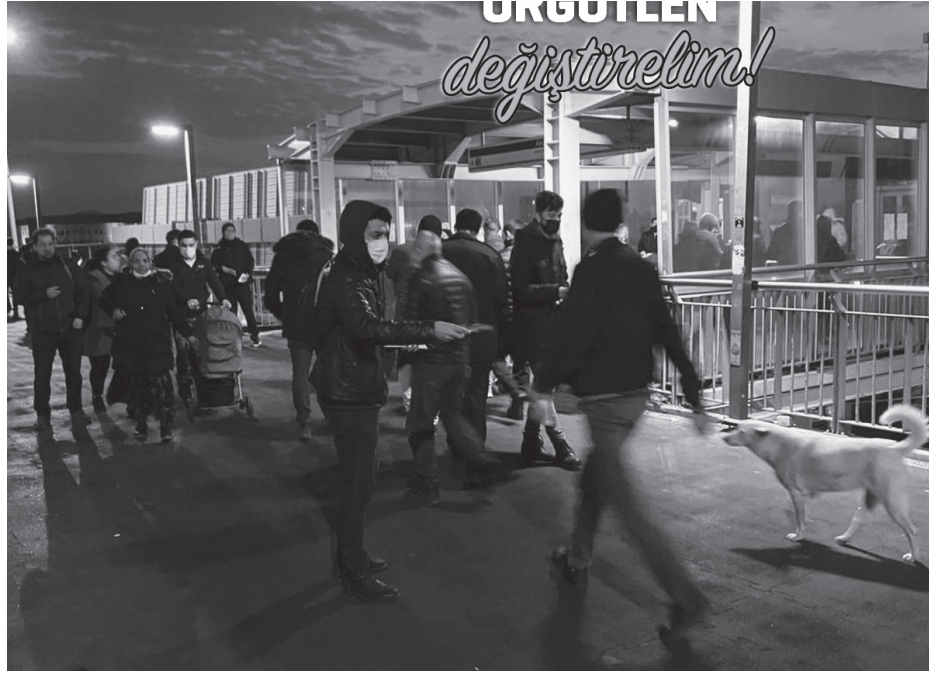
İşsizlik her geçen gün artıyor. Genç işsizlik ucuz iş gücü yatağına dönüşürken istihdam sorunu burjuvazinin diğer kanatlarının desteğiyle çeşitli tartışmalarla manipüle ediliyor. Bu tartışmalardan önemli bir kısmına “liyakat” tartışmaları koyularak halk kitlelerinin gün geçtikçe büyüyen işsizlik sorunu eğitimle saklanmaya çalışılıyor.

Egemenler toplumun tüm kesimlerini daha ağır koşullar altında örgütlemeyi hedeflerken temel hedef alanlarından birini eğitim sistemi oluşturuyor. Bu alana dönük uygulamalarını iki temel hedef üzerinden planlıyorlar. Şirketleşen üniversiteler üzerinden satılan diplomalar ve böylece diplomanın “değersizleştiği” bir durumu hedefliyorlar. Diplomalı işsizliğin geçtiğimiz yıl verilerine göre 800 bine dayandığı koşullarda, iş bulamayan genç kitlelere diploma satmanın çeşitli biçimlerini arıyorlar.

Geçtiğimiz hafta üniversitelerin baraj puanı uygulamasının ortadan kaldırılması bu hedefe dönük adımları hızlandırmaya dönük pratiklerinden birini oluşturuyor.

İstihdam yok, diploma çok!

Mevcut iktidarın ve burjuva muhalefetin istihdam alanı oluşturmaya dönük herhangi bir tartışması bulunmazken her geçen gün yeni üniversiteler açılarak eğitimin çok iyiye gittiğine dair demeçler veriliyor.



İktidar, özel-devlet üniversiteleri her alanda üniversite kontenjanlarını artırırken barajın ortadan kaldırılmasıyla üniversiteli kitlelerini artırıyor. Üniversitelerin piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillendirilmesi sürecinin gelip dayandığı yer üniversitelerin diploma sattığı nokta oluyor. AKP-MHP iktidarının her şehirde üniversite inşa etmeye dönük propagandasının sonucunun bir yanında 130 devlet, 73 özel üniversitenin kurulması ve rant projeleri oluştururken diğer yandan diplomalı işsizliğin çeşitli biçimleri örgütleniyor.

Geçtiğimiz yıl bu üniversiteler içerisindeki birçok bölümün, yer yer fakültenin öğrenciler tarafından geleceksizlik-niteliksiz-paralı eğitim kaygısıyla tercih edilmediği bir gerçeklikte üniversitelerin baraj puanlarının kaldırılması bu duruma bir müdahaleymiş gibi gösteriliyor.

Ancak yukarıda ifade ettiğimiz üzere, bu adımdaki temel kaygı, rant alanı olarak inşa edilen üniversitelerin “boş” bırakılmaması. KYK borcu başta olmak üzere yoksul halk gençliğinin borçlandırılarak, görece kısmi olanağa sahip insanların ise kısmi olanağını tüketecek şekilde özel üniversitelere yönlendirilerek “yüksek eğitim” alması.

Günün sonuna geldiğimizde üniversitenin prestiji, eğitimin niteliksizliği, uzaktan eğitim, özel üniversiteler gibi bir dizi gerekçeyle mevcut diplomanın yetersizliği tartışılarak, KPSS, TUS yeni birer örnek olarak hukuk mezunu öğrencilerin avukat olabilmesi için sınava tabi tutulması

gibi bir dizi sınav biçimiyle istihdamın önu kapatılıyor.

Bu, çalışan kesimler açısından emeğini ucuza satmak, baskı, mobbing gibi çeşitli sonuçlar barındırırken, temelde rekabeti ve ucuz iş gücü yatağını büyütüyor. Emeği gün geçtikçe değersizleştirmeyi hedefliyor.

Diploma satışında piyasayı büyütme!

Barajın kaldırılmasıyla birlikte özellikle özel üniversiteler üzerinden açılacak kontenjanla öğrenci sayılarının artırılarak daha fazla “müşteri”nin eğitim almasının önu açılıyor.

Yoksulluk barajına takılan milyonlarca öğrencinin eğitim hayatını sonlandırmasına ya da bu düzeyde borçlanarak, kısmi olanaklarını kullanarak özel üniversitede eğitim alabilecek öğrencilerin sayısı artırılmaya çalışılıyor. KOÇ, Kadir Has gibi şirket üniversiteleri üzerinden kalıfeye elaman ve AR-GE alanı olarak kullanılan özel üniversiteler kurulurken buna paralel diploma satış merkezlerine dönüştürülen özel üniversiteler açılıyor. Başta tıp olmak üzere açılan yeni özel üniversitelerde, çeşitli ülkelerle yapılan anlaşmalar sonucunda eğitim turizminin geliştirilmesi hedefleniyor. Katar ile geçtiğimiz yıl imzalanan öğrenci anlaşması buna örnek teşkil ediyor.

Geçtiğimiz aylarda intihara sürüklenen Enes Kara intihar etmeden önce bir arkadaşına iletmiş mesajının bir bölümünde “Köle gibi çalıştırılıp kıt kanaat geçinip bu hayat” diyeceksin” diyor. Eğitime erişim

başlı başına eşitsizlik yaratırken yukarıdaki tabloya paralel ortaya çıkacak rekabet, ekonomik, sosyal, psikolojik sorunlar AKP-MHP iktidarı açısından gençliğin kendi “bireysel sorunu” olarak gösterilip işin içinden çıkılmaya burjuvazinin diğer klikleri tarafından iktidara yüklenilerek sorunun kaynağı örtbas edilmeye çalışılıyor.

Gençliğin karnı aç, yalana tok!

Paralı, piyasalaşmış eğitim sisteminin sonucu olarak eğitime erişemeyen milyonlar varken barajın kaldırılması eşitsizliği körüklemekten başka ne anlam ifade ediyor?

Bugün aile baskısıyla barajı geçemediği için intihara sürüklenen, şiddet gören binlerce genç bugün yaşadığımızdan daha katmerli bir biçimde iş bulamadığı için şiddet-baskıyla karşı karşıya kalacak. KYK borçları sırtında yumruya dönüşecek. İş bulamayan yüz binlerce üniversiteli rekabet ederek iş bulabileceğini umut edecek. “Anlamı” olmayan bir diploma için yıllarca emek verecek, geçinemediği barınmadığı için eğitim hayatını sonlandırmak zorunda kalacak. AKP-MHP iktidarının kayyumlarla, keyfi atamalarla, kendi üye ve taraftarlarına yer açtığı kadrolar eşitsizliği derinleştiriyor. Millet İttifakı’nın liyakat tartışması ise esasta bu derin eşitsizlik koşullarını pansuman etmekten başka anlam ifade etmiyor.

Sistemin bekliliğini yapanlar onun sorunlarını ortadan kaldıramazlar.

Hayatı istiyoruz!

Herkesin eğitime eriştiği ancak buna paralel iş imkanı bulduğu, emeğinin karşılığını ortakça eşitçe alabildiği bir sistem istiyoruz.

Pandemide her gün sadece Türkiye’de 300 insanın yaşamını kaybettiği bir durumda insanlığın kurtuluşu için bilimin geliştirilmesini istiyoruz. Dilimizin, kültürümüzün, yaşamımızın, eşit ve özgür olabileceği bir hayat istiyoruz! İnsanlar gibi davranan makineler ve makineler gibi davranan insanlar üreten bir eğitim istemiyoruz.

Eşit, parasız, bilimsel, anadilde, cinsiyetsiz bir eğitim istiyoruz. Biz halk gençliği olarak içinde bulunduğumuz sömürücü faşist sistemi örgütlenerek, mücadele ederek ortadan kaldırmadıkça eşitlik adına adına atılan her adımın eşitsizliği büyüttüğünü görüyoruz!

Migros'ta Birleşen İşçiler Kazandı!



Esenyurt Migros Depo işçileri, ağır ve güvencesiz çalışma koşullarına, düşük ücrete karşı sendikalaşarak mücadeleye girişti. Migros ve taşeron şirket Us Grup'un patronunun buna yanıtı işçileri işten çıkarmak oldu. Bunun üzerine işçiler, Esenyurt Depo önünde direnişe geçtiler.

Bu, Migros Depo'da DGD-SEN öncülüğünde işçilerin ilk direnişi ve mücadelesi değildi. Geçtiğimiz yıl, Covid-19 yasaklarının yoğun olduğu günlerde Gebze Şekerpınar Migros Depo'da çalışan işçiler yine DGD-SEN öncülüğünde benzer taleplerle mücadeleye başlamış ve ağır kış şartları altında, ayları bulan bir direniş örgütlemişti. Gebze Migros işçileri de kararlı ve militan bir mücadele süreci örgütlemiş, Migros patronu Tuncay Özilhan'ın evinin önünden defalarca kez gözaltına alınmıştı.

Esenyurt Depo'da gerçekleşen direniş, Koronavirüs pandemisi koşullarda çığ gibi büyüyen perakende, depo ve lojistik sektöründe işçilerin ne koşullarda çalıştığını bir kez daha gösterdi. Başka bir deyişle, patronların Covid-19 pandemisini fırsata çevirerek en basit sağlık tedbirleri dahi alınmadan, güvencesiz, ağır şartlarda azgın bir şekilde sömürülen işçilerin emeği ve alınteriyle devasa bir kâr elde ettiğini gösterdi. Perakende sektörünün en büyüklerinden, amiral gemilerinden biri olan Migros, sosyal demokrat kesimlerin, daha çok da Kemalist orta sınıfın uğrak yeri olan bir ad-

res. Bunda Özilhan'ın AKP iktidarı ile arasındaki **"gerilimin payı olmalı!"** Ne var ki gerek Gebze'de geçen yılki direniş gerekse de bu yıl Esenyurt Depo'da gelişen mücadele sırasında devletin işçiye yönelik tutumu, Özilhan ile AKP arasındaki gerilimin pek de esaslı olmadığını gösterdi.

Klikler arasındaki dalaşın geçici, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların sömürsünde ortaklaşmanın esas olduğu yeniden görülmüş oldu. AKP-MHP iktidarının Tuncay Özilhan'ın evinin olduğu caddeye özel yasak kararı çıkartması, eylemlere yönelik gözaltı saldırısı da bu gerçeğe işaret ediyor. Yaşananlar, devleti yöneten siyasi partinin komprador Türk burjuvazisinin emrine amade olduğunu, onun çıkarlarını savunmak için dizayn edildiğini döne döne bir kez daha gösterdi.

Eski işçi önderi bugünün taşeronu; Veysel Cingöz

Esenyurt Depo'da, işçi sınıfının kazanımı, uzun yıllardır sendikal çalışmaya kapısını sıkıca kapatan, bunun getirdiği rahatlıkla azgın bir sömürü sistemini yaşama geçiren Migros'ta ki kölelik koşullarında açılan ilk gedik olarak görülmelidir. Migros'ta yaratılan iş rejimi, sektörü şekillendiren bir işlev görüyor. Bu yanıyla, buradaki çatışmanın, Migros'u aşan çapta ve derinlikte sonuçlarının olması da beklenmelidir. Nitekim Esenyurt Depo işçilerinin kazanımı, Migros'ta temelleri 12 Eylül

AFC'sine dayanan taşeron, güvencesiz çalışma rejimine yönelik güçlü ve sonuç alıcı bir çıkış oldu. Uzun bir zamandan sonra ilk defa Migros patronu, işçilerle masaya oturmak ve taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Söz konusu kazanımın, genel olarak tüm işçi sınıfına daha özel olarak da perakende ve depo işyerlerinde çalışan işçilere, mücadele azmi ve cesareti aşıladığına ise şüphe yok. Migros direnişi devam ederken T. Kürdistanı ve coğrafyamızın pek çok yerinden sendikaya ulaşan örgütlenme talepleri de bunun sonuçlarından.

Esenyurt Migros Depo direnişi, sermayenin, sınıfı eski öncülerıyla bölüp parçalama ve teslim alma politikasına yönelik de ciddi bir darbe indirmiştir. Migros'un depolarına eleman temin eden taşeron firma Us Grup'un patronu Veysel Cingöz, 1988-1992 yıllarında Tez-Koop-İş'in Migros Şube Başkanı'ydı. 1992-1995 yılları arasında ise sendikanın genel başkan yardımcılığı görevinde bulundu. Cingöz, 1987-1989 Migros grevlerinde aktif görev alan işçi önderlerinden biriydi. Bu bakımdan Migros direnişi aynı zamanda taşeron sistemine karşı da küçük ama önemli bir kazanım elde etmiştir.

Fiili meşru direniş, karşılık bulan boykot çağrısı!

Migros direnişi, işçi sınıfının en düşük ücretle ve en güvencesiz çalışan kesimleri arasında ağırlığın yine Kürt işçilerde olduğunu bir kez daha gösterdi. Direnişe çıkan işçilerin çoğunluğu T. Kürdistanı'ndan çalışmak için İstanbul'a gelenlerden oluşuyordu. Direnişte Kürt halk gerçekliğinin çarpıcı bir şekilde karşımıza çıktığını da söylemek mümkün.

Depo direnişi, bu bakımdan egemen sınıflar eliyle işçileri bölmek amacıyla sürekli bir şekilde gündemde tutulan şovenizmin kırılması anlamında önemli bir rol oynamıştır. İşçiler arasındaki yabancılaşma ve ön yargıların direniş boyunca adım adım kırıldığını ve işçilerin birbirine daha fazla yakınlaştığını doğrudan gözlemledik.

Tüm direnişler gibi Esenyurt Depo'da da işten çıkarıldıktan sonra patronun vaatlerine kanarak veyahut kimi ekonomik ve ağır koşullardan dolayı işe geri dönenler oldu. İşçileri en fazla zorlayan noktanın da patronun tehdit ve

şantajlarından öte, bu olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu noktada işçi önderleri ve sendikanın bunu fark ederek yaptığı müdahalelerin yerinde olduğunu söylemek gerekir.

İşçiler açısından en önemli kırılma Tuncay Özilhan'ın evinin önünde düzenlenen eylemde yaşandı. Devletin niteliği konusunda zaten belli bir bilinci olan işçiler, bu kez farklı bir kimlik ve talep dolayısıyla polisle karşı karşıya gelmiş ve gözaltına alınmış oldu. Baskı karşısında işçilerin gösterdiği direnç, onları hak arama bilinci noktasında bir adım ileriye taşıdı. Gözaltı sırasında ve sonrasında açığa çıkan coşku ve motivasyon da bunun bir sonucuydu.

Gebze'de korona tedbirleri altında, ağır koşullarda ve defalarca gözaltına alınarak verilen ancak başarıya ulaşmayan mücadele bugünkü kazanımın yolunu açtı. Direnişin kararlılığı ve süresi bakımından bu seferkini aşan bir tablo olmasına rağmen kazanımın elde edilememesi sınıf mücadelesinin andaki durumuyla alakalıydı. Nitekim bu yıl, sınıfın hemen her yerde gelişen ve yükselen mücadelesi ve buna geniş emekçi kitlelerin zamlara karşı gelişen öfkесinin eklenmesiyle yükselen tansiyon, Esenyurt Depo işçileri için havayı daha elverişli bir hale getirdi. **"Migros'u boykot"** çağrısının kısa sürede aldığı pozitif tepki ve yaygınlaşan kasa kilitleme eylemlerinin, Migros'u masaya oturmaya zorladığı bir gerçek.

Partizan olarak Esenyurt Migros direnişi başladığı andan itibaren sürecin yakından takipçisi olduk. İşçilerin mücadelesinin bir parçası olarak, yan yana, omuz omuza yürüme çabası içinde olduk. İşçi sınıfının direnişinden öğrenme ve onunla beraber yürüme anlamında olumlu bir deneyimi açığa çıkardığımızı söyleyebiliriz. Sendika ve işçilerin iradesini esas alan, günü birlik destek ziyareti perspektifinden öte direnişin ihtiyaçlarına kafa yoran bir ele alışla sürece yaklaşmaya çalıştık. Bunu genç ve kadın yoldaşlarımızla eşgüdümlü bir şekilde, kolektif bir ele alışla yapmaya çalıştık!

Migros işçileri nezdinde kazanan işçi sınıfı olmuştur! Migros direnişi sınıfın kazanç hanesine mütevazı ancak anlamlı bir deneyimi armağan etti; birleşen işçiler kazandı!

Tutsak Partizan Ahmet Elma: “Pandemi Bahanesiyle Hak Gaspları Sürüyor”



Elazığ F Tipi'nde tutulan Tutsak Partizan Ahmet Elma gazetemize gönderdiği mektupta hapishanede yaşanan hak gasplarını yazdı.

Elma, birçok konuda ciddi sorunlar yaşandığını dile getirerek “Göndermiş olduğunuz yayınlar düzenli olarak geliyor. Yayınları bize vermiyorlar. Sadece yayınları gönderdiğiniz zarfı veriyorlar. Hal böyle olunca iş, hayal gücümüze kalıyor. Yayınların tarafımıza verilmesi için yaptığımız girişimler de şu ana kadar sonuç vermedi” dedi ve çok uzun zamandır devrimci ilerici hiçbir yayına erişemediklerini vurguladı. Pandemi başladığından bu yana tutsaklara gönderilen kitapların çok kısıtlı olarak verilmesi durumu Elazığ Hapishanesi'nde de uygulanıyor.

“2 ayda 1 kitap”

Elma ayrıca “Bir diğer mesele ise kişisel kitaplarımıza erişim konusu. İki ayda bir kitap değiştirilmek üzere tarafımıza veriliyor. Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuruda bulunmuştum fakat daha cevap gelmedi. Aralık ayı içinde bir kez ve 30 dakika açık görüş iki kişi ile sınırlı yaptık. Etkinliklerden sadece spordan faydalıyoruz. Ona da tek kalıyorsan, üçlü odalarda ise sade-

ce odada bulunan arkadaşlarla çıkabiliyorsun. Pandemi gerekçe gösterilerek bunda kısmi kısıtlama yapılırken, ortak sohbet alanlarına ve diğer etkinliklere izin verilmiyor” şeklinde yaşanan bir dizi hak gaspına da dikkat çekti.

“13 liraya 3 öğün”

Ahmet Elma, hapishane yemeklerin kötü olduğuna dikkat çekerek bu konuda da şunların altını çizdi; “Bir diğer sorun ise yemek. Yemek miktarı az olup doyurucu olmadığı gibi gelen yemekler de yenilecek durumda değil. Yemeklerin neden böyle olduğuna dair hapishane yönetimiyle yaptığımız görüşmelerde pandemi dolayısıyla açık hapishanelerdeki tutukluların izinle tahliye edilmelerinden dolayı eleman sıkıntısı çektiklerini, bir diğer nedenin ise günlük kişi başına iade bedeli olduğunu söylediler. Bir günde bir kişiye verilecek tüm öğünlerin bedeli 13 TL'dir. Artık gıda fiyatlarının uçuk rakamlara ulaştığı bu süreçte 13 TL ile nasıl bir yemek yapıldığını siz düşünün. Bu arada yemek yapma koşulumuz olmadığı gibi kantinde satılan malzemeler de oldukça pahalı. İşin özü pandemi bahane edilerek hak gasplarına devam ediliyor.”

PARTİZAN: Emperyalistler, İşbirlikçi ve Uşakları; Elinizi Ukrayna'dan Çekin!

Partizan, Rusya'nın Ukrayna'ya başlattığı işgale yönelik bir açıklama yaptı.

Açıklamada şunlar kaydedildi:

“Açık ki ABD/NATO-Rusya arasındaki dalaşın bedelini ödeyen Ukrayna halkı olacaktır. Ne bölgeye Ukrayna üzerinden girerek nüfuzunu artırmak isteyen NATO ne de buna karşılık Rusya'nın hamleleri, ezilen Ukrayna halkına barış, huzur ve adalet getirmeyecektir.

Zira her iki blokta, emperyalist-kapitalist sisteminin birer temsilcisidir. Onlar dünya halklarının azılı düşmanlarıdır! ...

Rojava'yı işgal eden ve burada yeni bölgeleri işgal etmek için pusuda bekleyen, Afganistan, Libya, Dağlık Karabağ ve pek çok yerde halkların kanını döken Türk devleti bugün timsah gözyaşları dökmekte, sahtekarca barıştan söz etmektedir! Türk devleti de tıpkı üyesi olduğu halkların düşmanı NATO ve Rusya emperyalistleri gibi kan, gözyaşı, yağma ve talanla beslenmekte ve ayakta kalmaktadır!...

Ukrayna halkının gerçek dostu Doğu Avrupa, Kafkaslar ve bir bütün dünya halklarıdır! Ukrayna'nın geleceğine Ukrayna halkı karar vermelidir!”

YDG: “Kapitalizmin barışının geleceği yer burasıdır!”

Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik işgaline tepki gösteren Yeni Demokrat Gençlik, “Bu savaşın cepheleleri fark etmez. Çalınmak istenen bizim geleceğimiz, alınterimizdir. Sömürülmek istenen emeğimizdir, dayatılan kölelik düzenidir” dedi.

Açıklamanın devamında şu ifadeler yer verildi: “İki emperyalist burjuva kamp, bölge halkını ve onun da ötesinde tüm dünyadaki emek gücünü daha çok yağmalamak amacıyla karşı karşıya askeri bakımdan gelmiştir.

Bu iki kampın da ortak düşmanı Ukrayna halkı, tüm dünya halklarıdır. Bu açıdan biz bu savaşın bir tarafıyız fakat ne Amerikancı ne de Rus emperyalistlerinden yanayız. Bu ikisinin de

ortak düşmanı olan Ukrayna halkının yanındayız.

Kapitalizm iktisadi bir sistem olarak var olduğu günden bu yana, hem kriz günlerinde hem de gönençli günlerinde halk için savaş demek olmuştur. Kapitalizm, birinde çöküşünü sonlandırmak için diğerinde sömürü pazarını genişletmek için hep savaşa baş vurmaktadır. Bu savaşlar sırasında da düzenlerinin normal seyrettiği günde de ezilen halklar için kapitalizm bir hayatta kalma savaşına dönüşmektedir. Bu bakımdan, onların emperyalist, işgalci, sömürgeci politikalarının kalıcı tek çözümü halkın örgütlü gücünü büyütmesidir.”

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 256

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

Mart Ayı Katliamlarını Unutmadık, Elbet Hesap Soracağız!

Katliam ve kıyımlar insanlık tarihi kadar eskidir. Yaşadığımız coğrafyada da egemenler onlarca katliamın altına imza atmıştır. Dersim’de, Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta halkımızın yaşadığı tarifsiz acılara bu sefer de Gazi ve Ümraniye katliamı eklenmiştir.

Bundan tam 26 yıl önce 12 Mart 1995’te İstanbul Gazi Mahallesi’nde bulunan kahvehanelere devlete bağlı kontrgerilla birliklerinin saldırması sonucu Halil Kaya adlı bir Alevi dedesi öldürüldü, 5’i ağır toplam 25 kişi yaralandı. Saldırının ardından, Gazi Mahallesi’nde toplanarak yürüyüşe geçen halka polis ateş açarak bir kişiyi katletti. Devlet, Alevi-Sünni çatışması yaratmak isterken karşısında devrimcilerin öncülüğüyle direnişe geçen, katilini tanıyan ve doğrudan onu hedef alarak karakollara yönelen bir halk buldu.

Daha da azgınca saldırarak kitle üzerine ateş açıldı. 17 kişi hayatını kaybetti, onlarca kişi yaralandı. 15 Mart’ta Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi’nde yapılan protestoya polisin ateş açması sonucu burada da 5 kişi yaşamını yitirdi. 12-15 Mart 1995 tarihlerinde herkesin gözü önünde 22 insan katledildi, yaralandı, gözaltına alındı.

Günlerce ülkenin gündemine oturan direnişte, basında da çok net görüldüğü üzere vuranların kim olduğu belli olmasına rağmen, katil polislerden Adem Albayrak’a 4 kişiyi öldürmekten 3.5 yıl, Mehmet Gündoğdu’ya 2 kişi öldürmekten 1 yıl 8 ay ceza verildi. Gazi’de yaşanan bu katliamda sorumluluğu olan dönemin başbakanı Tansu Çiller, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, Emniyet Genel Müdürü İstihbarat Daire Başkanı Hanife Avcı, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, İstanbul Emniyet Müdürü Nejdettin Menz’in sorumlulukları gizlendi.

Halepçe;

Tarih 16 Mart 1988’i gösterdiğinde Irak’ın eski başkanı, eli kanlı diktatör Saddam Hüseyin’in emriyle Kürt güçlerin denetimindeki Halepçe’ye Irak savaş uçakları tarafından kimyasal bombalarla saldırı düzenlenir. Saldırı sonucunda resmi rakamlara göre 6.357;



gayrı resmi rakamlara göre 7.000 kadın, çocuk, yaşlı, genç katledilirken 14.763 kişi ise ağır şekilde yaralandı. Halepçe Katliamı, 20. yüzyılın soykırım-katliamlarından biri olarak tarihe geçti.

Katliamdan yaralı kurtulanların bir kısmı İran’a tedavi için gönderilirken göç edebilenlerden bir kısmı da Türkiye’ye kaçmak zorunda kaldı. Katliam sırasında kullanılan kimyasal gazların etkisi yıllar sonra dahi kendisini göstermektedir. Bu gazlar nedeniyle bugün bile bölgede sakat doğum ya da kısırlık oranları hayli yüksektir.

El-Enfal Harekatı yani “Ganimet” adı verilen saldırıların amacı “isyanı bastırmak” olarak propaganda edilse de gerçekte bağımsızlık talep eden Kürt ulusunun cezalandırılması amaçlanmıştır. Halepçe Katliamı’yla birlikte Irak’ta 200.000’e yakın Kürt katledilirken 1 milyondan fazlası da göç etmek zorunda kaldı.

Katliamın faili Saddam Hüseyin’e kimyasal silah başta olmak üzere diğer silahları sağlayan emperyalist güçler, katliamın diğer sorumlularıdır. Nitekim bir dönem emperyalistlerin bölgedeki maşası olarak başta Kürt

halkı olmak üzere bölge halkına kan kusturan Saddam Hüseyin, vadesi dolduktan sonra bir kenara atılacaktı. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist güçlerin Irak’a askeri işgali sonrasında yakalanan Saddam Hüseyin idam edildi. Emperyalistler suçlu olarak Saddam Hüseyin’i göstererek kendi ellerindeki kanı temizlemeye çalışmışlardır.

Beyazıt;

41 yıl önce, 16 Mart 1978 tarihinde devlet, NATO ve CIA destekli kontr-gerilla çeteleri, İstanbul Üniversitesi’nden 7 öğrenciyi bomba ve silahlarla katletti. Beyazıt Katliamı toplumsallaşan, örgütlenen gençlik mücadelesini bastırmak için gerçekleştirilmiş bir katliamdı. Gençliğin büyüyen direnişine gözdağı vermek için kontra güçler, CHP’nin hükümetinde devreye girmiş, Beyazıt Meydanı, kanlı bir katliama sahne olmuştur. İstanbul Üniversitesi Merkez Binası’ndan toplu halde çıkan devrimci öğrencilerin üzerine “Beyazıt komünistlere mezar olacak” sloganları ile devletin kontra güçleri ve sivil faşistler tarafından atılan bomba ve ardından

gerçekleşen silahlı saldırı sonucunda Hatice Özen, Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl, Murat Kurt isimli öğrenciler yaşamını yitirirken, 41 öğrenci yaralanmıştır. Devrimci öğrencilerin üzerine bomba atma talimatını bizzat Alparslan Türkeş vermiş, katliamı gerçekleştiren faşistler daha sonra devletin önemli kademelerine hızla yükselerek terfi etmişlerdir! Katliamı gerçekleştirenin Zülküf İso, patlayıcıları temin edenin de Abdullah Çatlı isimli çetebası olduğu bilinmektedir. Beyazıt Katliamı, TC devletinin gençliğin devrimci-demokratik mücadelesi ve direnişinden duyduğu korkuyu gözler önüne sermiştir.

Devlet Koçgiri’de, Dersim’de, Sivas’ta, Gazi’de; Gezi’de, Cizre’de, Sur’da, Suruç’da aynı katliam zihniyetiyle işçi sınıfı ve emekçilerin karşısında oldu.

Hakim sınıflar kimi zaman resmi zor güçlerini kullanırken kimi zaman paramiliter güçlerle “gayri nizami harp” dedikleri yöntemleri kullanmaktadırlar. Bugün hala Alevilerin kapıları işaretleniyor, cemevlerinin ibadethane olarak kabul edilmesi şöyle dursun “ticarethane” olarak görülerek aşağılanmaya, yaptırım uygulanmaya devam ediliyor.

Kürtlerin varlıkları bireysel anlamda artık kabul edilirken ancak ulus olarak kolektif hakları gasp ediliyor, hedefe konuyor. Bir avuç asalağın zenginliği için gençler geleceksizlikle yüz yüze bırakılıyor. Dost ve düşman ayrımı tarihsel ve güncel örnekleriyle, mevcut düzende çözülemeyen çelişkileriyle açıkça karşımızda duruyor. Tersten bir okumayla militarist güçleriyle, mafyasıyla toplumu tahakküm altında tutmaya çalışan faşizmin sopası kimlere değişiyorsa bir tarafa ayrılıyor, ortak düşmana karşı mücadele anlayışının zeminini oluşturuyor. Bu denkleme kurmak ortak mücadele gerçekliğine odaklanmak tarihsel bir önem taşıyor. Zira tarihimiz öz savunmamızı, güçlü mücadelemizi yaratamadığımız koşullarda bedeli ağır ödediğimizin örnekleriyle doludur.

Mart ayı katliamlarını unutmadık elbet hesabını soracağız!